

566. Jozef Bruder st. 1559 14. 10. 3, 684
Mort. Dönnen Neffe " 1563
1708: 220 32, 22

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA

B. 68-70

דברי שמואל הקטן יצו מפירושה בן לגאון חסיד וקרוש
כמוהרר משה איש האלדים ולהת מפירושה

שמעו

אלי רודפי טוב אוהבי האמת לאמתו וקבלוהו ממי שאומר אותו
וצדיקי יחיה באסונתו הפעם אודה את יי' עליון כי הוחל לצאת
לאור עמים על לוחות הקוקות בעט ברזל ועופרת משפט הכהן כמר יוסף החמרי יצו
חמי הדר בויניציאה ומעשהו עמי על אודות כחו היקרה מרת תמר תמא אשר על פי
ארשת' לי לאשה ולבסוף נתגרשה ממני כמו שנתגרשה תחלת מעשי ברצון וסופן
באונס כי לא מלבי אך מתוך אונסין מאונסין שונים ככל הכתוב במודעותי וידוע
לעדיהן כנראה מתוכן ומספור המעשה הנדפס בויניציא אפס קצתו נראה ולא כלו
כי שמשו ממנו דברים רבים עקריים בעסק וגם כחשו בדברי נכוחות שבאה הראיה על
אמתתם ואני אבא אחרי ומלאתי חסרונותי ואתקן בו מעורריו עד ישוב לאירתנו
וישב על מלאת רק בצדק ואמת ומחרייהו הסתיים פעולתו כי מה שחסרה ימלא
זה לעומתו טוב אחרית דבר מראשיתו:

א

ראשית דברים אשר באו על פני הספור ההוא מהוץ וזה לשונו

שאלה על אודות הגט שנתן הכמור שמואל המכונה ויטורנו בויניציאה ח' למדע
תשרי ה'סכו עם המשכות כל הענין ככלל וכפרט מראש ועד סוף:

אמר המשלים

האמת יורה על חסרונותיו איש על דגלו יחזו באותותיו:

עוד בתהלת הכפור הראשון

למען לא תהיה האמת כעדרת לא יכונה לכבוד יי' דוכרי שקרים ומחטיאי הרבי מגלים
פנים לתורה שלא כהלכה יקולעו כתיך כף הקלע ועולה לא תגלח כפרוש השמלה
ונכיע הדברי כאשר המה לעיני זקני ישראל לדעת משפט המעש ומעשה שהיה כך היה
אמר המשלים

שקר העיר המציע על עצמו ובא האות והמופת כי מעשה שהיה לא כך היה
ולא איסתיימא בו מילתא:

עוד בראשון

בשנת שכל ליצירה שמואל דמתקרי שלומיש המכונה ויטורנו בכמהרר משה מפירושה
אדם לו הכתולה הנכונה מרת תמר מבת בת הנעלה אכיר הרופאי כמר יוסף התמרי
בעיר ויניציאה ועמד כבית חמיו כמשלש חדשים ונתתייב לחמיו סך קן מקנ' זהכ כוהס
בתורת הלואה ועשה לו כתב ידו לשעבוד פרעון המעות הנכורים

אמר המשלים

נשמש מאן איך ומה נעשה בדמים כי לא באו לידי מעולם רק חמי לקח בהם
חכשיים לבתו כמשפט הכלות ואחרי כן נתתייבתי בכתב ידי כלא עדים על תשלומיהן

להודאה על האמת כי כספו המה לא על מנת להחזיר • כי חנאי הו' בינינו על פה
 לבלתי ירוש אותם אך עתיד לנכותם כסך הנדוניא שהיתה משש מאות דוקאטי
 ומאתים במלבושים ותכשיטים • והוצאותי לשלש השנים לפני הנשואין • ועוד שנה
 לאחריהן • מלבד כי ראוי להקדים הו' עה כי בהנאי ההתון שנעשו באמצעות הגאון
 כמהרר משה באכולה ז'ל סך הנדוניא היה משבע מאו' סקו' ושלש מאות בין מלבושי
 ותכשיטיה הראויים לה מבית אביה • ותנאים אחרים היו בס בזכותי כנראה בתוך ראשי
 פרקים אשר הנם נכתבים מיד הגאון הנז' ומפני כי הגאון הנזכר היה נחוץ ליכנס באניה
 וללכת אל ארץ הצני הנז' הראשי פרקים ההם בידי אשר עשה אותם בהסכמת ורצון
 חמי' ואותי צוה הגאון הנז' כי בכל עת שיהוו השליח שנשלח לביתי לדעת את כוונת
 ורצון קרובי ביווגו זה כי אם הם יתראו בדבר שתקף נקבל קנין עליו וכי נעשה המכתבים
 בינינו באותו אופן שסדר מכת' בראשי פרקים ההם • ולאחר ימים עשרה או שנים עשר
 אחרי נסוע מויניציאה הגאון הנז' חזר השליח הנז' והנה חמי' התחיל מאו' להרתיע עצמו
 אחר ממה שנדר ולא רצה להתחייב בשטר רק משש מאות דוקאטי מחושבי' ומאתים
 במלבושים ותכשיטים כאמור • אך בה' בטחתי שהראשי פרקים כתובים מיד הגאון הנז'
 ימצאו חחת ידי בתיבותי אשר הצלתי מידו כי הארים העלויים ממנו ולא שלטה הם עיני
 וליום הנועד לדין אחפשים אבקשם ואמצאם בע'הו' גם כי מטענותיו אשר טען לפני
 המבוררים בינינו אביא ראיה על הכל אם יכפור באשר לא כתוב גם אנכי אשבע אם
 יצטרך • ועל דעתי כי אהיה נאמן בשבועתי אם עד האלרים יבא דבר שנינו בדני ישראל:

עוד בראשון

7

ויהי לימים עלה בדעתי ללכת לו אל ארץ אחרת • ויעזוב כ' תיבות כנדין וספריו אל
 חמיני ויבא המונה אל ארץ לא להם ויגר מס ימים רבים ימי נער לארוסתו הנזכרת:

אמר המשלים

נשמש מכאן חמס ראשון שעשה לי חמי' כי לא מדעתי יצאתי משם ולא מרצוני עזבתי
 נכסי אצלו • הנהק פרא עלי דשא • אך הוא היה ששינה כהדרנא את טעמו עמי ולקח
 מיד אשתו חמותי תמ' את שטר התנאים בינינו על החתון אשר הפקרתיו בידה • ויהי כי
 דרשתי את שטר ימאתו וימאן להשיבו ובשנאה הדפני וכיחש בי • ואנכי בחרתי לצאת
 אזמאתו עם קצת חליפות שמלות משלי ולהניח השאר בביתו ולהזור לי לביתי לארצי
 ומקומי שאין אדם דר עם נחש בכפיפה • והוא חמי' ביום שבת של נחמו שכ' סכב עכוב
 על כל ממוני בדניעהם שם עד כי בכח גדול וביד חזקה החזיק בכל אשר לי שם נוד רצוני
 ויהי כי ברחתי אחר כך בבית עירון אחר מויניציאה ולנתי כמה לילות חוץ לגט כי הייתי
 מתירא מפניו והייתי רוצה להשתדל למצוא פתח ואופן שיוחזר לי כל מה שעכב משלי
 שלא כרין הלשינני למלכות לאמר שלנתי כמה לילות מחוץ לגט • וכי ספרי הקבלה
 שהיו לי הם ספרי מכשפות • באופן כי מרוב עקיפו ועלבונותיו הוכרתי לברוח ולצאת
 ולהמלט לנפשי מויניציאה בחוסר כל בלא כסף ובלא מחזר אין כל מאומה בידי מלא
 חלתי וריקס השיבני • ואם כלים' שובי חיו להימצער • ולי היו ימי צער ונזק באהבתי

אותו והיו לי שם הוצאותי הנם על פי תנאינו נמצא שהוא היה האכזר אשר לכלתי
 רחם כאב על בניו אותי עשק וסכבניקולי וצער אל שנינו אבל לא חמל עלי אשר
 הייתי לו כבן ואף על כהו לא חסה עיני עינו רעה עוללה וגרמה את כל זאת
 ובשלו היה הסער הגדול :

עוד בראשון

ויקנאונו בעלי תריסין אשר לפניכם נעקה הנערה וכראשם המאור הגדול הנאון
 כמסר מאיר מפדוכה זלזה וישלמו אל הארום הנזכר שהיה דר אז בעיר פיסה ככתב
 גורת כחם שתך זמן מדש ימים אחרי הודע לנו גורתם יכא אל ארוסתו לכנוס אותה
 או יפטרנה כנט כשר :

אמר המשלים

כמה היתה גדולה קפיצת הדרך שבאה לכאן בהעביר עלי כמה הרפתקי ואונסי עדו
 עלי ממנו ומאתו טרם עמדו לגודי בעלי תריסין אשר היו לי בעלי חנית וחצים כמו שיבא
 אחרי השלימי בעה מה שחסר בזה והוא כי לא היו ימים מועטי אחריצאתי עד שמכר
 ההכשיטים שניתנו לבחו כמעט כלם אותם שנקנו מדמיו כאמור וגם מה שהוספתיה לה
 מדילי עד שהוציא מהן מעותיו כלם או קרוב להן ואחריכן תחת מה שהיה לו מן
 הראוי להשיב לי כתבידי לכל ישכן באהלו עולה רדפני בו בדיניהם של אומות ותנע
 ממני החוב והוא מהקן סקו בכמה מקומות בגליל מושבי בטוסקאנה על ידי מורשים
 גוים שלח נגדי בהרשאותיו מלאכי חבלה שפגעו בי בעיר קסטילו בעיר אלבורגו עא
 סיפולקרו במונטירקי באנגיארי בליפיאני בפירנצה בסיניא ופיסא וכל עיר ועיר
 כרך וכרך מדינה ומדינה שהייתי מעכב משכני שם חדש או שני חדשים למרבה שמח
 מלאכיו רעים השוערים להשחית הקרובה בזמנים מתחלפים היו קופצין בקפיצה גדולה
 נגדי ובשבעה בדיניהם היו נשבעין ונוטלין פתק חשש בריחתי למען תפוס אותי ובכל
 אותן המקומות מעולם לא שלוחי ולא שקטתי ותמיד נמצאתי נרדף ממנו ומשלוחיו הנל
 בממון ובגוף ואת כל אלה ידו עשתה לאנוס אותי עליהם ובדיניהם כדי להביאני בהן
 לכלל גרושי בתו ארוסתי כי זה היה התכלית לו בכל מה שבא עלי בעקיפין כאשר ביד
 היום הראיות ממעשיהם של מורשיו אלה בשהיו משתדלים ומעשים אותי בתחבולות
 ומרסות משלחם לכופני לפרוע ממון שלא בא בידו ולא נהגתי ממנו מעולם וכשהיו
 פועני עמי אותן המורשים בערכאותן היו משיאין אותי לדבר אחר לאמר צא מטרדות
 אלה תגרש ארוסתך ותפטר מפרעון זה בלי שפיות דמים והרקת כיסך והיו מראין לי
 נבאת אגרות חמי מידוממש אשר בהם מסדר ומגלה להם חשקו ותאותו להביאני לירי
 גרושין ולהוציא מידו גט לבתו וכל העדיות האלה והאגרות והמכתבים הכתובים מידו
 כאמור הלא הם תלתי אצלי מאושרות ומקוימות בדיניהם כמוסות עמדי נמוות לעלות
 ולהראות לעיני השמש לפני כל יודעיה ודין ביום שיהיה זמן קהלה לכל וכל זאת
 על עמדי עמדתי בנס מרחמי השם כי לא תמו ברוך גותן לאין אונים עצמה : אחרי כן
 להוסיף עלי אונסין ציעו עד נפש גרה בי את הרננים אשר בכל דבריהם נגדי כחליאש

קמו עמדו עלי לדון אותי למרחוק ממקומם בעל כרחי כי אני הייתי במלכות טוסקאנה
והמה ממלכות השררה ופירארה ירה זבלי קדימת שום הזמנה לדין אלי ואני תמיד
הייתי ציית דינא ועל פי דרכם זה מבלי הקדים לי שום שאלה וטענה משולי דבר וכש
מבלי שום תשובה ממני עשו פסקדין שלא כדין לגודי לעד באמרם כי אבי הנעדרה
פושט לי את הרגל מלידתן מה שפסקבנדוניית בתו ארוסתי תלמי והיא גם היא טוענת עלי
לכונסה כך בלא נדונייא או שאפטרנה בגט ושכן הדין עמה כאדמון בפ' שני דיני גזרי
וכי אני חייב לבא אל מקומה לויניציאה לכונסה כך או לפוטרה בגט ועם פסקם זה
בכתב חתום מידם וחרות ברפוס גלוי לכל העמי גם יחד גזרו בו עלי בגזרת חרם לשמור
ולעשות ככל הכתוב תוך זמן שלשים יום אחר ידיעתי דבריהם זה: ואחר כך נבהלו
ונתפזו להמנות נגדי בטרם יתווד אליהם שלוחם וישמעו דבריו אם כניס הם שבא אלי
כשלוחם או כשלוח מאת הרופא חמי כנוכר כפי העריות וכפי הודאת השליח בעצמו
בעיר ויניציאה לפניהם ממש בארצם ומקומם בביתם ונחומותם מעתה יראה
כל רואה מי המרה במי אם חמי והרבנים פשעו בי או אני עם שום אחד מהם ובין כה
וכה ראיתי אורתי בין הצערים גדר הערכאות מזה וגדר הרבנים מזה אלה באים על
עסקי ממון וגוף על לא המס בכפי ואלה על עסקי נפשות באונס גדול ובידם תקיפה
נגד כל דת ודין את הכל עשו לא יפה ובלא עתו למשוך אותי בחבלי גזרותם שלא
כדין להביאני בהן לידי מרה זו אשר חפץ בה חמי מרת הגרושין ומלת לכונסה שבא
בדבריהם כתיב ולא קרי לבא בה לידי מעשה כאשר הוכיח סופן על תחלתן כי באתי
עד מקומה לכנוס ואין מקשיב אכנוס אכנוס קראתי ואין עונה ומה צורך להוכיח על
תחלת מעשיהם מסופן אם גם המה כאשר הם יעידו בם איך מדי צאתם לגודי במדה
דינם הקשה לא הוכיחו לחמי על פניו מומיו בעשקו מלפנים את שטרי ובחזרתו
משעבודיו וספר עון הנדונייא שנתחייב עליה בשטר בכל הוקף ועל עברו על השבועה
והחרם אשר נקשר בהן שם ואחר כל אלה על האחרון הכביד לרדוף אותי בערכאות
ועי גיים עלת שלומי שטר פרוע מידו לו הוא נתן והוא לקח יהי שם יי על הכל מבוודך
כי באו להוסיף על חטאתיו פשעם הרק חנית וסגור לקראתי בעזרתו מי לא ידע בכל אלה
כי די וקני הית אהו בעסק לבא בו עד תכלית מבוקשו לגרשני מהסתפ' בנהלתו שפרה עלי

עוד בראשון

וכראותי כתב האלופים הנזכר' מיחמו בערה בו נגד שלוחם ואיתפקר ביה טפי כאשר
נודע להם כראיות ברורות ואמתיות אשר בעינינו ראינו אכחכנו תקומי מטת

אמר המשלים

שקר ענובי כי לא בא אלי כשליח מאת האלופים אלא כשלוח מאת הרופא חמי וכן
חזרה גם השליח עצמו בפני בד' ויניציאה והראשון מהחחומים הנה כראשם הוא עד
בזה הוא דיין שם וזה לשון השליח בתודאתו שם בחר גר' ימים בפני בד' כמותר קפסן
הנז' וחבריו ק' אמר כי בשנת שכר לחדש סיון בהמצא פה ויניציאה כמדר יוסף תכרי
בחן הרופא יצו בקש ממנו שילך בפ' א' וזה דברים בכתב אל הבחור כמר שמואל תדר

אז בפיסה ואמר ברזילי הנו' שלהפקת רצון כמה' יוסף הנו' הוליך ונשא הכתבים ההמה
 שמה פיסה לכמ' שמואל הנו' מבלי שום ידיעה בהם אם היו גורות הרבנים אם לאו אך
 בתום לבבו כפתי שאינו מבין לקרות עשה חוקת שליחותו ומסרה לכמ' שמואל הנו' כו'
 עד והורה ברזילי הנו' כי הוא יודע שידיו של שמואל הנו' לא היו בו ולא פקר ביה עכ'
 בהודאתו לפני כד' אשר בראשם הראש על הבאים על החתום בספור המעשה כאמור
 ומכאן מודעא רבה על שטר מנוי כד' המובא בהר' עיכל כתוב וחתום על השליח ההוא
 שנתכנה מאתם: והוא גם הוא רל' העד והדין הנו' ראשון למסנים אותו ואין קבל ממנו
 הגדתו בסתירת דבריו עם חבריו על מניו' דבר זה צריך עיון והמשכיל יבין גם על
 אודותיו של השליח לא דברונכונה כי לא עשיחי עמו רק טוב וכבר העירו עדים נאמנין
 על אמתת זה איש האלדים נורא כמהרר יחיאל נסים יצו' מפיסה והגאון כמהרר
 שלמה יצו' ממונטו דרולמו' והנשא כמהרר מלאכי יצו' מע'מיניאטו כאשר באו דבריהם
 באר היטב בהר' הסוד'עית' וזה לשון הנורא כמהרר יחיאל במשך דבריו שם אמרת' לו
 לשליח יותר מסך אני יודע בנמוסי המלכות טוב שתקבל התשובה מהארוס ולך לך
 כי ירא אנכי עליך על הדבר הזה ולא אנה שמוע לקולי רק אמר כי הוא יודע מעשיו
 וכי בעבור הרופא תמרי היה עושה כלה רבות בין כך נתפס עד שהוצרך הארוס להליץ
 בעדו ולהוציאו ממאסר והוציא בעדו הוצאת הסודר והלך לו ובין כך המושל הודיע
 הדבר' לשמנה מפירינצ' כחיובו לעשו' ואני אמרת' לארוס טוב יהיה כי הלך בפירינצה
 או בפראטו להודיע לשליח שילך לו מחוץ למלכות פן ימצאוהו וישמחו בנא'אה וכן
 עשה הלך ומצא שהשמנה שלהו למושל מפראטו שיתפסוהו עד שהוצרך הארוס
 לשלוח אחריו ולהודיע לבני ביתו כי ויהיוהו מעמוד במלכות פירינצה וכן הלך לו
 בממשלת לוקה ומאסה שהוא הוצאה לו ועמד שם ימים רבים עד שבאו פה בעיר פיסה
 שני אחיו ואני המעיד אמרת' איהם בשם הארוס כי יאמרו אל השליח שיבא פה בטח
 בעיר פיסה כי נראה לתקן הדברים ביותר טוב שנאפשר טרם יצא הפסק דין מהשמנה
 עליו ויקלו מעליו הקנס וכן כתבתי לו גם אני בחיזותו במאסה ומעולם לא בא והארוס
 בין כך הלך לסיני באופן כי הלכו הדברים באריכות עד שהגיע זמן יציאת השמנה מהם
 והוצרכו לחתוך כמנהגם כל ריניהם וקנסוהו עכ' ואחריו העיד הגאון כמהרר שלמה
 יצו' ממונטו דרולמו' וכמהרר מלאכי יצו' מע'מיניאטו איך ידעו בעסק הנו' שנמשך כאמור
 למעל' וכנים דברי כמהרר יחיאל הנו' וכי הארוס נקי ואין בו שום עון ופשע במה שאירע
 לשליח ולא איתפקר ביה ולא גרם לו שום תקלה אלא השליח הוא דאפסיד אנפשיה
 שרצה לעבור על גורת המלך ולא אנה שמוע לקול המהרים בו על ככה וכי כשנתפס
 בפיסה הארוס הוציאו בעה' ופרע שכירות התופסים והוציא מכיסו להצילו גם אחרי כן
 בפירינצה לבל ילכד בפה וידיו של הארוס לא היו בו בשליח כי אם לעור ולהועיל עכ'
 ועתה יראה כל רואה כמה תמונו דברי השליח עצמו בהודאתו לפני כד' דרברי הג' עדים
 הנזכר' שכל פיותיהם פגונו לזכותי לדרך אחר אשר מכללם יצא כלא כשליח כד' או
 מרגבים בא' אלא כנושא כתבים כשליחות הרופא התמרי גם מכלם נתבאר כי די לא

היתה בו בשליח לאפקרתי בו ולא גרמתי לו שום נזק אך הצלחתי והיטבתי לעשות עמו
 כאשר האמת כן הוא. אך הראיות הנוכח לנגדי לא ראיתים ולא ידעתים ולמה בהיותי
 בויניציאה לא הראו אותי את אלה הנאים לחובתי לרכייהם נגד המוכים אותי שהראתי
 להם זכותי וקבלום כנראה מרכייהם בהר גרזים. ואני אומר שכל האומר שהאמת
 בשליח שהוא אינו אלא טועה או מכחישי האמת. ואילו היה השליח אומר והיית קורא
 עליו משלם רעה תחת טובה והרי גופי העדיות עדיין קיימים בידי תל עד האלדים יבאו
 לעת הפץ והמיה אני מהרבנים כי כאשר ראום כן חודר עליהם. הנה ראש המברכים
 בהר גרזים כמהרר יהודה פאסי בכרכו אותי שם והלשונו ובפרט אחרי רואי על אודות
 השליח בך את העדות מכל הנמשך אשר עשה לו הסאור הגדול מרבן שמו כמהרר
 יחיאל נסים מפוסה נרו כאשר מפיו אנו חיינ ומה גם עתה שקיימו וחתמו אמרי פיו כמה
 צורכי מרבנן אנשים החכמים וידועים כו' עד כי רבותינו כלם פה אחד דורשים אותו לשבח
 בצאתו וכאי מבית דינם הצדק כאשר קיימו וקבלו וחתמו החכמים ונבונים מקק ליואנטיני
 יצו עכ. ואחריו באו על הברכה החכמים ההם שבעה מקק ליואנטיני ובראשם כמהרר
 סתתיה הבא על החתום הוא אחר ספור המעשה וזה לשונ' בברכה. אשר כפי ראיותיו
 של כמה שמואל הנו לא פקר לשליח בך מעולם וברוילי גרם לעצמו כל הרעה הבאה
 עליו עכ. גם אחריהם בא שם כמהרר יוסף כרוב אשר גם הוא אחד מהחכמים על
 ספור המעשה וזה לשונ' בכרכתו ומן הפעולות יודעו הכחות אשר בקרבו כי לא מעל
 ולא מרד וסופו הוכיח על תחלתו כו' עד היתה עלי יד הפצרתו להגיד את אשר ראו עיני
 עכ. הרי שעל העדיות שהבאתי לזכותי ענו אמן ומודים כל הנירבנן ועוד רבים כבהר
 גרזים שנלאתי לכתוב דברי כלם יראו משם. ועתה איך חזרו מהם לתהו וכהו בשוא
 ודבר כוב. אלא שהם מתוירים בכל כהם למצא לי עילה ושחיתתה אשר באמת לא ישתכח
 כי. בהזנא בזאת השרידים אשר יקורא איך הכל תלוי בנתיג'הש עד כי בהאמינם
 נתניתו מאתי באמת ובתמים היה אמתת המעשה אצלם ככל מה שבא בעדיות לזכותי
 וכאשר נודע מאמתת מודעותי כי לא נתן הגש מאתי אלא למראית העין להשביע עינין
 של אנסין להציל עצמי וממוני גם נפשי מידם ולא לגרושין כלל ועקר. נהפך המעשה
 שם לחובתי. ונפשי יודעת מאד כי האמת קיים בעצמו לא יקבל שנוי מולתו יחזו
 למשפט נקרבה ואיש יחר פני רעהו שם כחשי בפני ענה אסכדכריהם כן הוא
 וענתה בי צדקתי אם האמת אתי:

עוד בראשון

ואל דברי הנאזוכים הנזכרי לא שת לבו ולא אכה שמוע לכנוס או לפטור כמזנתם אשר
 לסכות הכו' השיכו לו גמולו כראשו וכדוהו והמרימוהו מקרב ישראל ועמד במרדו וסורו
 ימים רבים ולא רצה לקבל עליו את המרס. עד כי כראותו כי כלתה ליו הרעה ויקנאו
 בו אחיו לכלתו הטפל עמו ולהכדל ממנו הלך לו לעיר פיוריכנה כה' תמוז סכה' שהוא
 כד' זכיוני סכה' ובא בתוך קהל ועדה במעמד החכם כמהרר שלמה ממוכטו דלילמו ינו'
 וקבל ספר תורה בחיקו וכשכע לכא ככולוכיית תוך זמן שלמה חדשים ולגלות און חמיו

הרופא הנזכר יצו'מסס להזמין לדין סמה בולנוייה ולקבל עליו ככל אשר יגורו עליו
 המזכורים מן המקום ההוא הן לזכות הן למוכה לו או המכס הנז' יצו במעטו שבעת
 הארום הנז' התירו לבא בקהל ויתן את בר כתי עליו להיותו ציית דיבא כנזכר :
 אמר הבשלים

אל דברי הואנים כאשר היו חמס ושוד ישמע בם אמרתי תכף היעוני להשיב אמרים
 אמת אלא שהשליח היה סרבן באוהה שעה לקחת ממני השובה ונסכי הואן כמה'רר
 יחיאל נסים יצו' העתיר עליו דברי במשפט ובצדקה לקבל השובתי מידי לא אבה שמוע
 בקולו באמרו כי היה יודע מעשיו ובעבור כמה יוסף הרופא היה עושה כאלה רבות ואח
 כל ונוכח כפי השלשה מטיבי צעד הנו למעלה ונאו דבריהם בדר' המוד'עית אם חוקת
 שליח עושה שליחותו קרוב לוודאי שיש לדרוש הדבר לזנאי כלפי משלחו ולדון בו
 כי יכן צוה לו בשלחו אותו דמיהב יי'הב ומשקל לא לשקול למען אהיה כאיש אשר הוא
 שומע ואין כפי תוכחותיו כינת אלם רחוקים בהצותו כרהל לפני גזויה נאמה ונעלמה
 מעיני כל חי ישועתי במופי הקרובה לבא וצדקתי להגלות : ועל דבר לכנוס
 או לפטור למן היום ההוא והלאה לעולם דברי נצב בפומבי כי כזה חפצתי לכנוס את
 ארוסתי ולא תשב חמר עגונה ושוממה בבית אביה אך תבא אל מקומי שם אתן את דודי
 לה כדת נתנה בעיני כי בזה יצאתי דיחובתי וגם נכנסתי עמה לפני ממוציאתי בשורת
 הדין וכה הכימו חכמי מקומנו יושבי על מדין והולכי על דרך תמים האמנה כי לא
 שמעתי אז בקול מחצצים לבא אל מקומה כי היה דילי לשמוע בקול מורי ולבלתי סור
 מן הדבר אשר יגידו לי וקני עירי משער מקומי אשר להם משפט הזה עלי וכבר הורה
 זקן הגאון כמה'רר שלמה יצו' ממונטי רלולמו ובא בעדותו שם בחדר המודעית כי כן פסק
 בגרון שהדין עמי : דברי אמת אלה לא מראש בסתר נדברו כי אם בפני קהל ועדה
 ודי בזה לגאונים הרחוקים ההם מהאה רבה (שדינה בפני שנים ואין צריך לומר כתובו)
 לעכב על ידם מלהפוח עלי דברים והם לא בצדק ולא במשפט התעברו על ריבי לא
 להם עלי אף כי לצאת בעוכרי לקראת נחש'ים ולא זו בלבד עשיתי כי גם מקדם ומאו
 שבאו דבריהם אלי היה חמיד מרגלא בפומי לעיני כל בני עמנו להכנס גם בזה לפנים
 ממוציאתי עם איש ריבי להמצא לו ולעמוד לדין עמו כב'דין ממוצע בינותינו אף כי יכול
 הייתי להכבד ולישב בביתי עד יבואוני שואלי דבר כאשר בא גם על זה עדות נאמנה
 מפי ב'ד של שלשה ובראשם הגאון כמה'רר שלמה יצו' הנזכר בחד המודעית ולא
 תקעתי עצמי לדבר הלכה ידוע' שהתובע הולך אחר הנתב' ומה לי לעשו עוד שלא ליתן
 פתחון פה לבעל דין לחלוק ולרבנים לריב עמי וכל זה לא שוה לי ופלאיזה עוד
 מהם כי ידעו את חמי איש חרמי ואת שיחו היוורה חצים נגדי ומכל מקום גורו עלי ללכת
 א' עירו אחר שאכל בי קודצא למלכות על שכני בלילות מחוץ למחנה כדלעיל ונוסף
 על זה שהשיג'רשות עלי אהריצאתי לתפוס את גופי על חוב הקן סקו בכחב'די שכבר
 נפרע בתכשטיטו כדלעיל ובטל שעבודו ואם מידע לא ידעי מיחש הוה בעי' להו' ואיך
 שיהיה בין ידעו בדברים האמורים בין לאו והוא נגד סבתם'ל דחברך הנרא'אית ליה

הקול נשמע למרחוק יען לא נחמייבתי מעולם לצאת מבית דיני איה איה סרבנותי
 כרי שיגורו עלי כל שלא תבעני אדם שם , הרי שעל כל פנים גורו עלי שלא כדון .
 נשבעתי ואקיימה לבא בבלונייא לא על צד החיוב כי אם כנדיב על נדיבו יקום ולהודמן
 שם לדין לא להזמין את הרופא כמו שכתבו וזה מבואר נלה במודעת הראשונה בפני
 בד בפירינצה כבהר המודעת . אך מן התימה איך העידו על החכם הנזכר כמהרר
 שלמה יצו כי הייתי כאסור בעיניו עד שהתיר אותי לבא בקהל נגר דבריו המצדיקי אותי
 מכל צד ככל הכתוב מאתו בהר המודעת , ואיך התנבאו המעידים עלי בריזוק מקום ,
 עד שדברו בניהם מה שלא ראו בעיניהם אלא מפי השמועה שאין בדבריהם כלום .
 ועדות בטלה אמילו לפני דינים בין החלקים ובפני בעל דין , כל שכן במקום שאין דין
 ביניהם ולית דיין ושלא בפני בעל דין :

עוד בראשון

וכן בא בבלונייא כב לוליי סכה כמותנ תלתא והתחיל להזמין חמיו ינו' כנו' להמנא
 סמה בלוננייא תוך זמן ג' חדשים התחילו כה תמוז סכה' כנו' לכרוז עמו כרוזין :

אמר המשלים

השמיטו דבר אמת ושינו דבר כזב , השמיטו הרשאה שעשה חמי לאיש מטוסקאנה
 לפני בואי בבלונייא זה תורפה ולשונה . איך מנה והרשה את הנעלה כמ' פלוגי הדר
 בפטיה מינו גמור והרשאה גמורה להיות לו כת ורשות להחנות עם הארוס כמ' שמואל
 בכמה משה מפירושה זל' שאם תוך זמן ג' חדשים מהיום הזה (שהיה לה תמוז סכה)
 מרצונו הטוב יתן או ישלח לו ויניציאה גט כשר לארוסו מרת תמר בתו של כמה יוסף
 הרופא הנו באופן שהיה פטורה ממנו גט כשר כנו' שאו יהיה משועבד כמה יוסף הנו
 מעתה שתוך זמן ח' ימים אחרי נתינת גט כשר כנו' שיהיה כשר על דעת שני גאוני מגאוני
 ויניציא יהיה מחוייב כמר יוסף הנו לתת ביד הארוס הנו או ביד הבא מכתו שתי התיבות
 עם ספריו ומטלטליו ולהחזיר לו במקום הסבלונות והקרשוין כתיבת יד הארוס אשר
 מתוכה חייב להר' יוסף הנו מאה וחמשים סקו' זב' ובכן אחרי נתינת הגט הנו עם התנאים
 הנזכרים יהיה כת ורשות לכמ' פלו' המורשה הנו לפטור הארוס הנו בשם כמה יוסף הנו
 ולקבל ממנו פטורי גמורי בשמו זה לזה וזה מזה וכל זה כתנאי גמור על מנת שהכתולח
 הנזכרת תהיה פטורה גט כשר בזמן הנזכר ולא באופן אחר כלל עכ' : ונוסף על זה
 ראוי להודיע איך בחדש אגוסטו השכר בהמצא בסיינא הגאון כמהרר שלמה מסוגטו
 דלולמו יצו בתנחת הגאון כמהרר יצחק כהן רופא מויטריבו השוכן בסיינא בא אז לפני
 מעלותם דרך מקרה בחור אחד שמו אברמינו פאסיליו אחיו הקטן מברזיל הנו השליח
 שהביא לי המכתבים בפטיסא בשם הרופא חמי ומפני כי חפץ שארע לי העסק מהשליח
 הנו השני גאוני הנו נכנעו לכתוב לי עכרם כל אחד בפני עצמו דברי שלום ואמת והיו
 כותבים לי לאמר כי חרה להם מאשר יצאו לקראתי האלופים הרחוקים מהם הרבה ובאין
 לצוות חוץ מממשלת במקום שאין ידם שולטת כמדומה להם שהאחרים יהיו מכני שעיר
 התורי שלא קבלו תורה סהר סיני , ובה השני גאוני הנו הכטיחוני בכתב יד הנאדר' כהן

לשקן ברק כחוחם בזכותי ודברים אחרים רבים כדומים לאלה כתבו לי ואני לפי קוצר
 ירעתי שלהתי השואות הן הן למעלותם וזולת מה שפעמים רבות אמרתי להם על פה
 בדרוש זה אנכי גרר כי אנא לכנס קאימנא ואנא דינא ציינתא השיבותים גב אז בכתב
 ידי לאמר כי לכנס אנכי עומד וכי הנני מוכן להיו ציינת דינא לפני בית דינים הצדק בסיינא
 או ללכת ולעלות אל כל בר קרוב הכל כפי אשר יזרוני מעלותם ורבות כאלה השיבות
 לגאונים הנו וכלל דברי היו כי מכל וכל הייתי מניח המשרה הזאת על שכמם ומדבריהם
 לא אסור ימין ושמאל ולא אפיל מהם ארצה אפילו כמלא נימא ומאי עשיתי למעלותם
 הרשאה וגמורה ונתחייבתי כי בכל זמן שגם הרופא חמי ישלח למעלותם גם הוא הרשאתו
 מלאה וגרושה או שיבא או ישלח אנטרל שלו מאז ומני בקר בעתידו נתחייבתי ונשתעבדתי
 לאשר ולקיים לשמור ולעשות ככל אשר יפקדו בניני שני הגאונים הנו וכן השני גאונים
 הנו כתבו והודיעו ופרסמו כונתי ואת אל האלוף בפאדובה וגם אל הרופא חמי בניני ציינא
 ועשו התנצלותי לאמר כי לא הייתי רוצה ללכת בניני ציינא ככתבם מפני רוב העקיפים
 והעלבונות שקבלתי ממנו שמה והאלוף מפרובה והרופא חמי איך מלאו לבם להשיב
 אל שני הגאונים מסיינא לאמר כי אמרי כלפי ארוסתי אנא לכנס קאימנא ואנא דינא
 ציינתא ומי בעל דברים יגש אלי או אל בר קרוב וכו' הרי הוא כשענו חטים והודיעו לו
 כשעורים וכו' וכי הם רוצים שאך בניני ציינא לכונסה או כי אפשרנה בגט וכו' והשני גאונים
 מסיינא הנו חזרו במתיקות שפתותיהם לכתוב שנית אל האלוף מפאדובה הנו ול הרופא
 חמי הנו וענו אותם לאמר כי שעו בדבר משנה ועליהם לחזור גם כי שגו ברואה ונתנו
 טעם מספיק לדבריהם אמתי ובכן ביציאת אושטו הנו בטרם נשלחו האגרות השניות
 נקרה נקרה לבא בסיינא הבחור אברמינו פאסיליו הנו כאמור ובאמור אברמינו הנו
 אל שני הגאונים הנו כי דרך וכי שיגלו בניני ציינא בעוד ימים אחדים או הגאונים הנו בקשו
 ממנו לדבר על לב הרופא וליעץ אותו לטובתו להשקיט המיית העם שישלח אליהם
 הרשאתו מלאה וגדושה כאשר עשיתי אני או כי ישלח איש אחר בעדו ויקבע מקום
 ממוצע לדין כי המה יתעסקו בדבר מצוה זו ויצאו לאור משפטנו ואיש על מקומו יבא
 בשלום בלי מריבה וקטטה וכל דבריהם אלה כתבום שנית הגאונים הנו באגרות שניות
 ושלחו אותם בניני ציינא עי אברמינו הנו ובצפיינתם צפו הגאונים הנו כמה ימים שיחזור
 אליהם אברמינו הנו עם הרשאה אשר מתוכה ינתן הכת להם או לאחרים לדין בין החלקי
 בדין או קרוב לדין כחך ההורה והמוסר אמנם נכונה תוהלתם ולשקר שמרו כי אחר
 כמה ימים והנה אברמינו חזר מוניני ציינא וכידו הרשאה מלאה וגדושה שעשה הרופא
 חמי לאברמינו בעצמו ולא אכה להאמין ולהשען על שני הגאונים הנו אך הוא הרשה
 אברמינו הנו שיוכל להתנות עמי במשך חדש ימים שאתן גט לארוסתי והוא אברמינו
 יוכל להתחייב בשמו להחזיר לי תיבותי ספרי ותכשיטי והכתוב מהקן סקו תמורת
 הסבולנות אשר הם אצל בתו ואותה הרשאה היתה מאתו בנוסח עצמו שהייתה האחרת
 שעשת כבר ביום כה תמוז שכה כאשר הבאתי למעלה למזכרת עונותי ומהרשאה
 להרשאה לא היה שום הפרש וזולת כי של אברמינו כחה היה כלה ואכר לסוף חדש

ימים וההרשאה אחרונה ששפתיה כראשונה זמנה היה נמשך והולך עד סוף שלשה
חדשי' ובהרשאתו של אברמינו מפורש באר היטב יותר מבאחרונה אך הכתוב מהקן
סקו' היה בעבור התכשיט' והסבלונו נתנו לארוסתיתו ונכתבה עי' סופר קק' ליונטינו
שמור' נסים שהלך אה"כ מעבר לים לר' ונתקיימה אותך ומיד ביום כתיבתה לפני בר'
שם והלויף יודא קצנאיל' נבונן לר' הוא אחד מן הדיינים החתומים על קיום בר' ובהראות
לי אברמינו בפיסא ההרשאה הנו' מנוסת האמור השיבותי לו לאמר כי מעולם לא יהיה
הדבר ולא יבא שאתנו גט כרצוני לארוסתי ובכן זרקתי מידי או ההרשאה הנו' כחמת
ובקצף גדול והגדתי את כל רוע מעללי הרופא חמי' הנו' אל הגאונים הנו' בסיניא וגם הם
כמוני היטב חרה להם' ואחר כמה ימים הובאה לידי ההרשאה ההיא לראית האמרת
ולזכותי והנה היא כמוסה במכתבי עם כל המכתבים שכתבולי או על ככה הגאונים מסיניא
ואשר השיבותי למעלותם מפיסא מידי יום ביזמו הכל הוא ערוך בידי לעת קץ קיבית בכל
חשקי' כי יבא יום בו יבאו למשפט עמי הוא וכל סיעת מוריו וארוסתי במקום מסופע ובר'
שוה לכל התלקים ואיכותם על פניהם' מכאן מהשתי הרשאות אלו מבואר כבירור
שהיה מחזיק בכתב ידי הראוי לי תמורת הסבלונות ומעכב הספרים ומטלטלים שלי
עד ישיג ממני גט כשר כדבריו וכזה היה מאנס אותי על הגט ההוא בכבישת כתב' חובי
וממוני תחתיו שלא כרין: ואולם מה ששינו המדברים בדבר כזו הוא כי לא
החילותי להזמין חמי' גם לא דברתי ולא עלה על לבי אך תמיד היית נכון שם כנתבע
נדרש לאשר ישאלני נמצא לאשר יבקשני ודברי מודעתי שמה בולוניא ובראש
הגאון כמוהר"ר יצחק ממונצ'יל יצו' ככה המודעתי יוכיחו וההרשאה אחת כי דינא
חווידעין איך ביום א' כד' יוניו שכה' לפ"ק היית בפירינצה ונפני בר' של שלש כו' דברתי
דברי בארינו כו' והודעתי למעלת הבר' יצו' הנ"ל איך הנני מוכן להיות ציית דינא בכולוניא
על כל דברי ריבות וטענות אשר לי על עסק האשה כו' ועתה מחדש אני שמואל הקטן
יצו' הנ"ל הנני מודיע כו' איך הנני נכון ומוזמן פה בולוניא להיות ציית דינא על אודות
האשה ואביה הנ"ל ולקבל עלי' לשמור ולעשות ולקיים ככל אשר יורו עלי' רבנן סבוראי
פה בולוניא כו' ואין דעתי חו' להיות סמת הסרבנים כו' והיה כאשר יודיע כמה יוסף כהן
חמי' יצו' הנ"ל כונתו אלי' או אל מעלת הגאון כמוהר"ר יצחק ממונצ'יל יצו' פה בולוניא
יוס וחדש אשר יבחר ויקרב להיות נמצא פה בולוניא לסדר טענותיו נגדי' תוך השלשה
חדשים בו' גם אני או שלוחי כמותי מורשה ואנטלר שלי אהיה נכון ומוזמן ונמצא פה
בולוניא בע"ה לפני מעלת הגאון יצו' הנזכר באותו פרק ובאותו זמן כו' ואנחנא בי דינא
כו' הכתבנו את כל זאת וחתמנו שמותינו בסופו לעדות וזכות ולראיה לכמ' שמואל יצו' הנ"ל
יום כ"ג לוליו' שכה' לפ"ק ומסרנו אותה בידו ואחרת כזאת מלה במלה שלחנו לויניציא
ליד הנשא כמה יוסף כהן הרופא יצו' הנו' למען תהיה לו גלויה ומפורסמת והתוכה מידינו
ממש ע"כ: מעתה העברים הביטו לראות כי אין בפייהם נכונה כזה ומבקשי' להעתיקני
מתבע לתובע בשוא ודבר כזו להכחיש את המוחש בדבר הנמצא כתוב בספר' ואם
כמה שנכתב ונחתם כך עושין המה לי מה יעשו בדברים שבעל פה ואין שם ראיה אך

אני בתומי אך באמת החזקתי לא אסור ממנה צדקתי לעולם תהיה ותקוהי יתן אלוה:

עוד בראשון

אחרי כן לא נמר כלנו לשנות ההומנה לנו ליד חמיו רק עלה כדעתנו להמנאן פה
ויביציאה ט' למדט חלול טכ"ה עם השנת בטמון השיב מהסדרה ירה" על ידי אהובו
הנעלה כמהר יוסף יקר ינ"ו

אמר המשלים

הומנה לא היתה שם מאתי כי אם מודעא כמבואר למעלה ונתאמת בסופתי גם לא
מלבי ולא מרדעתי היתה הליכת בויניציאה כי על אפי ועל חמתי בשלשלאות חרמים
וגורות' של רבנים משם אשר הביאוני עדיהם וזה כי מידי היותי שמה בולוניא בא כתב
מרורות מויניציאה אל הגאון ממונציליצי יצו' הנו' כתוב וחתום מכמה שלמי ליואנטיני יצו'
ברובי גוזמים ואיומים מאת האלופים נגדו אם לא יגיעני אליהם. מצורף כי הרופא חמי
לא יסתפק מאשר הקדים לשלוח בולוניא כיגם היה משתדל להעתיק החרמ' מלשונו
ללשון נצרי ובקש בויניציא שיעידו על העתקתם באמתות שני אנשים חכמי' וסשכילים
הלא המה החכם כמה שמוא קנדיאוטו העומר בפאדוכה א' הסטוריא' והפלפל' הר' פתא
כמה יעקב בכמ' יוסכיל אשכנזי המתגורר בויניציאה והרופא היה רוצה להביא השני עדים
החס לפני הפטריארקא שיעידו על העתקתם מלשון אל לשון באמת וכתמים ואח"כ היה
רוצה לשלחם בולוניא א מעלת רוממות החשמן גראסי מכלכל וסנקשור שמה נימים
החס ובעת ההו' למען ילחצני ויצוה שיפורסמו חרמים נגדי. ובהודע הרבר לי בכולוניא
כל הרברים האלה אשר נכתבו אלי מויניציאה או כמתרעם אחר מדות הרופא חמי היה
אשר בתחבולותיו וערמותיו היה משתדל בכל מאמציו כחו להנאיש ריחי בעיני כל בית
ישרא' ולהביאני לידי גרושין ספרתי את כל זאת אל הגאון ממונצילצו הנו' ואחרי
שמכ"ת הראה לי כל המכתבים שנשלחו אלי מויניציאה הן בדפוס מאותן שנדפסו
כבר והן מאותן שכתבו אחר כך הליואנטיני בכתבידם אז מעלת הגאון הנו' בסדרת טוב
מוזו ורכות לכבו נתן בירי המודעא הנוכרת הראויה ומודרכת אל חמי הנו' וכמעט ניהם
מאשר כתב בזכותי כי בר פתרא הוא ורחיל. ועל דרך עצה טובה לא על צד החיוב
העירני לבא שמה אני בעצמי ולהגיע אליו המודעא למען בעיני יראה ובאוני ישמע.

וכה עשיתי לשמוע בקול דברו גם להעביר ממני דבוטם וחרמיהם של גורין עלי שלא
בדין אבל לא נעשתה מחשבתי כי שם עכבו אותי בהם ובנכלהם אשר גכלו לי למשוך
אותי כחכלי השוא והחמס אשר בכפיהם לעשו רצון חמי בגרושין. אמת היה שהשגתי
שם בטחון רק לשמור את נפשי כי ידעתי את האישי חמי ואת שיתו וכבר היו בידו משלי
בין תכשיתין וישר נכסים כדי לשלם את מי מנושי בסך השוב ת"ל"ח אשר עליהם לא
עבר כוס הכסתון חלילה לי מעול כי לא היתה כונתי בו לעשוק עמית רק להצלת עצמי
לא אליהם כל עוברי דרך שפשו נא אם מרעת ורצון יכניס אדם עצמו לסכנה אך אנוס
הייתי על נפשי היא שגרמה לי ללכת א' עיר ששמה ישבו כסאות רודפי הנם ישליו אויבי

עוד בראשון

וכא והלשין חמיו בערכאות של גוים כחמסט הפיווניי כדי לאסור ידי חמיו ינ"ו

למען לא יוכל להפך לו הכעמון הכז' ולא יוכל לנכות ממנו חובו הכז' .

אמר המשלים

המדברים בזה חזרו ולאחור כמה מסעות והקדימו כאן את המאוחר כי לא היה מה שהולשן א' הפיוני ער ימים רבים אחרי שהלכת' לויניציאה וצווחתי כי כרוכי'א ומסרתי מורעותי שלשתן כי הי'י נכון לכנסו כמו שנתבאר מתוכן וזמני זמניהן ויכיוו על אמת דברי' אבל האמת כן הוא כי תכף שהגעתי שם רדף אותי בעשן על פרעון הכתב ידי מהקן סקו' הנו' ועוד היה תובע ממני שם שלש מאות ליטרים ויותר לרביה על הקן סקו' החם ובתחבולות עשה עמי מלחמה כי חיה שולח אלי הצווים עליהם ובתלקות שפתיו היה מראה לי פנים שוחקות . וכל כך הבטיחני בכזבו ער שהאמתני לו באמרו כי לא הי'י צריך להשיב ועל אמונתו הבטיחני שגם הוא היה מושך ידו משם . ובכן בא עלי במרמה והשיג ביטול בטחוני וכן בקש לבא פתאם לידי מעשה על רשותו לאסרני בעד חוב הקן סקו' מהשטר פרוע אחר שאבד ושכר בטחוני שהיה עומד לנגדו . אז ובערת ההיא כי באומים עד נפש הוצרתי להצלה פורתא לשעה להניח על ידי החכם שלי את אשר התחכם להלשינו א' המשפט ההוא על דבר הרביית שבקש ממני בחובו שלא היה לו עלי כי בזה ניחו למגלה הדבר ימים מה כעשרים או שלשים יום מתפוס גופו ואני לא הוה בירי לאשתמוטי ממסירתו את גופי בזולת זה : מעתה עיני רואים תראינה כלפי מי חוזרים דברי המגידים האלה אם כלפי האמת כראוי או כד' להפך בזכות חמי ולכסו' על כל פשעיו ואותי להרשיעני בכל צדקותי עמו והאמת כמו שאמרת' ואוכיחני בכד' בעה' כי הוא המרה בי בתחלה ונהג עמי שם במקומו כמנהגו במקומות הוצד' לו כרדפו אותי בערכאות על פרעון הקן סקו' הנזכרים ואותי דמה לאסור עליהם כאמור . ובוזה הי'תה כל דריפתו אותי בממון ובגוף חמס מפורסם כי מה עוד חוב לו עלי זמה מידי יבקש אחר שהוציא את הדמים לו מהתכשיטים שדיו מקנת כספו . ואפילו היה חובו קיים מלתא כבר אמורה כי באמת ובתמים לא היה לו לגבותם כי אם לנכותב מסך הגדוני' . שמא היה מבקש עליהם כסף משנה לגבות שלש מאות על מאה ועשרים זה היה חלקרע בלי ספק ולא איש כמוהו יעשנה אף כי הוא רע מעללים הואיל ואמור הוא בנכסים ועשיר וגב מהדברים שאין הרעת סובלתן . אבל התל שהכל פונה אליו לבא עלי בעקפין ואונסין אלו כדי להכריחני על הגרושין שלא מרצוני . מי חכם ויבן אלה ויתבוננו דרכיו עמי' אם ברוח משפט הולך נוכחי או אם ברב כח יריב עמדי :

עוד בראשון

ואחרי היותנו ידיו על העליונה כעשן ככו' כא וכוונת לפני ראשי קק' ליוואכטיני ינו' ולפני הגאונים היושבים על מדין לאמר חזו דאתינא ונתייתבא לדינא עתה כאתי לכנסו ארומתי כמות הגאונים ומיני ינו הכז' הטיכלו שלום כואך .

אמר המשלים

מבואר ממה שקדם לי באמת ותמים שגם בזה נשתנו בפיהם סדרי בראשית ואיחרו הטוקים כי צעקתי ואת הי'תה מאתי בראשונה כשבאתי לשם כאמור וגם כזבו באטרם

שזיתת ידי על העליונה ואין וכמה היו ידי על העליונה בעשׂג כי לא שאלתי מאת חמי
 דבר לא בעשׂג ולא בד' אלא שהזמנתי את עצמי ונמצאתי לאשר יבקשני אך אני לא
 בקשתי מיד איש מאומה והייתי כמחריש עד אצדיק דיני בהודיעי לרבים כי יד אני בלי
 פשע להיו נקי מכל דבה ודופי וגליתרצוני וחפצי בארוסתי לכונסה ככל הכתוב במודעתי
 הראשונה שמה וינציאה כבהר המודעת וזה לשוני בך בזאת תדעון מורי כו' כי על
 שתים שלחני יי פה וינציאה לפני מעכת קהילות הקדש הראשונה היא להצדיק נפשי
 לפני כל ידעי דת ודין כו' ולבעבור רוב דבת שוטני שהרבו לדבר גבוהה גבוהה הסיתום
 לבא עלי בעקיפין להתעולל ולהתנפל לנדות ולהחרים והשיאום לכתוב עלי שטנה כו'
 כאשר ענינם תראינה ואזינכם תשמענה בהוציא לאור משפטי כו' עודני היום מחזיק
 בתומתי אקרא בקול גדול אנא דינא צייתנא אנא דינא צייתנא מי בעל דברים יש אלי
 פה א פה ידבר בי במראה ולא בחידו' לפני האידים ושופטי ארץ חזו דאתינא חזו דאתינא
 לאשר ולקיים כל אשר יגזרו עלי על הרין ועל האמת אעשה ואשמע ולא אסור מיין
 ושמאל: השנית היא על אודות האשה הבחורה הצנועה מרת תמר ברת הכהן אביר
 הרופאים כמה יוסף תמרי חמיצו אשר היא תבעה לי לאמר כי אבא אלי לאסוף ולכנס
 ולהכר את האהל להיות אחד על כי כבר הגיע פרקה להנשא כו' ועתה הגסם כי לסבורת
 רבות לפי קוצר שכלי לא הייתי מוכרח ומחוייב ללכת אחרי האשה לכונסה כו' מכל מקו'
 כדי לצאת מכל המחלוקות כו' עתה באתי לפניכם קהל עדת ישראל מינציאה ובעצב
 היום הזה אקרא לפני תפארתכם את ארוסתי הכקודשת לי למען יטב לבכם לבשרה
 ולדבר על לבה ולהתרו' לה בשמי לאמר כי את קולה שמעתי והנני נכון ומזומן לכונסה
 ולהביאה אלי הביתה כי חסתי בעוננה כו' אך בזאת אאות לה בהיותה מוכנת ככל יום
 רביעי או בעד כל יום שבת קדש העליל להיות כי אי אפשר לעמוד פה מהיום ההוא
 והלאה עוד זמן ועדן כו' לכן אם במרמה ועולה הזמינני וכהתל באנוש התלו בי ובפיהם
 קרבוני ולבם רחוק ממני ולא תאבה האשה ללכת אחרי כדן וכהלכה ולא תשמע אלי
 ותהיה סרבנית ומורדת לכל אשר אמרתי וימנעוה ממני ולקחתי ראיותי ביד ופרכי
 תשובתי בחקי וברכת יי וגאוגי עולם על ראשי והלכתי והייתי נקי מתלוונות האשה
 ויסכר פי כל דוברי שקר יען באתי ואין אשה קראתיה ולא ענתני ואחכ אפנה לי על ימין
 או על שמאל ואל תדינוני מסרב או בלתי ציית דינא כי לא סן ביתי ומשפטי עם א ואדרבה
 לזאת בלבד עתה באתי לעשות את כל זה לפנים משורת הרין כדי להתנצל במאד מאד
 ולהיות נקי מיימישראל כו' עד ממני ומאתי יצאו הדברים כו' פה וינציאה היום יום בט'
 לאלול ששה לחדש אוגוסטו שכה לפקכו' עד בפנינו חמסר המודעא הנו' כמ' שמואל
 הנו' צו' בבית הכנסת של הליוונטיני יצו' במעמד כל הקהל יצו' ובמעמד מנגוד חמיו כסר'
 יוסף התמרי אשר בעיניו ראה ובאזינו שמע את כל הכתוב לעיל ובתוך זה הגיע ר' יוסף
 חזן הכנסת של האשכנזים ודחפו באמת הבנין לסתום טענותיו מגורת קצת האלופים
 שבוניציאה עכ': ומעתה יראה כל רואה כמה היה כתי יפה ויריע על העליונה כדברי
 המספרים שכל זה עשיתי מצוי יותר ויותר על המוטל עלי ובכל זאת כמות החרמים

מהגזורים לא סרו כל שכן שהיו מוסיפים הבל ודוחפים אותי בשתי ידים במקום שהיה
להם לקנא קנאת האמת ולכף את ארוסתי לקיים את דבריה ובוזה היה האמת אתם ושלך
בואי לא שהיה עצת חוקנים עם חמי כאשר אמרתי לכן כהתל באנוש התלו בי:

עוד בראשון

וען היו הפרשות ותיבעות כיניקה מזה על זה ומה על זה הסכימו ואמרו עד השלים
יבא דבר שנינו בדרך זה כנורר לו אחד וזה כנורר לו אחד וכעשה על פי התורה אשר
יורונו המכוררים ינו ואיש על מקומו יבא בשלום:

אמר המשלים

האמת כנר אמור כי לא הייתי מבקש מאת חמי שום דבר וכי להוציא עצמי מהחשד מאו
באתי שמה ועל יום טוב באתי בשכבר גזרו עלי הגזורים לבא לכנוס או לפטור ובאתי
לכנוס מדוע באתי ואין אשה כאמור ומה לעשות עוד אחר גמר דין מחלוקת לבא בדבר
אל מכוררים ואם למכוררים היינו צריכים לבסוף דהכי סנרי רבנן מעקרא מאי סנרי
שגזרו עלי בלא מכוררי ואפילו בלי שמוע דברי והלא היא האשה אשר אהבתי קדמה
לי לעמוד על דבריהם וכבר סברה וקבלה יען פסקה על עצמה לפני בית דין לדבריהם
שאפטרנה בגט או כי אבוא לכנוסה ואין לחזור על הראשונות אחר קבלתה בבר וכל
שכן אחר המעשה שם שיעצתי ממקומי ובאתי שמה והודעתני את חקי כונתי וכל מורשי
לבני כי כמוני כמוה קבלתי עלי את הדין ובאתי לכנוסה כדת משה וישראל לא שהאמת
כן הוא דבתר דידי הוא אולי שלא כדת משה וישראל מילא ידע בכל אלה כי יד עצתם
וחסמתם עם חמי עשתה זאת כי רדפוני עד חובה והכונני עד חרמה וגם כי אעק ואשוע
נסחתמו טענותי ולא היתה תפלותי נשמעת ואני עמדתי כרעיד משתומם על המראח
ועם כל זה הוספת שם מודעא שנית שזו הארדה אלופי דת כו הלא שמעתי אף ראיתי
כי מעלת נועצו לב יחדו לרוחפני בשתי ידי ודברתם עלי לאמר כי סרבתי ומאנתי לעלות
לראות ולשמוע לגורתכם הראשונה וכי נפשי חפצה לענן בתולה ישראל וכי צערתי
שלוח דרבנן והזקתיו כממונו כו אשר אולם בעבור צדקת נפשי מכל לא בחרתי לעלות
לפני בני ריניכם כו היו עלי סהרי איך אנא דינא צייתנא כו ומרגלא זו לעולם היתה שגורה
בפי אפילו מיום בא דבר אופי להודיעני כונת ארוסתי המקודשת לי כאשר כנסת ואותות
אראה למענת כי האמת אתי וכניס דברי ומעולם לא אמרתי דבר וחזרתי לאחורי לענות
כלל אך לכנוסה כדת משה וישראל ואף גם זאת שהענשתם קנסתם הייתם אותי לאמר
כי צערתי שלוח דרבנן אפי' כי מטעמי טובא אוכל להתנצל בפעם הזאת מהדבר הזה
מכל מקום לכל זמן ואין עת עתה להרבו דברים רב לי שבת כדבור זה כי הנני נכון ומזומן
לתת ערבות למענת כי בכל עת וזמן שהשליח הנוכר בפני יענה הוא או אחרים בשמו
שהוקתו בו וגם כממונו ואנכי לא אוכח לעס הזה ולכל איש אשר בשם ישראל יכונן
במסות באותות וראיות ברורות כי יד לא היו בו וכי נקי אני מכל מה שאירע לו לשלוח
הנוכר וכי העדים החם באיבה ושנאה למרו לשונם דבר שקר ופערופיהם בשוא ודבר
כזב וכסרמה ועולה קפצו בי לבלעני הנם וגם מאו גם מעתה ומעכשו הנני מקבל עלי

לרצות ולפיים השליח' ההוא ככל אשר יגזרו על מעכת על קו היושר והמשפט אשר
 לארים הוא ומעתה עד כאן יש לי לעשות לפי דעת' לצאת ידי הובתי מהשמים והבריות
 כו' לכן אתחנן לפני גאון עזכם כי הקבלוני ברצון טוב ותמו אזיניכם לאמרי פי לשמוע
 דברי וטענותי ובראשית כל כו' תבטלו ותעקרו את כל החרמות שגורתם נגדי ובערתם
 החרם מקרבכם למען לא תהיה מכשלה כזאת בישראל כו' עכ' : ואולם העדים אשר
 כנגדם אמרת' דברי הנזכרים לא ראיתם ולא ידעתם גם לא ראיתי דבר מעדותם בכתב
 אך על פיהם של האלופים שאמרו לי שקבלו עדיות על אודות השליח השינותי הרברים
 ההם : עיני רואי הראינה את כל מעש האופי ההם מראש ועד סוף כי קלו לרדפני מנשרי
 שמים והוקשה איהם כקריעת ים סוף להעמיד דבריה לעת רציתי בהם והיה כל חפצי נם :

יג עוד בראשון

וכן כפני ראשי אלפי קהל קדוש ליוואנטיני ינו' כחרו להם אנשים מזה אחד ומוזה אחד
 וכתבו להם כח לפסוק ולדון ביניהם כדין או קרוב לדין כפי ראות עיניכם וימדו
 עדים בקנין ושבעה ומומר מרס על הקונפרומיסו וכערכות מכל מלק ומלק לקיים
 הפסק שיפסקו המכוררים ונוו לעדים לכתוב הקומפרומיסו ולמתוס ככהג :

אמר המשלים

מלחא כבר אמורה במענה דלעיל שלא היה מן הראוי לעשות אחד גמר דין מחלוקת
 ואחר שכבר גמרו מה שגמרו על פי ארוסתי לרבריהם כל שכן שהיה עליה לקיים ועל
 הגוורים עלי להפוך פניהם כלפי דירה ולהכריחה על קיום דבריה ודבריהם אשר כבר
 גזרו על פיה אלא שהכל היה מאת האלופים להגיע הרופא חמי אל תכלית מבוקשו
 אשר טענותיו וטענות בתו ארוסתי לפי מה שיחסו לדי כלם באון ומרמה ותולדותיהן
 מדברי האלופים אחריהן כיצא בהן ומבלתי יכולת להשיג רדיפת פסקינם כמו שהיה
 הדין נותן ועוד יד חרמם ושל עישג עלי נטויה באתי על כרחי שלא מרצוני לאותה מדה
 של ברירת ברורים אך לא על הדרך שאמרו אלא שכך הטלתי עליהם לפסוק בדין בלי
 פשרה כלל והם שינו את טעמי וכתבו בקונפרומיסו בהרחיב גבול הכח לברורים ההם
 לפסוק בדין או קרוב לדין כפי ראות עיניכם ראוי היה להם להסתפק במה שרציתי כו'
 על הדרך האמור אחר שהכל היה עלי העברת הדין בעושק וחמס אלא שעל פי דרכם
 הלכו אתי גם בזה בנכל וערמה ואם אמת היה הדבר כמו שאמרו המספרים למה לא
 הכריחוני בדין לקיים את דברי בקנין ושבעה ויחזי כפני עדי ואם היו ערכים בדבר יבקשו
 מהם והרי מטה ידי עמם עד שלא יכולתי להעמיד הדין כאשר דברו אלא שגם בזה לא
 דברנו כמנה דבתר ידי אזלו ועלי היו כלם ולפני בית דין שזה בינינו פנים אל פנים
 יצטרפו ויתלבנו הרברים בעורת ה' :

יד עוד בראשון

ויהי הם העדי' טרם כלו לכתוב והנה וינטורונו הכו' נרתע אחר והתל בראשי קק' הכו'
 ינו' ובעדים והתרה בהם שלא יחתמו הקומפרומיסו כוונתו עלילות דברים כי לא היה
 חפץ רק בקו הדין לא קרוב לדין ולא כפי ראות עיניכם וכדרי אחרים אשר בהם המל

להראו רשעו כארץ כענין הזה עד כי סתר הקומפרומו' וסרבו לנעמוד לדין באופן הכו':
אמר המשלים

כך למדת' מרבתי כל המשנה ובה אחר ושינה בו פטור * ומכל מקום אני לא שנית'
ולא חזרתי מדבורי' יראו הרואים כמה שינו מדבורם אנשי מצותי הלא מראש חזר בו
חמי מהחתון בשטר בקנין ושבועה ותח * אחר כן חזר ושינה את טעמו עמי בפסיקתו
ושעבודיו באו בשטר מלא וגדוש * אחר כך בקשו דרך טענת כנוס או פטור ע'י מורים
בחרו להם שפסקו לזכותם * גם אחר וגר דינם שנעשה על פיהם חזרובם ולא רצו
לקיים * כן גלגלנו' בנכליהם אשר נכלו לי להביאני שם כאמור * גם החזירוני מהפסק א'
הברירה שלא ברצוני * שוב חזרו ושינו בדי * ממה שקבלתי עלי ככל האמור למעלה *
והוציא דבת שקר עלי כי חזרתי מדבורי והתלתי בראשים ובעדים * מוס החורה שרשו
בו נאמת פעמים רבות העיוו פניהם לומר לי בשקר יפה אמרו וחכמים כל הפוסל פוסל
זבמומו פוסל * ומי עכב על ידם לבלתי הכריחני על חיובי מכת עדות העדים ההם ומה
היה להם לעדים לשמוע בקול דברי * אם היה נוד מה שנתקיים בפניהם בקנין ושבועה
ותח' היה להם לכתוב ולחתום כפי האמרת * ואפילו הייתי עומד וצוות אלא שהיה הדין
עמי כמו שאמרת' שנשנתו הדברים בקומפרומו' מאשר קבלתי עלי ונתקיים בפניהם :
ומה שאמרו כי אז החילותי להראו' רשעי * זה סותר למה שספרו למעלה ואמרו כי תקף
שבאתי לייצאיה הלשנת' את חמי אל הפיוניגי * ואם כן לא היה זה התלת מעשי שם
להרע * אבל אני המקיים ואומ' שהמה היו שהמרו בי וגרעו והוסיפו על האמור האמנה
שלא היה לי זה חרש וההתחלה מאתם להראו' פעלם הרע ומר כי בשכבר ממעשי כלם
ידעתי האנשים ואת שיחם וגם כי שינו והחליפו הרברים עמי עשרת מונים ברבר הודק
על עמדם עמדו כי לעולם לא נהפכו עלי מרעה לטובה :

עוד בראשון

טו

ונכדומה לזה התל ברבנים גם כן לאמר להיות כדון בפניהם כמונא' שפתינו כחזיר פורט
טלפיו אך רוח אחרת היתה אתי בסופו לאמר אל תדונו אותי עוד :

אמר המשלים

אמת אמרו בזה וכן היה כי מסרת' המכתבים שלי לרבנים למען יראו זכותי מתוכם כי
סדרם ומאז אמרת' לכנוס ונקיתי מפשע בשלית למען יסירו מעלי נגעם ויקרבוני'
אחר שהתלו בי כמי'ים הררי' בי מה'יא לקול פחד' באוני כי נטו עלי רעה חשבו מזימה
להחזיק בם עוד אבקשם ולא אמצאם ואני חששת' לרבני המלחש' כי ינורתי מפני האף
והחמה ששפכו עלי שלא כדין ובאתי עליהם בתחבולה והוצאתי את ראיותי מידם ולא
חפצתי שידונו אותי עוד * ראו חכמים והבינו כמה גדלה חטאתי בזה כי בקשתי להציל
את שלי'מן הדליקה בעיני ואם מעשיהן גרמו לי יראה ורעד מחם מהפשעי ומה חטאתי
אזלינן בחר חזקה והנכוה בחסין גם מהפושרים יחת ולא יבוו לו * יאמרו נא המתקדש'
איך היו מדקדקים עמי כהוט השערה ומעבירין לאי שריבי על רוב פשעיו בהחזיקו נכסי
מעוכבין אצלן לסבתו חנם ועל פישוט רגליו לי על פסיקתו שקבל עליו בשטר מלא

וידוש בקנין ושבועה ועל כל אשר עולל לי בערכאות ועודנו מחזיק בטומאתו וחובע
 אותי שם מעות שאין לו עלי וצועה ברב כח השתדלותי כי ישימו אותי בכור כאשר באמת
 ואמונה נתרעמתי עלין במדעא שלישי לי שזה תורפה הלא ביום שני מהשבוע שעברה
 כו' הודעתי והתרתני כך ובחך כו' אך באתי פה לכנוס את אשתי כאשר על פיכם גורני
 עלי מע'כת הגאונים מפאדונה וויניציאה ופירארה ואינכם גליתי כי בעבור כניסה זו הייתי
 רוצה להתעכב פה כל יום שבת קדש שעבר ומעולם לא ראיתי ולא שמעתי מענה לשון
 משום אחד מכם לקרב רק לרחק . אף אמנם גם זו ראיתי אני כי אתה האיש כו' עברת
 ברית הפרת חק דת ודין תורתנו הקדושה כו' ולי עבד יי' אשר צוותתי כי כרוכייא פעמים
 רבות אנא דינא ציי'תנא כחך ותעודה בישראל יום יום דרשת להביאני למשפט עמך בעש'ג
 כו' ובקשת והשתדלת ככל מאמצי כחך בתחבולותיך כו' ללכדני ולמסרני לפני'ה של גוים
 ולא לפני'כד ישראל כו' ואין אמונה בפיך כו' וכשעור בין השמשות דרבי' וס' פוסק אתה
 ופושט לי את הרגל לכן אודי רואי שככה לך כו' באתי עתה להוסיף עוד התנצלות כו'
 וכן הנני מודיע ומתרה עוד כך ובביתך פעם אחרת נוספת על הראשונות ומפרסם ומודיע
 לכם כי אתעכב פה וניציאה למרבה כל יום חמשי או יום שביעי העל'ל כרי לכנוס אותך
 כדת משה וישראל אך מיום חמשי או יום שביעי העל'ל והלאה אם לא אקבל מכם שום
 תשובה אשובה לי בעזתו למקומי הראשון אשר משם שולחתי פה לכנוס את אשרני
 ואז יסכר פי כל דוברי שקר והקולר יהיה תלוי בצואר הגורם את המכשלה הזאת בישראל
 ע'כ : סוף דבר ראיתי כי שחתי דברי ואבדתי זמני אחריהם אמרתי נואש מהשיג דין
 מהם ובין כך מסתכל הייתי בצערי ואונסי כי מי יוכל לדון עמך שתקיף ממנו ונוסף על
 זה כיגר אנכי בארץ וידו על העליונה הרמתה כי שם ביתו :

י' עור בראשון

רק בקרב ימים חשב מחשבות כלכו כדי להוציא ממניו תעלומות מבוקסו .
 אמר המשלים

סתמו כאן ולא פירשו מבוקשי זה מה היה רואה אני כונתם לאמר כי נתתי עיני בממון
 להוציא ממנו דמים בעד הגרושין . בחנוני נא בזאת כל חכמי לב אם כבר הרבה לי מוהר
 שש מאות דוק' והוצאות לד' שנים האם יחסרו לי דמים ממנו בבואי לכנוס את ארוסת
 עד שאבחר לגרשה בדבר מועט לתועלתי שמא הייתי מתירא שלא להוציא מידו אחר
 שאכנסנה כל מה שגששת עבד לתת אלי ודאי מי שיחשוב וזלת זה אינלו ח'ך ישעם לו או
 אין לו מוח בקודקדו . ואולם מבוקשי האמתי היה החכור אשר בקשתיו ולא מצארתיו
 רדפתיו ולא יכולתי להשיגו . ואם הואילו להכירו היה להם לבא על המבחן בהחזיר לי
 נכסי כלם וכתבידי וחסר מעלי הרמם והעש'ו או ידעו את נפשי אם קרבת הווגו לי טוב
 או אם לבי רחק ממנו :

י' עור בראשון

והעיו פכיו ויאמר לו אם תתרה בשלטה אנשים אשר אומר אליך לשים הפרשותינו
 כמיקם או אשא פניך לעמוד לדון עמכם רק על פי הדבר אשר יאמרו וימקונו כינונו

שלמתם כדעת אחת כעצם היום הזה אותו נשמור לעשות

אמר המשלים

כמה רחוק בזה מן האמת כי לא נאיתי לידי מדה זו לא מתוך אונסין כי ראיתי אותי ברע
צועק על חסד ואיני נענה ושערי רחמים ושערי צדק נעולים לפני ואני בארץ נכריה לא
ידעתי למי אנוס לעזרה ומטה ידי עם חמי איש ריבי וידו עלי הולך וקשה נגדי בערכאות
עד שהפך את בטחוני והשיג ליתן אותי במשמר לולי חסדי יי כי לא תמו ועל פקודות
נדיבים מה לא נעשה בפתע פתאם המעשה שם והתחכם החכם שלי להלשינו על דבר
הרבית למשפט הפיוני להציל עצמי מן התפיסה לשעה כאמור למעלה כאופן שהיה
הדבר תלוי ועומד וגם הוא היה בצער באותה שעה יען היתה מרת הדין מתוחה כנגדו גם
כן ואני כיעקב בין וירא ויצר ונקו אינו שוה לי וכן כך בעוד אני והוא בנס עומדין
איש לקראת רעהו מאהבי שהיו מראים לי פנים של חכה ועושין עצמן כנעצבים על
החמס שנעשה לי המה רמוני והנה בא אלי כמוהרר יהודה קצנאילנבון מפרוביה
בחלקות אמריו ותפס את ידי בידו כמשפט האוהבים וירני ויאמר לי עד מתי תהיו בצער
ובצרה עשה זאת איפה והנצל אך שמע בקולי להטיל כל דברי הפרשות שבין הרופא
חמיד ובינך על אהוביך הרר יוסף יקר וכמה יעקב לוצאטו יצו ומצד האחר הרר יוסף
הנוכר גם הוא במתק שפתיו חלה פני כיוצא בו להטיל כל הרברים כלן שבין חמי וביני
על כמוהרר יודא הנוכר וכמה יעקב לוצאטו הנוכר כמעשה אחאב וצדקיה עשו עמי
פתוני גם יכלולי עד שהטלתי הדבר על שלשתם כי בנחתי הדברים שהצלתי לא היתה
אלא לשעה ובהמשך הדבר לא הייתי יכול להציל עצמי מחוק ממני והראיה על אמתת
דברי כי לא מאתי היתה הטלה זו עליהם כי אם להפקת רצון המבקשי כי אני הייתי חפץ
להטיל הדבר עליהם ברין או קרוב לדין בלבד והפצירו בי ליתן הכח להם גם לפשר
והרכנתי את ראשי גם לרבר הזה כאיש אנוס עשוק ורצוף העושה שלא מרצונו ועונה
אמן בעל כרחו ומה הייתי יכול לעשות ים הערכאות הולך וסוער עלי בממון ובגוף
וגם כי הפקודות השביושו שאונם על גופי כרוע וההלשנה היתה תולה לפי שעה השקט
לא יוכל מאז והלאה והרי כתב ידי ביד חמי בדיניהם ותיבות ספרים שלי ושאר נכסי
מעוכנים בידו במרמה מאתו והרבנים אשר היה בידם למחות בלא ספק ולכל הפחות
להסיר כחם מעלי היו מסייעין ידי עובר עברה ומחזיקים עלי חרמם למען יחרוך רמיה
צירו אמרתי נזרתי ובכן תפסתי לי שיטת הנאנחים והנאנסים מיד עושיהם כח ואין
עוזר ונמתי ונעשה רצונם אף לפשר גם בענין הכניסה או הפיטור מה שהיה מכל וכל
נדר רצוני וכמי שמקדים רפואה למכה הקדמתי מודעא על זה שבה גלית דעתי
ורצוני לפי האמת ועסכל זה בזרתי ברע במיעוטו והנחתי שיסימו שלשת הברורים
על דעת אחת ומי האמין כי היו שלשתם בזומסי נפש אך המדה כלם גם יחד היו
בעוכרי כי אהבי עשיר רבים ואני ביוני לא אחי ולא מרחמי

עוד בראשון

י

והאנשים האלה אשר קרא כעס נודע לכל היותם הסכים מהם כושאי איכה אל חמיו

הזכר עד היום ההוא רק הסלימי מהם שהיו הנאון כהרר שמואל יודא קננלכונג
 ינו' איש דרין היה כינוני כיניהם לא היה כוטה ימין ושמאל
 אמר המשלים

כבר הודעתי נאמנה כי אני הייתי קרוא מאת שני האנשים קצנאילנבונג והיקר על הדרך
 האמור ולא אניקראתי להם ולא לשום אחד מהם כדברי המספרים ומן הפלא אם
 השנים משלשם היו ידועי' לו להמי' לאיבים למה התעסקו על אודותיו ונתבקש מאת
 המבקשים כאמור להטיל עליהם משפטיו עמי והרי שונא פסול לרזן ואפילו על איבה
 מועסת אמרו לא לירזן איניש למאן דסני ליה אין ספק לפיכך שהיה מקום שם לחוש
 לקינוניא או אם משנאתן אותי כענין מדין ומואב עשו שלום ביניהם ומעשיהם יוכיחו
 במ אם מחמת שנאה או אהבה עשו שאין דנין את האדם לא לפי מעשיו וכיותר יאמנו
 הפעולות מן הרברים וכה רמוני במעשים שהראו לי בהם פנים של חבה ולבישת קנאת
 האמת כאשר אומר ולא אכזב הנה היקר משני הנכבדים ההם הוא היה שלחש באוני
 לעת נתתי המכתבים שלי וראיתי ליר רבנים מהרר קפמן ואחרים עמו והעיר אותי כחש
 על אודותי כי תשובו הרבנים ההם לעושקם ממני ועל פי עצתו התחכמתי להם להוציאן
 מידם כאשר עשיתי וכאמור למעלה: השני קצנאילנבונג היה מראה את עצמו כמקנא
 על מעשים שלא כהוגן שהיו הרבנים וחמי עושים לי עד כי ביום שבא השמש לבירת
 הכנסת כשמסרתי מודעתי הראשונה ורחף אותי מצד מהרר קפמן ואחרים נסתלק הוא
 ומפני צנה אל השמש לאמר כי לא מאתו היו הדברים ההם ולא יקרא שמו עליהם גם
 לאחר כן בהיותו עם רבנים אחרים גם יחד ואני הייתי לפניהם חותר להשיג דין מהם על
 עלילותי כראוי קם הוא ויצא מאתם בהרי אף בצד מה כהבטל עמל לא יוכל אלה
 עשו לי הנכבדים ההמה בעטיפת טלית הרבנות והצדק ואני בתוכם גר בארץ סמכתי
 עליהם מה שסמכתי ואם באמינה היו עושים איך פסקו מכת דין או פשר המובן מאתנו
 בקרוב לדין וליושר להפריד בין הרבקים במקום שאין שם חיוב להוציא משום צד ואם
 מים רבים לא יוכלו לכבות את האיבה כמו שהביאו בראש פסק שלהם אשר זה לא היה
 אלא מהחלק המסרב בזיווג גם עזה כמות אהבה מצד החלק שבא לקיימו ומה גם עתה
 שהיה פתח הדין פתוח לפניהם במה שכבר טענה ארוסתי עלי לכונוס או לפטור ונזר
 מהרבנים עליו ואמרת לכונוס ואם ככה העבירו עלי את הדרך לחייבני על הגרושין
 שלא כדין למה כפו אותי והכריחוני עליהם בהשלשת כתב ידי וכל נכסי הראוי לי שלא
 אקבלם עד לאחר נתינת הט' כמו שבא בנזר דינם וכן נעשה בשעת המעשה בהם וגם
 שטר השעבוד מאת חמי להפוך לי את הקללה לברכה הושלש על הדרך החזא' וכן
 הרשות המושג מאתו על תפיסת גופי הושלש עד לאחר נתינת הגט כדרך שעכנו גם כן
 ביד השליש הקן דוקא שפסקו לי מאת חמי בדמי נזקים שסכב לי מחמס מאות ויותר
 שעלו לי והראיה לכל משכיל על דברי אמת שהכל עשו על פי מגדיל דדל
 מהכא הקן דוקאטי לקצת נזקי הכל בא בדבריהם בתוך הפסק כמו שבא בהרשארנו
 דלעיל ממש שנתחייב בה להחזיר לי הכתוב יד תמורת הסכלוגות והקדושין ובחיובות

ספרים שלי ומטלטלי לאחר נתינת הגט אם אתרצה כנתינתו לאנפל דבר מכל דברו
 ואיה איפא המעות שנהנולי על נתינת הגט כאשר העידו הפסקנין על אודותי שלא בפני
 כמו שיבא ונגד מה שבא מדבריהם בפסק שהיבואו לחמי עליהם בשביל נזקים
 שגרם לי ונס אם בפסקם שיירו להם הכח לברר כל ספק להכחיש דבריהם לא שיירו
 ואם יאמרו שככה עשו מרצוני ועל פי דברי כאשר שמעה אני שנס זה יצא מפייהם שלא
 בפני והוא מה שאין ראוי להאמין כי אעזוב מוהר של הר"דוקאטי ומתן הוצאותי לארבע
 שנים בעד קן כאמור למעלה וכל שכן שעל פי הדברים האלה לא היו משלמים לי
 טרובי הוצאותי ונזקי כילום שנס זה ממה שלא יקובל למה לא פסקו להגיע לידי כתוב
 הודאתי וכל נכסי הראויים לי ויניחו הרמים הנאים על הגט לפי דבריהם עד לאחר
 נתינתו אלא שהאמת כן הוא שכלם אוקירו לאסיא וחמכו אותי ואנסוני כדי להביאו
 עד תכליתו וכן על פי סדורם אלינו החלקים חלק כל אחד ממנו לעכב מעשיו
 במשפטי העשן אחר שהטלנו דברי ריבונותנו עליהם כמו שיבא :

עוד בראשון

ט

וכראות חמיו הרופא ינו וכתנו זכות כי כלתה אליהם הרעה מאת הארום הכו לעשות
 בהם כרצוננו וכי היתה ידם על התמתונה הלכו בענת הרשע ונתפתו לנו ויטלנו
 סרופא עם שני אנשים עכרים הנזים עימו ויטלו שניהם הפרשותיהם בחיק השלמה
 סנו לדון ולפטר ולסדר ביניהם הן לכנס הן לפטור הן כדררא דמוזכא לעשות
 ככל אשר יפסקו ביניהם

אמר המשלים

כחשו וגם שקרובו עד שהכחישו את המוחש ואין היתה ידם על התחתונה ובידם
 היה השטר תנאים שלי שהפקרתו אצלם ועשקו אותי עליו והחזיקו בו עוד בידן היה
 כל מה שהוציאו מהסבלונות כלם את שגלקהו בכסף המיצו ואת שהיו שם משלי ואין
 כל מאומה בידי מהם עוד היה בידם כתב השעבוד מידי על הקן סקו שהוצי' בסבלונות
 החן ולא נכנס שוה פרוטה מהן בכיס מעולם הכל בידם וגם בידם היותיבות ספרי ונכסי
 מעוככים באונס גמור על לא כילום שלא היתה חייב עליהם אפילו פרוטה ולא יכולתי
 להוציא מידם הרבנים לבעבורם היו מחזיקים הרמס עלי בלי שום עון מאתי אשר הטא
 כי אם באונס גמור עומדים ורואים בצחוק שלי וגם כי אזעק ואשוע אין עונה ואין קשב
 ולא מלאך טליץ עלי אחד מני אלף ידם של מנגדים עוד היתה נטויה עלי בעשן ואין
 מכלים לוחצת אותי בניניהם עד להצר לא בסמוני לבר להיניג בהם אשר לא לותי אז
 אשיב כיגם בגופי כברה עלי ליהנני בני הסהר קראוני לכנס והתלובי הרפוני וביישוני
 כרצונם ואין מחפיר גר אנכי בארץ והם בביתם ספונים פסקו לי מוהר ומתן והם
 אמודים ופשטו לי את הרגל עברו על קנין וחרם ושבועה ואין אומר להם מה תעשו
 ומה עוד להם בינם וביני שלא היתה ידם תקיפה שולפת בו העל אלה יעידו אנשים
 שידם של מנגדי היתה על התחתונה אוי לאינים שכך שומעות ואוי לפיות שכך אמרו
 אם בא החרות על הלוחות הלא בכתב אמת אשר לא ידעתיו ולאומר בר רב אשי חתים

עלה אפשר עוד שקראו רשע לאיש נחמס כמוני מאת אנשי מצותי מכמה פנים
והדברים ידועים גלויים לכל לשרי להו מריהו אם כן הוא גם מי יתן ואדע מה זו עצתי
ועל מה נתפתו לי כי לא בקשתי מהם דבר רק לכנוס את אדומתי כידוע לכל גם הכל
ידועים שכלה לא נכנסה לחופה ואילו נעשתה עצתי ככר הינו כאלדים מושיב יחידי
ביתה מה שהוטל בחיק השלשה הנו היה לפסוק ולפשר בנינו ולא לסדר כאשר
הרחיבו הלשון בזה וכתב הקונפרומיסן שהיה מידי יעיד עלי ועל לכנוס ולפטר
שרצו בו על כל פנים לא היה זה מאתי לא בגולה לצאתנו ממבוכות אונסי כי לא יכולתי
בזולתי להציל עצמי ובמוני מידם ומעלילות דבריהם עלי בשקר וכזב וכבר הקרמתי
עליו מודע ארבה מלאה ודושה ערוכה ככל ושמורה להיות לי לעדה ונתפרסמה מאתי
אחר שהוצאתי את שלי מידם ונעשה בדבר כל מה שהוצרך לבא בו ער בידור אסתתם :

ב עוד בראשון

והארס של ידו בקולמוס ויכתוב הקונפרומיסן כלשוננו וכרצוננו מכתב ידו ממס
כתבם ככ' עדים יוס' ו' י' אנוסטו שהוא כ' אלול שכה' :

אמר המשלים

מראוני לא היה אלא מחמת אונסים ומורים כרלעיל והיום הוא יעיד עלי שהחרמם
כלם עם יתר האונסים היו קיימים נגדי כאותה שעה ועדי מודעותי שידעו בהם העידו
עליהם וגם להיותם ידועים לרבים אי אפשר להכחישם :

עוד בראשון

ואל המכוררים שלשה הקדים הודעה כינו לכינס ונלה סודו כי לא היה חפץ כנערה
לקחתה לו לאשה רק מדעתו להנתיב מעות מיד חמיו ולגרש ארוסתו כנראה מגביית
עדות נכנה ככיתדין כ'טבת סכו' :

אמר המשלים

בא

כמה נתחלפה בזה השיטה כי אני הקרמתי הודעה לעדים בינם לביני מחמת אונסי
וגליתי להם סודי כי לא הייתי חפץ אלא בנערה לקחת אותה לי לאשה ומודעתי זאת
כתובה והתומה ומקיימת תעיד עלי לא למבורים הודעתי ולא להם גליתי סודי
כי אנכי הייתי גר בארץ נכריה במקום שהשערים ירקרו שם ולבי לפומי לא גלי פומי
למאן גלי אשר לא דמיתי ולא דברתי ולא עלתה על לבי ולמה תצא כזאת מאתי להם
אחר שהיה זה כל תאות לבם של מנודי אם לא כדי להמעיט שכרי הפך רע רע יאמר
הקונה גם יעירו עלי הרברי שקדמו והמאוחרין ואם מאתי היתה כי לא הפצתי לקחתה
למה אמרתי לכונסה אף מבלי הקדים לי הנדוניא ואם יאמרו כי לא היו דברי בכניסה
אלא לדוגמא בעלמא ולא על מנת לעשות היה להם לעשות כמאמרי להראות לכל כי
מרמה בפני ואם כה היו דברי באכנוס אכנוס שלא על מנת לשמור ולעשות לא לחוציא
מעות מידם איך אגלה און הברורים על הפך זה לסתור את כונתי ואם כן גליתי את לבי
להם מה היו צריכין למשכן את שלי ביד שלישי שלא אקבלנו עד לאחר נתינת הגט
אשר הפצתי בו לדבריה דיים שיעכבו עלי שכרינו אחר שהיה זה כל חפצי ואינו נשאתי

נפשי ועוד אחר שיצא משפטי לאור הפסק שלהם ותצליח את אשר חפצתי לפי
דבריהם למה חסר המזג מאתי לקיימו נכרים רברי האמת מעצמן כל שכן אחרי
המודעא ולמה לי עוד מודעא אם אמרתי ונעשה רצוני גם נפלאתי מגביית עזרת
נגדי שלא בפני אך לא זו בלבד עשו לי הכל כמוס עמדי לעת וזמן עד עד האלדים
נבא במשפט על כל געלים:

עוד בראשון

כב

גם שאלו המזכורים הנז' את פי הרופא אשר היה עושה בטעם כתי הנזכרת וכסמנו
וידענו והכינו מדבריו כי גם הוא וכתו מאסו בו עכור מעשיו המקולקלים הנז'.

אמר המשלים

שאלה זו לרופא על דעתו למה שמא לא הכירו בה מקדסו מאז מתוך מעשיו ועל כתי
לא היה נאמן אצלי אמרו שמאסו בי עבור מעשי המקולקלים מי יתן אדע כלפי מה
רמוז במעשי אם למה שזכרו למעלה מתורתו בקונפרומיסו איך לא שמעו לקולי
כשבאתי לכאן ואמרתי לכונסה שהמעשה ההוא ערן לא היה ואם הדברים חוזרים אל
עלילות דברים עלי שבאו בגזרת הרבנים הסובבין על עגון הבת וצערי לשלוח למה לא
פסקה וזחמת המיאוס ההוא כשבאתי לכונס וסר העגון ועל השלוח הבטוחים כי שקר
הדברים ועוד כי מתחלת דברו בי או סמוך ליו לא הרתיקו מארבעה הרשים שעשו עמי
שלא כהוגן ורחו אותי ומאסו בי שמא היו נביאי וידעו שעתיד הייתי לקלקל במעשי ההם
אין לו לא דברי נביאות רוח ישאם ושערה תפיץ אותם ואין בהם כדי לסמוך פסק עליהם

עוד בראשון

כג

וכראותם כי שניהם לדעת אחת כתבנו על הגרושין רק על דבר המזון כחלקו.

אמר המשלים

זה שקר כאמור ונשנה פעמים כי לעולם לא אמרתי לפטור ונגד רצוני הוטל בהיקם
מחמת אונסי ומסרתי מודעא עליו והסברא נותנת כמו שאמרתי למעלה כי מה בצע
שאניח את המרובה לישול את המועט גם דברי פסק הכרורים יוכיחו שגורו בו עלי
לפטור תוך כך ימים ולמה יגורו על רצוני עלי ובמה היה להם לפסוק או לגזור על דבר
שהסכמנו שנינו החלקים עליו ראוי היה להם לומר שכבר הסכמנו שנינו על הגרושין
ועל דררא דממון בינינו הם פוסקי כך וכך ואם היתה הכונה מהם להיות בטוחים שלא
יהיה לדרביהם בממון העמדה והקיום ובפרט בקן דוקאטי שפסקו לי על נזקין לא ברדיפת
הסכמתנו בגרושין ויבאו לידי מעשה היה להם לסמוך דבריהם אל רדיפת הסכמתנו
בהם ויהיו בטוחים בזה שלא אקבלם כי אם בנתינת הגט לא זולת ועל הדרך הזה היינו
שנינו כראוי ברשותנו עליהם ואם האמת כדבריהם שהסכמנו עליהם שנינו כבר היו
נעשים הגרושין מרצון שנינו החלקים ולא בדרך גט מעושה ואם לא היו הגרושי נעשין
היה סימן לרבר שהחלק המסרב לא היה מסכים בהן והיה זה דרך נכונה אחר שאין
האיש מרש אלא לרצונו מפת הדין ואין האשה מתגרשת אלא לרצונה מפני התקנה
ולא זו בלבד שגם בשטר הברורין לא היה צריך להזכיר שום נתינת כח לנברר על דבר

לכנוס או לפטור אם כן היה שהיינו שוים עליו כי אין זכרון שמה אלא במה שחולקים
עליו החלקים וצריכים הברורים להוכיח ביניהם:

עוד בראשון כד

בשאו ונתנו כדבר והנציאו לאור גורתם וסדורם אל הארום שיפטור ארוסתו
בגט כשר תוך זמן חמשה ימים.

אמר המשלים

צין עשיית הקונפרומיסו וסדור טענותינו לפנייהם וכתובת פסקם לא נשלמו בודאי הגמול
שלשה שעות ומחצה כי ביום הששי ההוא שנפסק פסקם בטרם שנתקבצנו ונמצאו
כלנו יחד היה בין יט' לכ' שעות ומפני כי נתעכבתי כמעט בחנותם מהשולמים לכתוב שם
שאלותי וטענותי שטענתי ושאתי אוכל לפנייהם בלי שום ספק היה יותר מעשרים שעות
ומחצה כשעליתי אליהם בבית האלוף כמהרר יודא קצנאילנבוגן כי שמה הועד המקום
להקהל בו וכשסיימו הם פסקהם היה יותר מעשרים ושלשה שעות וחצי נמצא כי בין
עשיי הקונפרומיסו ושמיעת התביעו מזה לזה ופסקם עלינו נמשך שלשה שעות ומחצה
לכל המרבה כל איש שונא עולה ישפוט בצדק כי בזמן מועט משלש שעות ומחצה
נשאו ונתנו בדבר והעלו חמס בידם גורתם לא בצדק וסדורם לא במשפט ואם ניתן
הכחלהם על פסקו פשר ההולכים על דרך דין גורה מנין להם וסדור מאן דכר שמיה
שמה גורת מלך על דרך גורה גורתי אין לך רשות להרהר אחריה וסדר ניתן כל ישתנה
כסדרי בראשית חלילה לאמת מהם כיהיו לדעתי גורה קשה צלמות ולא סדרים ברוך
שנתן תורה לעמו ושם דרך לישיע הגאנס ומוכרת בו ירוץ צדיק כדינו ונשגב מרגשת
פועלי און ואילו היה כשר הגט הניתן מתוך אונסין כתליוהובין רוביניה זביני לא
שבקת ח"י לכל בריה ולו הנחת בת לאברהם אבינו תחת בעלה מפני בעלי זרוע ברוך
שנתן לשככי בינה להקדים ברבר רפואה למכה לא נבראו המודעות לא מפני האונסין
ואני לעד קבעתי בהם מסמרות בלי ימוטו לעולם אין ספק בלשון זה של גורה וסדור
וכיוצא בהן שהוא סותר את דבריהם במה שאמרו כי שנינו החלקי נתכווננו לדעת אחת
בגרושין כי מה צורך לגזור ולסדר כולי האי על איש לעשות רצונו וכבר אמור שבגורה
וסדור עשו הברורין שביל לעצמן ולקחו מאליהם כת שלא ניתן להם:

עוד בראשון כס

ואל חמיו גורו לתת אל המגרש פו שנים היינו למחול לו המוכ שיהיה לא עליו מהמאה
ומחמס סקודי הזכורים ולתת לו שתי תיבותיו עם כנדינו וספריו שעזב אכלו ולמחול
לו כל מה שהיה לו לקבל עליהם ונוסף על כל אלה לתת קן דוקאטי מעות ממושכים
לו לפייסין כדי לרצותו לגרש כאשר היה עם לכבו.

אמר המשלים

מי יתן והייתי נוטל חלקי בפשוט כל שכן שלא נתנו לי פי שנים בברור אבל חמי הוא
שבקש כסף משנה בבקשו ממני תשלומין על חובו פעמים אוי להם לפוסקים כי פיהם
הכשילים פיהם ענה בס שעל חמסים בגו פנות פסקם עלובה עיפתם נבערה עצתם

שיהם בעצמם מעידים עליה שהיא רעה. המשכילים יביעו מהו מחילה על חוב אשר
 מעולם לא היה לי כי התכשיטים שנלקחו בדמיו היו בידו ומידו נתן לבתו שהיתה עמו
 וסמו חזר בו מהחתון ופשע בי ויצאתי מביתו והלכתי מחר אותך והוציא את דמיו והחזיק
 בהם מעתה מהנשאר חוב מהן עלי. הלא הוא חמי איש חרמי משט לי את הרגל על
 מה שפסק אלי ואני אשרם חובי לו שהוא בעצמו נפרע מאליו ולעולם היו דמיו אצלו
 אם בתכשיט ואם בדמים עצמן שהוציא מהן. גם עתה אגלה חרפתו מה היתה טענתו
 שהיה מחזיק עליה נכסי. האיש חמי הנזכר כמי שכליו רעים ולא הפץ במעותיו שיהיו
 שבותים התנה עמי בדמיו שהיו נתונים בתכשיטים לבתו לנכותם ליו בעת הנשואין מסך
 הנדוניא ולהעלות ריוח עליהן לחשבון יב' למאה לשנה עד העת ההיא ואנכי כיוצאתי
 את טבעו העברתי עליו ולא הרהרתי אחר מרותיו מרות סדום אמרתי אני לבי לא ידון
 רוחי בזה להוה בשעת חרוה חרוה הגהימים באים לעת הנשואין אדע מה ארון ביה אם
 קבלה אקבל ואם לדין יש תשובה מרבית קצוצה יוצאה בדיני כל שקן שאין מוציאין
 הרי פשוט שלא נתחייבתי על הריחותים ההם אפילו בקיום תנאו הנאלח והנתעב אלא
 בשעת פרעון הנדוניא ולנכותם ממנה לא זולת. כל שקן שכבר מחר התכשיטין והוציא
 דמיהן שאפילו שבתת מעותיו אין כאן זו היא מחילת החוב השני אחר הראשון מכתב
 ידי שהיה לו לחמי עלי. בינו נא זאת שומרי מעש על מה נוסדו מוסדי פסק דינם
 מהדיינים ההם שהיו לפי דבריה שונאין לחמי עד היום ההוא איך שבו התפלאו בי ואיך
 חשבו עלי גלגול מחילות מה שאין לי חוב עליו משום צד. וגוסף על זה כי מחמש
 מאות דוקא ויותר שעלו לי הוצאות ונזקים שסבב וגרם לי חמי פסקו עליו לשלם אלי
 בעדן קן. ואחכ שינו את טעמן מפורש והעירו גרי שלא כפני שלפוסין היו לי מאתן
 לרצונתי בגרושין שכבר היו עם לבני כמעדין על דברי שבלב הידועין לבד לבותן לבת
 גם מפי השמועה למדתי כי במקום אחד העירו הפוסקים ההם על הקן דוקאשי לבד
 שקבלתי בנזקי שהיו לי מאתם בשביל נתינת הגט ונמצאו דבריהן לפי כן שבאו על שלש
 פנים. האחד בפסקם שהכל נהיה לי מדברם נראוי לי מהמת נזקי. הב' בעדותן וזו
 שהקן דוקא לברן היו לי שכר על נתינת הגט. הג' מה שכתוב בזה שגם הכל קבלתי
 על פיהם מהמת הגט ובא בשכרו אפילו חזרת כתב ידי וספרי עם כל שאר נכסי מי זה
 שכל משכיל ונכון ידע לכיין כל אמירות הללו ולא יהיו דבריהם סותרים זה את זה.
 ואם כדבריהם אלו האחרונים שהכל נתן אלי בשכר נתינת הגט לל לקוצר שכלי שהיו
 לי עדין לקבל דמי התכשיטין שנקנו בקן סקן שמהל לי בשביל הגרושין. כן ארחות
 כל דוברי טוב ופיעלי און להכתיש דבריהם מאליהם ולחייב את עצמן מפייהם האמנתי
 על הדיינים ההם שמהשבתם נכרת מתוך מעשיהם וכל אדם יראה לעיניו וישכיל
 לבותם בכל מה שכוונו ועשו גורו וסדרו אם לעקל ואם לעקלקלות:

עוד בראשון

כו

אמנם כחסים על כבוד המגרש סבבו פני הדבר כחילו חייבו הרופא כאלה עכור
 הנזקים שמכבנו למען לא ידעו עמי הארץ את רוע תכונתו כי היה נלחט אחר
 המעות

המעות ויתעלם מהם. וזה נראה כהדיא מתוך כאור כונתם הנזכרת עמו המלטה
 מזכורים הנזכרים בפני בית דין נכתב ונחתם כ' טבת ה'שסו.
 אמר המשלים

מה רב טובם שחשו על כבודי אחר שביישוני וחרפוני נדו והחרימו ואין אומר השב
 צוותתי כי כרוכיי לכונו את ארוסתי במקומה אשר הכיאוני שם בערמה ובמרמה באונסק
 זמורים ואין רורש לפני. עד שהביאוני בעקיפין וחייבוני לגרש כפי מחשבתם. אז
 השיבו ימינם אחר מלפנע בכבודי כמלא נימא. גם נתנו לי מתנות גדולות לפי דבריהם
 כאמור למעלה שעשו לי מחילות באין חוב פטור באין חיוב משום צד. והמשכילי יבינו
 ידעו ויאמרו אמת. גם אלהי הקדוש דוקאשני נתנו לי מנוקי תק שגרמנו לי. הכל מחמת נתינת
 הגט לדבריהם עתה נגד דבריהם בפסק. ועל דעתי כי שם בכד הנז' היתה עדותן על
 הקדוש דוקא' בלבד שהיו לי בשביל נתינת הגט נגד דברי פסקם ונגד האמור למעלה בסמוך
 שהכל ניתן לי בעבורי וכסו פני סתירתם הרולים שככה עשו ושינו מפני כבודי לשקלו
 טיבותיהו ולשדו אחיזי שהכל עשו להנאת עצמן לבא עד תכלית כונתם. גם רב
 דבריהם לא יחל פשע הסתירה שבין עדות שעשו שם בכד למה שהזדו בזה המספר
 כי אחר שלא העידו לפניהם שנתן לי מחמת הגט לא אותן הקדוש דוקא' שמע מינה שכל
 השאר שבא לידי כתב ידי וכל נכסי לא שבו לי בשכר נתינת הגט אחר שלא העידו כן
 לפניהם והמספרים האלו אמרו בפירוש שהכל היה לי בשביל נתינת הגט. ועוד איך
 איפשר שיאמנו דבריהם. היתכן שיהא חמי פטור מכלום על כל מסירותיו ורדיפותיו
 שעשה לי בערכאות בכל כך מקומות עי' שלוחיו גוים ועל ידי עצמו כמו שהיה לדבריהן
 שהכל בא אלי עבוד הגט אלא שהשקר אין לו רגלים ולא קאי. גם על זה פקדתי
 עיני בקבלת עדותי שלא בפני אף כי לדעתי היו כלא היו. מכל מקום ה' יראה ללבם
 דעתיהן ליתן את הרין. ועל הלהיטה אחר המעות שאמרו אין מקום להשש זה כי מי
 לא ידע בכל אלה שכמה מעות כהנה וכהנה היו מגיעות לי בחבור שהיתה הנדוניה תר
 דוקא' ור' מתכשיטיה והוצאותי לה' שנים ג' לפני הנשואין וא' לאחריהן עם כלתי גם לי
 גם לה וכבר זכרתי מזה למעלה. סוף דבר דבריהם אלו אין להם שחר. ורצוני האמתי
 כבר גלוי ומפורסם במדעותי. עד האלדים יבאו דברינו ונדעה בינינו מה טוב:

עוד בראשון

ומסק המזכורים הנז' קיימו וקבלו עליהם המלקים הנזכרים ככתב ידם לאשר נלקיימו
 ברצון טוב

אמר המשלים

חתימת הפסק ההוא היתה מידי כאמור אך עד שלא ידעתי את הכתוב בו כי כן נתנו
 הפסק לפנינו מכוסה לחותמו מידינו. ואין יפול על חתימה כסומא בארובה כיצא ביד
 רצון טוב או רע. אבל האמת כן הוא כי על תחלת טובה קיימתי מאשר עשו בערמה
 ואנשי הבית שם בבית בשעת חתימתנו היו מלחשים ביניהם ומוציאים קול הכרה נשואין
 נשואין מורים מורים קונפטי בלעו. וזה העד דברי הריינים ג' בעצמן כלם כא' כשקראו

לחתום התחילו לחוג ולשמות וירמו קולם לאמר קונפ'טי קונפ'טי ענין ואמר' נשואין
נשואין היע עת דודים הדת נתנה ממנו שיעשו הנשואין . ומכל זה יטילו המורים הרם
סתם הן על הדיינים והן על כל הנמצאים שם באותו מעמד וגם על המשקר בדברי אלה
ויראו דבר מ'יקום' ואני בשמעי דבריהם לא אמרתי אנכי בלבי הפעם פסקו על החבור
בודאי כאשר הרעת סובל והרין נתון ומשמחות גיל הנשמע' שם' ומכל מקו נשמרתי
בחתמתי ולא קבלתי עליך מה שפסקו ולא כדרך שקדמי חמי בחתימתי שקבל עליי
מה שפסקו ופשרו' והיה זה מאתי כי אמרתי אני בלבי ודאי שלא פסקו על הפירוד ברין
כל עקר' ואם ח'וכן עשומפאת פשרה עם שלפי האמת אצלי גם מדרך פשרה הדורכת
על אופן מה דרך הרין היה נמנע אצלם' מכל מקום לתוספת בטחון ושמירה יתרה לא
הפצתי לכתוב בקבלתי וקומי כי אם מה שפסקו ששעמו אצלי בדרך פסקדין ולא במה
שפשרו' וכשנקראת הקריאה לאחריכן וראית' כי נכובה תוחלתי נפלו פני ולא
הפצתי לקיימו' זה הוא הרצון טוב שהיה שם מאתי:

עוד בראשון

כז

והארנס הנזכר לעיל טלס תודות אל המבורחים הנזכרים על פסקם הנזכר כמי
שהפיק מוכקסו מולתי כאשר האמת כן הוא'

אמר המשלים

מביאר ממה שכתבתי למעלה בפסקם הנז' אחר שירעתי אם הייתי כמי ששיג מבוקשו
אם לא' ומעשי הוכיחו עלי שכן סרבתי מלקיימו עד שחמי שלח בעדי בערכאות
להכריחני על ידם לקיים ולשמור ולעשות ככל הכתוב בו'

עוד בראשון

כט

וגם הכטיח אל המורים ינו' ואל ראשי קהל קדוש ליוזכרני ונו' למלט השליח בית דין
מזרתי אשר סככו לו ולהכניסו תוך תחומי מנרשו על כנו הראשון אשר גלה ממנו בגלגל

אמר המשלים

עדותם זו מוכחשת מכל וכל מכמה צדדין' הצד האחד מפישלשה עדים נאמני ארץ
סגורלי טוסקאנה שהיו בשעת מעשה על אודות השליח ההוא שם' והעידו בכתב ידם
מה שראו בעיניהם ובאזניהם שמעו וכבר באו דבריהם למעלה בהשלמה' שם ירוננו
צדקותי כי לא פקרתו בו ולא גרמתי לו שום נזק אף כי הרביתי לעשות עמו חסד ואמת'
וגם בדבריהם נכלל כי אם אלי האיש כשלות מאת הרופא חמי' לא כשליח ב'ד' וגם לא
סרכנים כפי האמת הפך כל הנמצא בספור זה כתוב עליו עליו מכל וכל' הצד השני
מתוך הודאה שעשה השליח עצמו בפ' ב'ד' בכיוון לכל דברי העדים ההם הן על אודותי
עמו שלא עשיתי עמו רק טוב' והן על היותו שלוח מאת חמי ולא שליח ב'ד' ומאחר
שהודאת בעל דין כמאה עדים רמיא הרי כאן עדים נגד המספרים האלה מאה ושלשה
ועין כי רצו באמרם שליח ב'ד' שנמנה באותו שליחות מאת מהרר קפמן הראשון בחתום'
על ספור זה שהוא וחבריו מנוהו על כך כפי הנמצא כשטר מנוי ב'ד' עליו בהר עיבל'
והיתה זאת הודאתו על פניו ממש כי הוא כמהרר קפמן הנז' היה גם כן מאותו ב'ד' שקבלו

דבריו והוא שומע ממנו שלא נתמנח שליח מבר ושוחק. ורבי שת'קתו שם לענין המנוי
 והוא נחשב כחודאה לדבריו. למה זה דומה לעד החתום על שטר מכירת שדה שאינו
 יכול לערער עליה כבאחרון מכתובות. וכאילו הודה הוא בעצמו שלא מנחו לשליח.
 והרי גם כזה שם הודאת בעל דין. הצד הנ' מההכחשה להם מפי חכמי קק' ליוואנטינו
 יצו' וזולתם שעל פי העדיות הנז' יצאתי וכא' מבית דינם כמו שבא גם זה למעלה שם.
 הצד הר' שהוכחשו מפי עצמן קצת מהחתומים על ספור זה שבא מאמרם גם כן למעלה
 שם ונהפוך הוא לכל מה שדברו בוה' היתכן שימצא הכחשה לספרים מעשה שהיה
 גדולה מוז' שישנה שם מפי עדים בדבר ומפי אחרים מפי הבעל דין ומפיהם ממש.
 מי האמין כי שארית ישראל ידברו כזב מוחלט ושקר מפורסם כזה נגד השמש' אבל
 הרבר כמו שאמרתי שהכל היה תלוי בנתינת הגט והוא ככסף יענה את הכל בנתינתו
 שם נתנו אמתת כל ראיותי ויצא כנונה צדקם ובהראות ביטולו יתפכו כל פניהם לירקון
 והיו בלא היו'. האמת כן הוא כי בתורת חסד על לשוני נדרתי לשליח שהוא לסומכו
 בכל כתי' כאשר היית' גם בראשונה בסומכי נפשו ולא נרתעתי מעולם לאחורי עד כי
 בטרם נסעי מויניציאה בקשתי רחמים עליו ממעלת הדוכוס מפיוריניצה ירה ועשיתי אל
 מעלת רוממותו בקשה אחת בשם השליח עד כי השר הנעלה הנז' ברחמי וברוב חסדיו
 נדרש לאשר שאלהו ונעתר לו ופטר השליח מכל מה שנענש והוכנס בתחומי מגרשו
 קודם צאתי מויניציאה כאשר הכל נודע למעלת החכם השר הנעלה דון שמואל צרפתי
 העומד היום בפירארה בבית השר המרום דון יצחק אנרבנילו יצו'. וכל אשר פעלתי
 ועשיתי עם השליח הנז' היה מפאת רוח נדיבותי כי מורעא דמשה קא אתינא לא מפני
 שום צד חיוב עלי' כלל ועקר'. מעתה החרשים שמעו כי בדבר הזה חף אנכי בלי פשע
 וכל יגיעם של מספרים אלו וזולתם לא ימצאו כי עין אשר חט'.

עוד בראשון

3

וכך עב' הדברים הלאה התיירו מעליו המרמות וברכיהו בקהל רב כיום ככ' אלול סכה
 אמר המשלים

מתוך דבריהם אלה מבואר ונגלה לכל שלא התיירו החרמים מעלי' עד לאחר עשיית
 הקונפורמיסו ונתינת הפסק שני ימים שהרי ביום ו' בעשרים באלול שהיה יז' אוגוסטו
 שכה' נעשה הקונפורמיסו וניתן הפסק. ונמצאתי בשעת מעשה הקונפורמיסו אנוס עליו
 מחמת חרם שלא כדין מצורף לשאר אונסין. ואם כן היה כדבריהם שקבלו הבטחה
 ממני למלט השליח מצרתו והסירו החרם אחר הפסק מחמת ההבטחה ההיא מפני מה
 לא קבלו הבטחתי קודם לכן כשנדרתי להביא ראיה על עסק השליח שממני ומאתי לא
 קבל שום נזק ולא גרם נזק וכי לא עשיתי עמו רק טוב. והבטחתים לעשות דין עמו
 כשיבא. ולא עוד אלא שהראתי להם עדיות שלשה עדים מהלאופים הנזכר' המקיימים
 אמתת דברי על אודותיו. וכל זה לא שוה לי. וגם כילא נראה אלי שום עדות לנגדי.
 אלא שהכל היה מאתם לאונסי על הגט כאמור. אך שקר ענו בי בהבטחה זו כאמור
 למעלה. כי רק בתורת נדבה באו דברי לעשות חסד עמו לסייעו כפי מסתידי ויאמע

גם דברי לה בצאתנו לקראת ה' אשד ישפטו בינינו בעה אם יצטרך בשכבר הוכיחו
 על זה גם כן דברי קצת המכרכים בהר גריונים ולדעתי יספיקו בו דברי חכמי ליוניטני אשר
 מכללם וראשון לכלם כמוהרר מתתיה אחד מהחתומים בספור המעשה הזה ויהשכלו
 לפיכך כחודאת בעל דין או כמי שמכחיש בזה מה שהעיד עליו הוא וחבריו במקום אחר
 שדבריהם הראשונים עקר בלא ספק והוא משהגיד שוב אינו חוזר כבר בנה אינו יכול
 לסתור וזה לשונן שם זאת להודיע כו' שכמה שמואל מפירושה בכמהרר משה מפירושה
 נע' בא בקהלנו כו' וצוה היות ציית דינא ככל אשר ישית עליו כל מורה צדק שימצא
 לשמוע דבריו ולראות ראיותיו ועם כל זה בא בפשרה על יד קבול קנין עם חמיו כו' על
 הפרש שהיה לו עמו ועל עסק קדושי בתו ונתפשר כו' ככתוב בפסק שפסקו ביניהם
 המבוררים כנראה בו נעשה יום י' אגישטו שכה' ונוסף קבל עליו על יהדותו להשתדל
 ככל מאמצי כחו להוציא מעל כרזילי הנזכר הגרוש נעשה עליו בפירוש וזה הכניסו
 בתחומי מגרשו אשר כפי ראיותיו של כמהר' שמואל הנז' לא פקר לשלוח בד מעולם
 וכרזילי גרם לעצמו כל הרעה הבאה עליו וכן אמר לנא לראות להצילו מכל אשר ישת
 עליו וכל מה שנכתב עליו לשעבר הרי הוא כלא היה ועתה האיש כמה שמואל הנזכר
 יד הוא בלי פשע ואין עליו עון אשר חטא עכ' וברכתו של מהרר יוסף כרוב שם שגם
 הוא אחד מהחתומים על ספור זה הלא זה דברו לעומתי עיניכם הראות מעשיו הטוב
 אשר הפליא לעשות וקבל עליו להשיב בד באופן שאין לו עון אשר חטא עכ'
 פעתה יראו הרואים כמה גדול ההפרש בין דבריהם של מגידים אלו עם חבריהם שם
 לדבריהם כאן בספור המעשה והמשכילים בינו כי כנים דברי כמה שאמרתי כי רוח
 הגט בעדיות לעומתו ילכו בחשבם כי נתרצתי בנתינתו העדיות באות בזכותי עד יצא
 כנוה צדקי וראיותי מאירות כשמש וזרח' עוד מעט וידעו בטול נתינתו כי לא מצוני
 לשונם תמק או תתעקס בפיהם ורוח אחרת אתם מבעתם להשליך אמת ארצה.
 גם כי דבריהם סותרים ומכחישים זה את זה לא יבזו למו' באלדים מחסי אמרת
 מארץ תצמו ועשתה פרי למעלה :

65
 עוד בראשון

אמר הדברים האלה סרב הארום הנזכר מלקיים הפסק של שלשה מזכוריים הנזכרים
 ויעבור הזמן המוגבל מהם לקיים אותי כו'

אמר המשלים

אילו כדבריהם היה כל תפצי בו בפסק ההוא לא הייתי מסרב מלקיימו סופו של דבר
 מוכיח על תחלתו שהיתה גזרת הפירור נגד רצוני וכמו שהקדמתי בפירוש במודעותי

עוד בראשון

גם שממיו הודיע לו שהוא נכון לקיימו פנה לו עורף והתגולל על חמיו הנזכרות
 מרובות בערכאות של גוים לכלתי קיים הפסק

אמר המשלים

לאטמני נהוילו הוצאות בעשג אך הוא היה שסכב לעצמו ואלי הוצאות שם בהכריוח

אותו על ידם לקיים הפסק על הפרוד אשר לא חפצתי בו והשתדלתי בכל כחי להנצל
 ממנו מכלתי שאגלה מודעתי אשר היתה בידי כילא הייתי רוצה לבא לידי גלוי
 המודעא והיא וגם לא לעשות מודעא אחרת אם הייתי יכול להשמט מנתנת הוט
 ולצאת מאונסי באופן אחר איך שיהיה:

עוד בראשון

ב

ודעתו היה למרע כי נתבון להוסיף עוד זמנות מממיו וכו' כוספים על הראשונים

חייבוהו המכוררים

אמר המשלים

דעתי היה לקרב ולא לרחק כאשר הקדמתי במודעתי אשר בה הודעתי רצוני האמתי

עוד בראשון

ג

ואניו שלם לאמר על ידי אנשים שכזה יאות לקיים הפסק אם יוסיף עוד חמשים

דוקאטי על דכרי המכוררים

אמר המשלים

שקר ענו כי בזה לא שלחתי לאמר כדברים האלה האמת היה שבאו אלי אנשים לדבר
 עמי על אורות הפסק בהשתדלם שאהיה נשמע אליהם לקיימו והוא בעצמו שלח
 לאמר לי ע' בחור אחד שמו גבריאל דיניגרי כדברים האלה ממש הנה אנכי יודע כי נזקיו
 של הארום כמה הרבה מאד על הקן דוק שפסקו הדיינים ויודע אני שבגלל הדבר הזה
 הוא ממאן לקיים הפסק אך לך אמור לו מצדי כי אם ירצה לקחת ככ' ממון ממני אתן לו
 דברים שיעלו יותר ממאתים ברוחבי וכשבא בחור הנו לפני אמרתי לו איני רוצה ממנו
 ואיני מקפיד ממנו כי אי אפשר לגרש ואם אגרש מתוך אונסי אגרש ואראה לו מה יהיה
 באחרונה ומפני שהבחור הנו הרבה והפעיר בי על ככה כסתלהלה אמרתי לו אמור
 לו בשמך ולא בשמי כי יתן לך ככ' ספרים חדשים דפוסים בעד הסכום של אותן חמשים
 וזו שרוצה להוסיף לי מריליה והבחור הלך להשיבו דבר ואחר כך חזר ואמר לי כי אינו
 רוצה לקנות ספרים רק כי יתן לי ככ' מטלטלים בעד כל הסכום מהמאתים כאמור ואנכי
 השיבותי א' הבחור ואמרתי לו אל נא תוסף לרבר אלי על הדבר הזה ואל תזכור לי עוד
 הגרושין ובהיותינו על גשר קנאר'או שמה הרחבתי ספורי עם הבחור כי בקצת הידה
 גאמן אצלי ואמרתי לו אי אפשר לגרש לעולם בשום אופן מרצוני אך אם ירצה ליגרש
 אחרי שאקבל תיבותי ומטלטלי אראה לו ולכל אוהביו מי אנכי ומי ביתי ואתן לה נט
 שלא יועיל לכלום אפילו לצור על פיצולותיה וכמעט רמזתי לו מהמורעות והבחור
 אמר לי באמת כי פעולה כזאת תיאות לאיש אלם כמדה ואנכי השיבותי אליו הנח לי כי
 אדעה מה אעשה לו לבסוף גם אחר כך באו אלי אנשים אחרים שלוחים מאתו לדבר
 לי על ככה וכל אחר יד היו מתפארים עלי כי אם הייתי רוצה שיתעסקו בדבר וידברו על
 לבו וישתדלו שיוסיף לי עוד חמשים סקודי אחרים נוספים על הקן שפסקו וכי אגרש
 ובפרט איש אחד שמוישי הדר בניציאה אשר לשנים קדמוניות היה עוסד בתנוחן של
 בני יקותיאל פעמים רבות דבר אלי כדברים האלה לאמר שאתרצה להרשותו שישתדל

כוונת עתה' כי הוא יעשה שיסוף עוד חמשים סקו' כאמור' ואנכי השיבותי לו לעולם
 ולכל האחרים שאם ידבר מהדברים ההמה לא ידברו דבר בשמי כי אינני רוצה
 לר' ארוסת' בשום אופן וכדברים אחר' רבים כאלה הייתי סדבר עמם ולפעמים הייתי
 מוציא אותם מעל פני בנייפה' ובשווקים וברחובות בפומבי לעין כל כמה וכמה פעמים
 הייתי מרים קולי לאמר אך יעשה חמי' הגרושי צריך שיהיו ברצון המורש ואני לעולם
 ועד בשום אופן וסבה לא אנרשנה מרצוני וכשיבאוני ליד גרושין לא כאונס יהיו ושלא
 מרצוני וכשתראו או תשמעו שיהיו דברי לאמר כי אנרשנה מרצוני אל תאמינו לדברי
 כי כל מה שאמר הכל יהיה נגד רצוני לעולם ולא פעם אחת ושתיים בלבד דברתי
 ופרסמתי את דברי אלה אך הרבה פעמים בכל יום ויום בפני אנשים שונים בתוך הג'טו
 ובשאר חוצות ויניציאה הרבית דברי אלו לעיני כל ישראל נגד השמש ואפילו בליל
 מוצאי יום א' שלמהרתה היה יום ב' שבו נתן הג'טו בפני המשכיל כמ' גמליאל בכמ' שבתאי
 מנר' ובמעמד שלשה אנשי' אחרים תחת הפורטיקו אשר לפני חנותו של איסקלי נאס'ו
 ובפני בנו של איסקלי הג'טו בפה מלא הרימותי קולי לאמר חכמי הבאנק'זרו וסדרו שביום
 מתר אקיים הפסק ואתן הג'טו דעולכם כי מעולם לא אנרשנה מרצוני ואפילו שתשמעו
 ממני או מאחרים לאמר כי מרצוני הטוב בלי שום הכרח גרשתי אל האמינו לדברים הלאה
 כי שקר המה אבל כל מה שאומר ואעשה הכל יהיה ממני בהכרח ואונס גמור' ולסבה
 זו בבקר ביום ב' כשננרתי והוכרתי ללא לכלל הגרושין הכאתי עמי האיש כמ' גמליאל
 הג'טו למען דעו ויעיד על אונסי וכי הייתי קיים בדבורי הראשון שדברתי בפניו בלילה
 שעברה כי אני לא הייתי מורש אלא מחמת אונסין שקרמ' לי נשען על מודעותי
 שקדמתי כבר על הקונפרומיסו ועל הג'טו עצמו' ואפילו בשעת כתיבת הג'טו קראתי
 הבחור הג'טו מן הצד ואמרת' לו כדברים האלה זכור תזכור את הדברים שדברתי אמש
 בפניך ובפני אחרים שהיו בחברתנו כי כל מה שאעשה הכל יהיה בהכרח ולא מרצוני
 כאשר דברתי פעמי' רבות' וכל מה שאנכי מדבר ועושה ומסכים עתה הכל הוא בהכרח
 ויכול להיות ש האנשי' הג'טו בפחדם מהרופא חמי' כיראוי ונשוא פנים בעירו הוא יכשו
 עדותם ויאמרו שאינם זוכרים אמנם בה בטחתי כי בקרכתם לפני האלדים לעומתי יתנו
 עדותם ויצדקו בדבריהם שאין הג'טו יכול להכחיש את החי' גם אם המורים ישילו המרא
 חמורא לאמר כי כל איש אשר שמע דברי אלה בויניציאה וגם אשר ראו מודעותי יבאו
 בקנס ח'ת להגיד ולהעיד הכל מובטח אני שירבו צבאם ויעצמו משערות ראשי הקני'
 כי אפילו עם הליוונטיני הרבתי דברי אלה כמה פעמים ובפרט הראתי את מודעותי אל
 החכם המלמד הבחור שהיה עומד בבית השרית נכרת ממלכו לסיניור מרקיסא בויניציאה
 ואחר כמה חרשים עבר ארחות ימים ושמו המובהק לא נודע לי' גם הראתי אל חכם
 אחר ליוונטינו שפל הקומה אשר פעמים רבות דרש בויניציאה ברבים ולפי דעתי בשם
 כמה' שמואל יכונה ועדיין יש לו את בויניציאה שהיה עומד בחברת החכם סיגורא לפי
 מה שאני זוכר' גם הראתי קצתם כמה פעמים אל החכם כמה' שמואל קנדיאטו העומד
 כהיום בסטודיא'ו דפארובה גם מקצתם הראתי אל החכם ר' יהושע בנו מהגאון ר' צחק

מוירצו ולרופא כמה גדלייא כהן דודו בטרם שנחתמו וגם לאחר שנחתמו כי כל אלו
היו נאמנים אצלי ולא ילו סוד ואם יחקרו המורים וירשו היטב על זה ירבו העדים על
אונס ועל דברי שהיו באונס ולא ברצון וידגו ככבי השמי' לרוב בלי ספק כי את ארזי
השמים יהו יראין ויכתבו דברי כי בצדק כל אמרי פי אין בהם נפהל ועקש הל' :

לג עוד בראשון

וכשמוע חמיו ינו' הנזכר את הלמץ אשר היה לומץ אותו האיש עקש ווינטורונו הנזכר
נתפתל גם הוא עמו ויתן לכו לדונו כדבר אשר הויד עליו לכלתי תת לו מאומה עד
אשר ישלם לו ההוצאות שסככו לו בעשב ומכאן היה יונא עתה בטול הפסק מנד חמיו :

אמר המשלים

אחרו בזה כמה דברים כי לא ספרו איך פעל ועשה בעש' עד שהוציא משם פסק לגדרי
וחייבנו לקיים הפסק מטעם מה שהיה כתוב בקונפרומיסו בלי אפילאציאוי והשני זה
מאז אחר שהביא המבוררים לפניו ונשבעו לשקר לפני המשפט כי פסקו על פי
הדין כדן תורתנו הקדושה והדברים ידועים שהיו נגד הדין ולא יכלו למצוא שם עליה
להביאני למדת הרושין כי אם בשנאה שהיתה בינינו אשר בלא ספק לא הייתי חייב
לגרש מפני כן גם כחשו במה שאמרו כי מאן חמי לקיים הפסק : ראיה לאמתת דבר
זה ששלח לי מודעא בכתב כתובה מיד אחד ממסדרי הגוש ובה התרה בי אלא אקיים
הפסק שיפרסם עלי' החרם שכבר קבלתי בקונפרומיסו על קיום הפסק ויען שגם בזה
לא אביתי שמוע בקולו כנראה מהשובתי עליה בא לידי מעשה ופרסמו עלי חרם על
זה בכנסת האשכנזי ורצו לפרסמו גם כן בכנסת הליוונטיני מהרו להפוך קערת התרהם
על פיה וחזרו לסורם לשוב עלי באונס חרם בצרוף לאונס ממוני וגופי אשר היה שם
כי לא הייתי יכול להמלט מהתפישה אם על קיום הפסק אם על פרעון הקן סקודי
אבל חמי היה נקי מההלשנה עליו על דבר הרבית שהרי הידמוכן להשיב לי הכתוב
ושאר נכסי כלם בלא כילום לרדיפה וקיום כל דברי הפסקנים :

לד עוד בראשון

וכראות הארום הנזכר כי לא די שערמתי לא עמדה לו להוציא עוד ממון כרצונו אלא
שהיתה גורמת לו להפסיד מה שכבר פסקו לו המבוררים כגמלא דבעא קרני הלך
ותבע לדין את חמיו לפני קהל קדוש ליוונטיני ינו' על קיום הפסק הנזכר וזה היה
כיום א' ולחדש תשרי השכו כנראה מעדות הפרנסים והממונים אשר היו כימים ההם
אשר בשעם כי הרופא ינו' היה ממרכ לקיים פסק שלשה מבוררים הנו' ברצותו תמלה
ההוצאות שגרם לו הארום בעשב והארום היה טוען שגם הוא הוציא בזרוסדרו אל
הרופא שיקיים הפסק הנזכר אחרי שהארום היה מוכן לקיימו מרצונו הטוב ושמי
שהוציא הוציא וכן קבל עליו הרופא הנו' לשמור ולעשות :

אמר המשלים

ממה שאמרת לי למעלה נתבאר האמת כי הרופא חמיו' שלח לי המודעא הנו' והכני עד
חרטה ובקש לתפוס אותי והיה לוחץ אותי מזה ומזה להביאני לידי קיום הפסק וכך

היה מעשה כי אחרי שפרסמו החרם האמור בכנסת האשכנזים רצו לפרסמו גם בכנסת
הלייבונטיני והם לא רצו ונתמצעו קצת מהם עד שפייסו לקיים הפסקי ואמי כי ראיתי
בשכר את עצמי בסכנה וכדי להציל ממוני ולהשיב אחרון כתב ידו שהיה לו חוץ אותי
עליו בעשן ולא היה לאל ידו להמלט מידם ולצאת מידי שניהם שלא ליתן את הגט
שחייבנו עליו ושלא לשלם הקן סקו על כתב ידו או להאסר עליהם במשפטם אלא
ועוד היו הרבנים עומדים לפני נכונים בחרמיהם כקשת דרוכה וגם שתורו להחרים בכה
כאמור נתשיית להם נסמך על מודעותי הראשונות שלפני הקונפירומיסו ושנית להן
שמסרתי אחריכן על הגט בכל חוקף מחמת האונסים כלם האמורים ומה היה בידו
לעשו הוא היה טראה עצמו כמי שאינו מקפיד לתת עור לכסף מוצא ובין כך מצד אחר
בכל עת ובכל שעה היה שולח לי אנשים מתחלפים מהלייבונטיני לפייסני להתרצות על
הגרושין ולעולם השיבותי להם שלא הייתי רוצה לגרש בשום אופן וכי הייתי רוצה אם
יחיה לא ידו לבטל לו הפסק בענין הגרושין לפני משפט שרי הקונסירואדורי ובאותו
יום שהקונסירואדורי די לי פסקונגדי וחייבנו לקיים הפסק כמעט חנף נקלה לי איזה
אנשים נפעמים מתחלפים ובפרט שלח בעדי החכם כמה יצחק בכס' משה דיאבלא
ובביתו ובחוטותיו אמר לי הנה שמעתי שהפסרת הטענה עם המיך והקונסירואדורי גורו
עליך לקיים הפסק שניתן כבר מתירא אניפן יאסרוך על זה עד שתאמר רוצה אני בקיומו
ולהראות לי פנים של טעם השליך עפר בין עיני וכמרומה לו שלא הייתי מרגיש מי היה
סכת דברו אלי התחיל לומר אולם אני מאמין כי באולי הרופא ירחיע עצמו ולא יקפיד
עוד להוציא מעותי למען תקיים הפסק ויעמוד בשב ואל תעשה ויחזיק בתו כאלמנת
חיות מפני שהוא בתכלית הכליות ודברים כאלו להפקת רצון חסי נאמרו לי מהרבה
אנשים ובפרט מהחכם כמה ר' יורא פאסי ראש החתומים בהר גרויזים ומהחכם מהרר
מתת'ה ראש לבאי על החתמת בהודעת הלייבונטיני כנראה בהר גרויזים וכמה מתת'ה
הנו' ביום א' קורס ליו' ב' שבו נתן הגט בבקר השכם אחרי גשלה התפלה בכה הלייבונטי
קראני וביאני אליו ונסף על מה שאמר לי כבר בשאר הימים ובפרט ביו' וביום שבק
שעברו בסמוך עוד ביו' א' הנו' בכי' הכנסת האמור הוסיף לאמר לי הוא וסיעת מרחמותי
מהבאנך רצונו לתת קץ ותכלה לעסק הוה בינך ובין חמך והפצ'ם אנו שתקיים הפסק
שניתן ביניכם ואחרי רואי את כל להציהם של שוטני מבית ומחוץ כדי ובד'ה או
בהשעני על מודעותי שקדמתי לעשות נגד הגט וכדי לצאת מיד עושקי כח הוכרתי
להרכין ראשי ליהם ולענית אמן בעל כרתי ואמרת להם לגרש ואו היה ששאתי מהן
כיעשו שהרופא חמי ישלם לי המעות אשר מחדש גרם לי לביכזב כדיניהן על בטול הפסק
שלא עלה לידי וחמי בכליותו קפץ עלי שגם הוא רוצה שאשלם לו מה שהוציא להנין
בערכאותיהן ביטול הפסק ממני ואו תכורח הכאנקא גורו שיקיים הפסק ומי שהוציא
הוציא והעבודה לשמים הכי והכי הוה מעשה חביעת לדין את חמי הנו' אך לא כמו
שספרו המה ככחש ובכזב ואנכי אחרי נשתי על כמה מודעות שעשיתי נגד הגט ועל
חאונסין שהיו בהוויתן כאשר כלם נודעו לעדיהן כדי לצאת ממבוכות אלו ולהציל את

נפשי מחוק ממני נדרשתי לאשר שאלוני שלא כהונן וחראתי להם עצמי כמפויס להם
כפי אך לבי רחק ממנו ובכן הושלש הכל כן היו אמתת הדברים ועל עדות שלא
כפני אין לסמוך כאמור למעלה בכוונת פנים אל פנים בע"ה האמת תוכיח בינותינו:

ל
עוד בראשון

ותפק ומיד בהיהא שעתא השליש הרופא הכן המאה וממשים דוקאטי הכן והמטר
מוכ וב תיבותינו ככו ליד אחד מממוני הכנסה אשר כתבנה בו הארום הכן הלא הוא
המכס השלם כמהרר מתתיה ינו שהיה כאמן לשניהם.

אמר המשלים

כל זה אמת אך לא מרצוני כי אם מצד ההכרח שהוכרחתי מהעשן שהטילו עלי לקיים
הפסק כאמור ומכל מקום בקשתי שינתנו ביד מעלת האינכא שיטורו כי אמרתי אולי
יש תקוה כי יחיו בידו ואוכל להציל את שלי מבלתי שאבא לידי נתינת הגוש ולא עלת
לידי כילא רצה המגנר ומתוך כך הושלשו ביד האיש הנן על תנאי שלא יתן לי מאומה
מכל מה שהיה בידו היינו הקן דוקא והשטר כתוב יד שלי הראוי לי ושתי תיבות ספרי
ושאר נכסי ושעבוד חמי על התרת כל החרמים כי עדיין נשאר שם שלא הותרו וגם
אותם שהותרו על פה לא באובכתב והיה חייב חמי להכתים ולדפיסם כדרך שנכתבו
וגרפסו החרמים שלהם עלי וגם הסוויציאנוני הוא הרשות הנתונה להתפיסני היה בידו
על מנת שלא לתת לי דבר עד לאחר נתינת הגוש ואם לא הייתי נתונה הכל היד חוזר
ליד חמי כבראשונה כי כן צווה השליש לשמור ולעשו כן על פי דברי פסק המבוררים
ולא יכולתי לפנות על ימין או על שמאל ובוזה נשענתי על אמתת האונסין ורובי מודעותי
ובאתי לידי מרת נתינת הגוש למראית העין כי לא מלבי רק להציל בנפשי עצמי וממוני

ל
עוד בראשון

יהיה כשמי לחדש תשרי הכן הלך הארום אלל השליח בד לאיתפק ביה ככו כדברי ככוסין
רכים וכא עמו כפסרה עד שפיתהו ויפת לבא לפני בד להודות שהארום לא פקר ביה:

אמר המשלים

שקר זה מבואר מעדות השלשה עדים שזכרתי למעל אשר העידו בעדות נאמנה שלא
חפקרתי בו וכל הדברים האלה שקר וכזב כי על האמת סמכתי לא זולתי וגם מהודאתו
נודע שלא היה שליח בד וכחשו בוזה את פיהם שכבר אמרו כהר גריזי נגד דבריהם אלה

ל
עוד בראשון

אמנם השליח בית דין הכן הקדים טעם לדבריו באומרו שהמושל מעיר פיסה צנה לו
לעשות כאופן שלא יארע אל הארום שום נזק בגלגו אשר מתוך דבריו אלה כראה
שהיה כמזונה ועושה להודות לפני בית דין ללא פקר ביה.

אמר המשלים

לא ממני ולא מאתי נצטווה לא סמושל העיר ולא מזולתו השליח דהוא משום דבר
וכבר אמור שלא היה שליח בד כי אם שלוח מאת הרופא ואם לא היה זה אמת למח
אמר אותו מעצמו שסא נצטווה מהמושל על זה שיאמר שהוא שליח ספלו ולא ספלו

אולם הציווי שעשה המושל מפיסה לשליח לא שיעשה באופן שלא יארע לי שום נזק
 בגללו אך היה על אופן זה כי אחרי ראות המושל שהייתי מעתיר ומתפלל לפניו בעד
 השליח שעשה עמי שלא כהוגן ואני הייתי משלם לו טובה תחת רעתו והייתי מתחנן לו
 להוציאן מן המאסר נכמרו רחמיו עלי ודנני לכף זכות בראותו סמני מחילת עלבונותי
 ובהיות שלפני המושל בעצמו הוספתי לדבר על לב השליח שאם ירצה לקבל תשובתי
 כי אקח גם אני את מכתביו שהביא והוא השליח השיב לי אז לפני המושל כי אינו רוצה
 לקחת ממני שום תשובה על ככה כי כן צווה מחמי המשלחו כשמוע מעלת המושל
 את הדברים הלה ויחר אפו וצוה א השליח שיעשה באופן שלא יארע לי שום נזק בגללו
 ובפירוש אמר לו לך אמור או תכתוב למשלחך כי אתה הוא שלא אבית לקבל תשובה
 מהארוס והדבר נמנע מצדך ולא ממני גם אחרי ראות המושל שאני פרעתי מסיסי את
 שכירות משרתי הרוכב שתפסו לשליח בטרם צאתנו מפניו הוסיף עוד לדבר א השליח
 לאמר הנך רואה את אשר הפליא הארוס לעשות עמך לכן א הצר לו ולא תגמלהו רעה
 תחת טובה והוסיף אחר כך לפרש לו דבריו וכונתו לאמר הלא תדע כי כל מי שיביא
 מכתבים וחרמים במעמד זה בלי רשות הדוכוס ירעה ושופטיו נוהל בקנס גדול אפי שיבא
 מאת האפיפיר ובאותו עונש ממש יקנסו המוזמן גם אם לא יפרסם למלכות ומכל
 הנמוסים האלו כבר העידו בם הגאון כמהרר יהואל ניסים מפיסה והגאון כמהרר שלמה
 ממונטו דלולמו והנעלה כמה מלאכי כמבואר בעדותן בהר המודעית מעתה אם
 אזהרה כזו תורה שנצטווה השליח לאמר דלא פקרתו ביה כאשר בדאו הבדאים האלו
 מלבם האנשים חכמים וידועים יששטו אך לא אנשים כאלו כי למדו לשונם דבר שקר
 ולפרש דבריו כרצונם ולא כפיחן אנו היין ואם יצטרך השליח בעצמו יפרש דבריו כבד

עוד בראשון

י

וכא האות והמופת כי כיום הגיע השליח כד בניני הלך חנל המורי כמכר הכעלה דון
 יהודה אכככיל ינו וכקס מהם להוריד עמו לדין הארוס הנז כדי לשלם לו נוקי סגרס לו
 אמר המשלים

בזה לא הוכתשו הערים שלשה אנשי אמת ואמונה המעידים על שלא פקרתו בשליח
 ההוא ושלא היה שליח כד ולא צערתי אבל דברים או מכחישים וסותרין למה שאמרו
 למעלה שהמושל מעיר פיסה צוה לו לעשות באופן שלא יארע לי שום נזק בגללו
 ואיך היה מבקש שאשלם לונקויו אלא שכן דרך המכובים לבא פעמים רבות דברים
 שונים שסותרים זה את זה ואולם השליח ההוא מעולם לא נתרעם ממני ולא אותי
 קרא למשפט עמו אדרבא כלה הטורח שטרח השליח היה עם הרופא חמי שהכריחו
 לירד לדין עמו על הנזקים שסבב וגרם לו כחתו בידו גזרות רבנים להביא אלי נגד נמוסי
 העיר שהייתי בה מכלי הגיד לו מה היו אשר על זה נכררו מכוררי מאת בימי הול המועד
 של סכות שכז או מעט אחריו והמבוררים היו לפי דעתי כמהרר יוסף סיגורא והחכם
 כז יוסף כרוב ונסתפקתי גם כן אם היה בחברתם החכם ר' יודא מלאינא אם לאו
 חשענות שטענו שניהם החלקים לפני המבוררים שלהם בנדון זה גלוי ומפורסם לכל

הוצאות ויניציאה כי השליח היה שואל מאת הרופא נזקיו שגרם לו כאמור והרופא היה
 משיב אל השליח שהוא גרם לעצמו כל הרעה אשר מצאחהו על כי לא אבד לקבל
 התשובה ממני כאשר הודה הוא בעצמו לפני ב' וכאשר העיד על זה הגאון כמוהר"ר
 יהואל מפ"סא יצו ואחרים ג"כ עמו שקיימו את דבריו ומפני זה הרופא גם הוא היה תובע
 ממנו כל הנזקים והוצאות שאירעו לו אחר כך באמרו שהשליח שנה ועוות שליחותו
 שאם היה לוקח התשובה ממני כראוי לא היה מגיע לו הנזקים והטרדות שהגיעו לו אח"כ
 ואולם השליח היה מתנצל בזה באמרו שתקלה זו יצאה מאתו המשלחו שצוהו לבל
 יקבל שום תשובה כלל עור הוסיף השליח לדבר כדברים האלה לפני המבורר שלהם
 כי בשעה שהרופא מסר לו המכתבים הנו' בינו לבין עצמו אמר לו שהם היו דברי שלום
 ואמת ורצוי ופיוסין לעומתי והשביעו בנקיטת חפץ תפליץ שלא יפרסם לשום אדם
 עד ימסרם לידי ממש ולמה שנעלם ממנו טיבן של מכתבין הנו' מחמת דבריו חמי כנו'
 נלכד ברשת העברת הנמוס שם והוא לא ידע ואשם והרופא השיב שהוא פירש לו
 שהיו גזרות רבנים ואחר שהדיינים ההם בכמה פעמי' ובימים רבים נשאו ונתנו ברבר
 פסקו שהרופא יעשה אחד משתיים או ישבע שבועה בכה' בנקיטת חפץ ובקבלת חרם
 שהוא פירסם פתשן הסכתב' הנו' לשליח ופירש לו שהיו גזרות רבנים ושהוא לא צוה
 לו מעולם שלא יקבל תשובה ממני חתנו או שישלם לו כה' סק' וזה עבוד נזקיו שגרם
 לו כנראה מנוף הפסק שניתן ליכתב ע' הסופר מק"ק ליוואנטיני יצו' אמנם הרופא
 אחר הפסק הנו' דחה השליח מדיה אל דחי' ובשפתיו היה אומר לישבע למען יתייאש
 מלקבל מירו שוה פרוטה ובלבד יקבוץ און לו כי כלאחר יד היה מרבה עליו ריעים
 להשיאו לקבל ממנו חמעת שיוכל עד שהפצירוהו גם כולו לו להתרצות במנה קסנה
 ולפוטרו מהשבועה ובקבלת חרם הנו' אשר המנה ההיא לפי מה שהגיד לי השליח הנו'
 על הין צדקו ובשבועה שלא הגיעה לטשה סק' מאן יראו הרואי' וישכילו כמה
 גדלה כחם של בודאים אלו המעדין ברבר שלא בא לעולם באמת ובתמים ומכחידים
 תחת לשונם האמת המפורסם אשר אין לספק עליו:

עוד בראשון

66

אך הארום כתחנולותיו הקדים רפואה למכתו בדברו על לב השליח בית דין כנזכר
 עד שהכילו להודות בפני בית דין מה שהודה כנזכר לעיל:

אמר המשלים

באמת ולא בתחבולות היו דברי והעדים מעדין עלי ומי יתן ואדע מה היתה הסכנה ומי
 היה השופט או המושל אשר הביא השליח ההוא להודות לפני ב' ולהגיד כי הוא לא
 היה שליח מהמורים אלא מהרופא ולא עוד לא שהיה אומר דבריו אלו לפני ב' שהיה
 שם ה"ר קפמן שהיה אחד מהממנים אותו לשליח כנראה בהר שלהם הוא הר עיבל
 וא"ך קבל דבריו הפך האמת הידוע לו שהרי זה בא להכחיש מניינים ושתיקתו של הרב
 ההוא בכך כהוראה לדבריו דמייא כאמור למעלה והושש אני שכתב המנוי ההוא
 נעשה אחריו שנודע להם ביאת השליח לפיסה וכי אירע לומה שאירע ואז עשו הקמ'

הוא כר' להראות לעמים שהיה שליח בד' ומכל מקום איך שהיה הנה הוא לא בא אלי
אלא כשלוח מהרופא וגם הוא הודה וקיים שלא בא אלי כשליח בד' אלא שלוח מאת
הרופא כאמור ונעקר היסוד שכנו הרבנים עליו פנת גורתם להחזיקה עלי גם אחרי
היותו בויניציאה שאמרת' לכוניס ולא נשאר להם עלי דבר מה והתגלגלו בתהכולה עלי
לומר שצערתי לשליח בד' ושם לא היה לא צער מאתי ולא שליח בד' ומה גם עתה
שכבר נדרתי להם לתת ערבות כי בכל עת שיחזור השליח ויתרעם ממני לאמר שגורמתי
לו שום נזק קבלתי עלי לשלם לו ככל אשר יושת עלי מפ' מורה צדק כנראה במודעתי
השנייה שעשיתי ומסרתיה בויניציאה כמבואר בהר המודעות:

עב עוד בראשון

וכעצם היום הזה כתגרסה הנערה המאורסה בת הרופא הנז' מארססה הנז' לעיל
פה ויניציאה בתוך קהל ועדה בגט כשר מסודר על פי בית דין כסדר בטול מודעות
ופסול עדים כדעת הרמבם והרשב"א ז"ל וכבטול כל דבור ושאר הפרטיים אייומים
ודכורים ההגונים בגטין כשרים כדעת כל הפוסקים המחמירים כדת משה וישראל
כלי שום אונס כלל ועקר כנראה כתוב ומתום בעדים ומיד המגרש:

אמר המשלים

שקר הוא מה שאמרו בלי שום אונס כי הכל היה מאתי באונסי ומורין כמו שהקדמתי
במודעותי שלפני הגט מלבד הראשונות שלפני הקונפורמיסו וכלן התיינה מעידות
עלי ועל רצוני האמתי ועל אונסי כלם ואני לא ראיתי הפוסקים כלם אבל בינתי
במקצתם באופן כי על פיהם התחכמתי במודעותי שלא יועילו בטוילים נגדם יהיו כמו
שיהיו אבל הבטולים שנעשו כבר הם החומין מדי ואדעם כשאראה אותן אם כנים
הם והדברים ידועים שלא עשיתי אלא מה שבקשו ממני והכל להציל את שלי ואת
עצמי ואת נפשי כאמור:

עב עוד בראשון

וכמעט בית דין הנז' לעיל נעשה כיוס נתינת הגט שהתירו הבתולה להנשא ומשאר
הראיות מכתבים ועדויות השייכים בענין הזה:

אמר המשלים

אך מודעותי לא ידעו ולא ראו ההופכים קערת נתינת הגט על פיה והיה כלא היה
הן מחמת אונסי והן מתוקפן של מודעותי הן אמרות הצובאות על הגט ונתינתו
ומבטלים אותו מכל וכל והיה כלא היה ולדעתי אין בהתרתן כילוב כי לא ידעו
המתירין מודעותי ולא באה הוראתם עליהן והתרה בטעות היחה מאתם ולפני בד'
פמוצע יבורר בינינו יחבררו הדברים לא זולת אחר שנתקיימו המודעות ונתפרסמו
גם קראתי מגרי לדין עליהם ולא ענוני:

עב עוד בראשון

ולמחרתי קבל המגרש מיד השליש הנז' לעיל המאה וממשים דוקאטי הנז' וסטר מוכו
ושתי תיבותיו עם כל מה שכתובם הכל כמבואר בפסק שלשה מכוררים הנז' כנראה

מראיית כתביו המגורש בשולי הכסף אך קכל הכל מיד השליש הכז לעיל.

אמר המשלים

את הכל עשיתי יפה בעתו כי מי יוכל לרוץ עם שתקיף ושתקיפין ממנו הערכאות מצד הרבנים מצד ואני בתווק עשיתי כל חפצם וכל אשר שאממני כדי להציל גופי ונפשי וממנו מידם כי הכל ויתר מזה הודה ראוי לילקבל עבור נוקי והוצאתי שסבב ליחמי ככל האמור למעלה:

עוד בר אשון

ע

ידי כמסלם חדשים אחר נתינת הגט כולד הקטטה בין הרובא ינו הכוכר וכין הכמור המגורש והתחיל להניח לעז על הגט הכז כאומרני שמסר ונדעת עליו טרם נתינתו ושהיה אנוס.

אמר המשלים

אחר שנגמרה המלאכה מהסרת כל ההרמים והפיכת הקללה לברכה מאת הרבני כנחר גריוסם והרפסתם כראוי אשר בהן באה ג'כ הודאה מהם על היותי נקי מהשליח שלוח מאת האב הנז שלא צערתי ולא אחוקתי ושלא גרמתי לו שום רעה ולא עשיתי עמו רק טוב ומצורף לאלה כי נעשתה והודפסה מהר המודעית אשר בה גראין וכיותי בהשלים לי את כל זאת פרסמתי לאיזה מנני ישראל שם את מודעותי וכבר ידע בהן ג'כ הר' מאיר בן הראש שידע כשאמרתי לעשותן והיה דברי עמו בעשייתן ולא מפני שום התחדשות קטטה אלא מהודעת האמת בעצמו גליתי מהמודעות מהשגליתי.

ואיחרתי הודעה זו עד אם כליתי מעשי בכל המעשים הנז' וכא האות והמופת כי ביום המחרת שנשלמה הדפסת ההרים עם כל מכתבי הרופ' חמי החחיל לחזור ולבגוד כי בהתעוללו עלי עלילות ברשע כי ביום רביעי חמשה לחדש דיצ'מ' שכו שנשלמה הדפסת הרי בו ביום וביום שלאחריו חכמי האנקא ליואנטיני שלחו בעדי שמשיהם בגלל הדבר הזה ולא מצאוני וכליל ו' שלאחריו בלכת' לכה להתפלל ערבית או חכמי האנקא הנז' עכנוני שמח בכה ובקשד ממני שאתן להם ההדפסות ההמה באמרו כי שמעו שבהן הייתי מדבר סרה נוד כבוד קדי להם הו' ואנכי השיבותי להם כי זה שקר ושאינ אמונה בפי המניד בזה ותואנה הוא מבקש' אז השיבוני בפנים וזעפות ויאמרו לי ראה כי רצוננו שתביא לידינו כל אשר הדפסת עד עתה ואם לאו דע כי לא תנקה מפשע רב ולבסוף נקבלם על אפך ועל חמתך ולא לרצון יהיו לנו' בראותי מדת דינם הקשה מתוחה לנגדי או לגדול שבהם אמרתי והבטחתי להביא אחת מהן בכתיב בכקר כי לא היו נמצא' אצלי או תוך הגיש מפני הפחד אשר יגורתי ויבא לי חסם היו סבורין שגורתי להראותן בלילה ההוא וכמו שעה א' אחרי צאתי מאתם חזרו לשלוח א' הוד משכבי שילוחם ואמר לי בשמם הנה חכמי האנקא מתדעמים ממך על שגרמת להם להתעכב בכה כל כך להמתין ביאתך ולא ראוי השיבותי לשמש הלא כבר נדרתי להם להראות א' טהן לפרנס בכקר ולא הלילה להיותן חוץ לגיש חזר אליהם השמש והשיב להם דברי' וחזר לי השמש פעם אחרת לצוות לי בגורה נה' כי למחר בכקר השכב

אוליך אתם אל כח והשיבוהו לקיים בעהוב בכקר את אשר נדרתי בפי לפרנס האלוא •
וכמו השחר עלה ויאצו לשלוח השמש לסקוד על דלחותי משככי למחר הבאת ייחן
המכתבים נרפסים ולא אחטיא' ובכן קמתי ממטתי ולבשתי את כותנתי בחפזון ובצאתי
מן הכית חוצה שמעתי המיזח וקולי קולות ושאלתי מה הן ולחש לי אהובי באוני ואמר
לי לך התחפש כי בבתי כנסיות האלופים חדשו חרמיהם נגדך • וכן נטמנתי כל יומי
בבית השר מונסיניו קוסימו בארטולי אינכאשאטורו מארוני המלך מעלת הרוכוס ירה
מפיו יניצה' וחזרתי בחדרי משככי בהכנסת כלה והכינורתי כל יתר מלבושי ומטלטלי
שהנחתי שם והבקר אור כדי להציל גופי וממוני מקף חומסי שלוחתיים עייסכל בבית
האינכאשיאטו הנו' כי שם היו יתר נכסי' וחמי הרופא שלח אחרי שני מרגלים א' גר
זה הא' בשם ישראל יכונה • ובהודיע לו אנה שלחתי מטלטלי חקף מסך לנגדי כמה וכמה
הלשנות למלכות הן מלינתי חוץ לגישו והן מעונש המתים סקו לשררה והלשנות
אחרות רבות והכתיב בממוני עכו"ם וסיניו סטרי רבים מכמה וכמה משפטים • ונלקח
אחר כך כל אשר היה לי בבית האינכאשיאטו ובראותי כמה החחלתי לפרסם המודיע
בכל חוצות ויניציאה ונטמנתי שמה כמו יב יום • ואח"כ הלכתי לי במנוסבה ופרשתי
השמלה מכל ראיתי ומודעותי לפני הגאון נוראוים איש אמת שונא בצע כמזהרר
משה פרובינצלו קציני יצו • והגאון כמזהרר פתח אליא ממילי יצו ומעלת כבוד תורתם
כתבו מה שכתבו בסדרום וכבר נתפרסמו אונסי אמת ברוב העולם ומודעותי מי סדים
על אדני האמת וכל דברי נבנו על צדק ואמת ואין שם שום הוצאה לעז כלל כי על
נתינת הגט וסדרו לא אמרתי דבר כי היה בסדרן המידין כהלכתן רצוני לומר שנתחננוט
בכטול מורעות כהרמ"ם ורשב"א • אבל שהיה כחמרת כל הפוסקים זה לא אמרתי
כי לא ראיתי הפוסקים כלם ומוה אינני אומר כלום :

עוד בראשון

עו
ונס הדפוס דברים קשים נגד הגט ונגד כבוד הרופא ינו' כפוא ודבר כוז' •
אמר המשלים

הדברים שהרפסתי נגד הגט הלא הם בהר המודיעת אמתיים הם בצדק ובמשפט כל
אמרי פי • וכלם החומין מעדים או מכית דין • ואם דברתי נגד הרופא מעשיו גרמולו
שעשה עמי שלא כהגון ח"ל והפר בריתו איהו דאפסיד אנפשיה •

עוד בראשון

עו
והמכמים וראשי קק' ליוואכטי ינו' מוויכיא כי שמעם כדברים האלה קראו למגרס הכז'
והתרו כז' ונזוהו להכיא דפי הדפוס הכז' ליהם פעמים שלש עיי' שליח כד' ולא אכה שמוע
אמר המשלים

כל מה שעשיתי בזה כדין עשיתי וכן היה ראוי לי לעשות זכר הקדמתי למעלה בס'
מה כל הנמשך מזה על ררך האמת • ומי הקדמי לדין ולא שלמתי להיות ציית דינאי

עוד בראשון

עו
ובכן הטיבו גמולו כראשו וכדוהו והמרימוהו על הוצאת הלעז הכז' ועל אפקירותא דבי

דינא כנראה כפתקא אשר הסכימו בה רבים נאזני עולם מויניציאה ושאר מקומות

אמר המשלים

אם נדו והחרימו שלא כדין מה פשעי ומה חטאתי לעז נוד הגט אין כאן אלא הודעה
ממה שהקרמתי המורעות אליו והודעת אונסי למען יודע לכל כי הגט בטל מעקרו
ולא מרצוני באמת ובתמים היו מאתי הגרושין כדי שלא ישלחו הרבים באיסור אשר
איש בחשבם שהרברים הנעשים למראית העין בלבד שיהיו אמרת מה שלא היו
ומה אפקירותא היה שם זה תוספת אצלי לא שמעתיו ולא ידעתיו עד דייסי ומוכן
אני לעמוד לפני בית דין שוה ואם און פעלתי אשובה לי :

עוד בראשון

ט

נס הרשוא את הרופא לרדוף המותר כעשב עד מוכה כחופן טהוכרו כעשב מלכא עוד
כל ימי חייו תוך תקומי מקומות המררה ינה בקנס מלה דוקאטי

אמר המשלים

העידו בזה על מסירתם בעצמם ושחקו בזה אין היתה רשות זו מאתם ואני אנידנה
מעשה שהיה כך היה שמאו שניתן הגט שלו אותי אם מסרתי שום מודעא ואני כחשתי
להם ואמרת לא ובקשו ממני לקבל שעבוד על עצמי מאתם דוקאטי אל השררה
מויניציא כל זמן שימצא שמסרתי שום מודעא בין בכתב בין בעל פה ואני כדי להציל
מאונסי הנזכרים למעלה מלאתי תאותם גם כזה ועשיתי השעבוד ואז לפי מה
שהעידו עדים שלא בפני מסדרי הגט נתנו רשות הרופא ולארוסתי לרדוף אותי בעשן
ולסבב עלי פרעון הר דוקא הנו שקבלתי עלי כאשר ימצא שמסרתי שום מודעא כנו
ומעתה המספרים הללו מעידין שניתן רשות לרופא מהחכמים וראשי קק ויניציאה יא
לרדפני עד חובה אך ראוי לדעת ולהודיע ולהודיע כי אני לא שמעתי מרשות זה
בלתי היום שהגיע לידי ספור המעשה הזה שהדפיסו הם מלא שקרים וכזבים וכובטח
אני שהאלופים הללו לא מאז מנתינת הגט הרשוהו רק מעת הוחל הערעור הרשוהו
ולעד היה להם אז אחר נתינה הגט להתרות בולומר לי ראה כי היום או למחר שימצאו
מודעות נגד הגט ותפול בקנס המאיתם וזו שקבלת עליך לפרוע מעתה הגה אגזנו
נותנים רשות לחמך שירדוף אותך על פרעון הר דוקאטי הנו ואז באולי היה לרשות
ההוא איזה סער וסמך אם הייתי שומע ושחקי והיו מציאיך את עצמן מאשר אמרו אל
דאין מלקין אלא אם כן מתרין אם כן אלו החכמים והאלופים הרשו למלשין המסור
הלו לרדפני עד חובה כאשר זמם ועשה שהעליל עלי עלילות בנכל ובמרמה עד
שבכובי ושקרי גרם לגרשני ולהכריזני מלבא עוד כל ימי חיי בתחומי השררה ירה
עם סאליא של מאה סקו זהב לאיש המוכר אותי ביד המלכות ככל מקומות מושבות
בים או ביבשה ואפילו מהגליא מווינות ובלתי מווינות הכריזני מהם כדרך שעושין
ללסטים מווינים כמוהו המרצתי ופושעי נוד ארץ מולדתם מיה אמר ותהי הכרוז
גדולה כזאת אם מאתם דוקאטי חייבני אל השררה ירה באיזה ספר כריתות מצאו
בו עול כזה שיוכלו להרשות הארמי הזה שבהלשנותיו יחייב ראשי למלכות ויכריזני

באותו אופן שהכריזני הוא הדבר אשר דברתי כי כלם היו בעוכרי נגדו להכריזו בזה האופן למען לא אוכל היו' או למחר להשיג איזה בטחון מהשררה ירה ולהוור לויניציא להוכיח על פניהם את מעשיהם המכוערים שהעמיקו שיחתו נגדי נוד כל דת ודין ומכאן ידע כל איש שכלומדע כי הרבנים היו נמונים אל הנדוים והחרמי' אחר שתכף ידעו בגלוי מודעותי תכף חזרו לנדות ולהחרים כל שכן אם לא הסכמתי לגרושין שהיו חוזרין ומנדקן והיה לפי' בן אונסס קיים' מלבד הרם החזק מפירדה שהיה קיים לעולם עד אחר נתינת הגט ימים רבים' גם ידיהם לא היו אסורות לעורר עלי' ועם הערכאות אחר ידיעת המודעות הנזכרות כאמור' משם ידע לכל אם לא הסכמתי בגרושין מה היו עושין' הרי שמעולם לא סרו האונסין שלי' לא מחסמי הרבנים ולא מאיסורי הערכאות אלא שהיו תלואין ועומדין עד יראו מעשי בגרושין אם הייתי מסכים בהן אם לאו' ועוד ראיה מופתית שלא היתה אלא תלידה בעלמא ולא בטול שהרי עד סוף המעשה שם היתה הסויניציאונה שהיא הרשות על תפיסת גופי' משפט הפיזיקי מושלשת ביד השליש עם יתר הדברי' שעליהן היה התנאי כפול שלא ליתן מאומה עד אחר נתינת הגט ואם היו הערכאות בטלו מעקרון לא היתה צריכה השלשת הסויניציא' ופשוט הוא' ואין ספק כי שניהם הערכאות והרבנים כחם אז כחם עתה וכך היו מייסרין אותי אם לא הייתי מגרש כמו שיסרוני בגלוי המידעות' תמה אני על המספרי' הלא מה להם לבא עלי' באונאת דברי' לכנות אותי בשם וינטורוצו רשע עקש ומוחרם אם להגדת דברים בלבד הם באים' אבל האמת מעיד עליהם ופיהם ענתה במ דלפי' דידי אינן אזלי ומשנאה ואיבה הכיירו עלי' מילין ודברים אשר לא כן:

כ
עוד בראשון

וכראות המגרש הנז' כי ינא הקנף וכלתה אליו הרעה מאת המלכות ומאת הגאונים הכז' אמר המשלים

אלוהן בעצמן האונסין אשר אמרתי ופיהם הכשילים להורות עליהם'

כא
עוד בראשון

הלק' לו אל ארץ מנטוכה לכל חכם אחד שמו מהרר משה פרוניכנל וקראה לו מודעות שאמר שמסר נגד הגט ושאר מכתבים ודפים דפוסים להראות ולהוכיח שנאכס על

כתיבת הגט'

אמר המשלים

אמת דברו בזה כי אחרי רואי החמס והאונסין שנעשו לי מאת הגוהרים עלי' שלא כדיון הלכתי אל הגאון פרוניציאלו יצו' הנז' אשר שמעתי את שמעו כי הוא אוהב משפט דובר צדק וסגיד משרים' להוציא דין אמת לאמתו ולהציל עשוק מיד עושקו כפי' כחו אשר לא ישא פנים ולא יקח שוחד' כדי שלא תהא מרת דרין לוקה לא בכסף ולא במחיר'

ועם המודעות והראיות שהבאתי אליו' גם הבאתי לו כתב מאד הרבנים שבוניציא' שרובי הלאותי ואונסי' היו ידועין לו ובכתבו העיד על קצתן מלבד מה שראו עיניו ולבבו הבין סכודעותי ועדיותי וראיותי הגורפים בהר גריוס ובהר המורעית' וגם ראה את כל

החמס

החמם שעשו לי הרבנים מתוך הנדפס בהר עיבל. אל ההרים שלשתן נשא עיני וגם
 חקר ודרש מפי אחד ממסדרי הגש שהיה במנטובה ומכלל הדברים עמר על בוריו של
 דבר ואחר כן סדר אלינו החלקים מה שסדר ובהסכמתו בסדרו היה גם כן הגאון
 כמהרר פנחס אליא ממיליאצו כמו שבאו שניהם על החתום בכתב סדרום הנזכר:

עוד בראשון

כג

והמכם הנזכר סר מהר לדרך המומרס הנזכר והביא נפשו בסודו וכעצתו ונתן
 פתגם וכתב דתו אל אבי הנערה מלת איך עדיין לא נתפרדה המכילה וכי קורא
 הוא אליהם יעמדו יחדיו עד יגרש אותה פעם אחרת.

אמר המשלים

אין עצה ואין תבונה לנגד י' במקום שראה חלול עוות הדין וחשש איסור אשת איש
 קם עמד הוא ורועו לפלס מעגל הדין ולא פרושי מאיסורא וחטא ככל הבא בכת' סדרום

עוד בראשון

כד

ועוד כתב וז' אחרי לא והוא העקר כי הגט עצמו וכל בטולי המודעות נגדו בטל
 ובטלין מעקרן ממה שראיתי שיש בו כדי לבטלן ואפילו לא היה שם אונס כלל וכו' עד

אמר המשלים

אין ספק אצלי כי אם יבאו לדין עם מע'ת על מה שכתב ש'ביא ראייה לדרביו במסות
 ואותות וראיות ברורות צודקות ואמתיות כי איש אדם אמת הוא וידעו כי משה אמת
 ותורתו אמת והם בדאים. כי אין לפניו משוא פנים ולא מקה שוחד. ומה שכתב
 כי ראה שישבו כדי לבטלן מ'לא ידע שרמזו בזה אל המודעות אשר לא רצה להזכירן
 בפירוש מחמת הקנס עלי' לארמור'אה מהשררה ירה אם ימצא שם מודעות כדלעיל.
 וראה לפי כן תוקף במודעות על אופן שאין כח בטולים שנהיו שם לבטלן באשר
 התחכמתי בהן אורת'ר על דעת כן כי גם ידעתי אני את האנשי מצוקי ארץ שהיה לי
 עסק עמהם ומן האלוף מוניציא'אה ומני אסתימאליה סלתא. הנטולים מה היו עם
 שכבר ידע המנהג בהם כהרמבם ורשב"א. מצורף למה שררש וחקר מאחד ממסדרי
 הגש שהיו בשעת המעשה. והאמת כן הוא בלא ספק כי מתוך מעשי ומודעותי הזכרה
 מהשבתי יותר מראי עד שמתוכן ניכר כי לא גרשתי מרצוני. והגאון הנז' שוח דרכו
 במה שבא לידו מהדיעין לכזין בכל כחו לאמתתן טבלינטייה יפה דן ונפשי היודעת.
 גם באזה בסידורו בפירוש זה הלשונו וכוונתו זאת נכרת ומבוארת מתוך מעשיו שיש
 בהן כדי לבאר ולברר כי לא מלבו ושללא מרצונו היו הגרושין עד כאן:

עוד בראשון

כה

כלל העולה מהדברים שאין בתך הנזכרת מגורשת כדלפי.

אמר המשלים

פירשו אכל אפשר בה שהיא אינה מגורשת או שהיא ספק מגורשת וכאילו אמר

שאינה וראי מגורשת.

עוד בראשון

כז

לכן אתה והיא השמרו לכם והשמרו מאד לנפשותיכם לכל תהי' לאיש אחר כל עוד שלח
תהיה מגורשת מארוסה כמ' שמואל וכו' הכו' בגט אחר על אופן כמות וכסורה עכ"ל
אמר המשלים

אלו דברים נאותים לנרדן מאשר ראה בו מתוקף המודעות ומאמתת האונסים ומחומר
האיסור מאשת איש ופיסול ממורות ויפה כחו שהרבה להזהיר

עוד בראשון כ

ואחרי שהכה המגורשת מכה בלתי סרה ככו' נקם לרפאתה אחר כך כתרופה שאין
לה ארוכה ומרפא

אמר המשלים

המערערין עליו בזה העידו על עצמן כמה הם כפויי טובה וזה כי אחר שראה בשכלו
את כל זאת לא היה שם דרך לזכותה על יושר או לחוס על עגונה כי אם אחר משתים
או שבד' ממוצע ושוה בין החלקים יתקור וידרוש ויבא עד תכונת הדבר כולי האי ואולי
ימצא מקו' לזכותה בדן' שהגט הנתן יהיה קיים או שבוולת זה תקבל ממני גט אחר כשר
ובזה ובזה תצא היא מעגונה ובשתים אלה היה עורתה לה ויחפאו עליו דברים האחד
חקן וסדר ככל הנמצא כתוב בספר סדורו ועל השנית התפלל לי והעתיר עלי דברים
בסתק שפתיו עד שלא יכולתי להתאפק כשראיתי יושר דרכו וגועס דבריו ונענתי לו
ואלו המספרים הרבו עליו כזבים:

עוד בראשון כ

וכתב סכדי לחוס לעגון דידה הוא נותן למלקי' הכו' היינו אכזבת לחלק א' וכמר' שמואל
לחלק אחר סכי מקומות כמותין להן בעיניו כדברי הפרשנותיהם ומטובה או כולנויף

אמר המשלים

ודאי שיפה כיון לבחור בהן אחר ויניציאה שנחמסתי בה ופירארה כמו שיבא

עוד בראשון כ

ואמר כי לא סם פירארה למכה ידועה אלנו

אמר המשלים

לא סימו בזה הבא אחריו וזה לשונו שמשכתי די' הימנה לסבה ידועה אצלי שיש בזה
מהשוואת המדה חשבתי בזה כי יען היה החק מפירארה בקושרי' עלי בגורה ראשונה
על חס אצלו והוא האמת בלא ספק דן אותה לדן זה כויניציאה ועוד כי שם אחיו
של חמי' הרופא וידם תקיפה במקום ההוא גם כיה שם חמי' בבית אחיו כבביתו ואני
מתגורר על ההוצאה ראה להשוות בכל אלו המדה אין ספק שיפה כיון ועשה כראוי
למורה צדק כמוהו וסופו הוכיח שהלכתי במודעות בפיראור' והתנהגו עמי בנרדן כאשר
עשו לאנופלת היתה לי מויניציאה ברבר הזה ושתייהן היו בעוכרי' אבל ההפרש ביניהן
בפחות ויתר כויניציאה כרובה כן הרבחה לחטא לי רצוני לומר היהודים שבה קצתם
הרעו לי והאחרים לא מיהו בהן:

עוד בראשון

כ

ושכפני מקומות הכז' יתבע התוכע מהם את החלק שכנודו ושמה יבואו ויעמדו לדין כד' כדרך וכלל וכלל מאכשי אמת לא מסרמטין ולא מסרמטין עם בריר' פליש כמנהג ועל פיהם יהיה כל ריב שכניהם בין מדררא דמונא בין מעסק גטין וקדושין אמר המשלים

אילולי יראתי פן אחיה כמכרע בדבריו הייתי אומר שכל אלו דברי אלדים חיים ויען כי עסקי גטין וקדושין צריכין לבעלי תורה היודעין בטיב שלחן ונתיירא פן ימסרו הדבר לאיזה רבנים המקלקלים ומהפכים את הדין כמנהג ידוע לקצתם בזמננו זה ובפרט לאותה בצע התנה באנשי אמת למען יצא בדבר המשפט דין אמת לאמתו:

עוד בראשון

וסיוכן ככלל זה גם כן הכשר הנט הכיתין וקיומו אס יראה לכית דין הסוה הנכמר כאמור מה שאינו מאמינו ויהיה פלא בעיניו עד כאן לשונו:

אמר המשלים

גם בזה לא סימו דבריו אחר ויהיה פלא בעיניו זה לשונו מכלמק' אחר דבריה אין להשיב

עוד בראשון

ועוד בטל כל החרמים שהזמנו וסיזמנו על מוס חלק מהם:

אמר המשלים

גם בזה לא סימו את דבריו שם זה לשונו שהזמנו ושיזמנו וזו על שום חלק מכם לא אם כן יסימו בם הבד הנבחר השוה ביניכם כאמור עכ' מילא ידע בזה שראתה עינו יפה וחשש פן נסכב אנהנו החלקים חרמות זה לזה על יד רבנים שונים כמנהג ומפני דרכי שלום אמר שלא יהיו עסקינו בכך אלא על פי בר' שיהיה בינינו וכש' כי בהשתדלו לפשר בינינו גוט אחר הוצרך להסיר אונס ההרבים וקורא אני עלי על דבר זה בשלום ובמישור הלך ורבים השיב מעון:

עוד בראשון

יען אמר שראתה עינו מה שלא ראו עיני העושים והגוזרים ההם:

אמר המשלים

גם בזה השמיטו וסתמו ולא סימו אחריו הטעם לו באותן הדברים כמו שהטעמים ופירש הוא כסדרו הטוב ויעשו זה לפי הנראה כדי להטיל מום בקדשים והוא שיוכן ממנו שדבר גבוהה הגבוהה לומר שראתה עין שכלו מה שלא השיגו העושים והגוזרים ההם ולא כן דרכו כי האיש משה עניו מאד אבל כונתו מבוארת מדבריו שרצה בזה לומר שהוא וזולתו ראו המודעות שמסרתיו נגד שטר הברורין ונגד הגט שהוא המבטלין אותו מה שלא ראו מסדרי הגט וגזרי גזרות על לעז שאינו כי כל שרואה את עצמו אנוס יכול למסור מודעא ואין שם בית מיהוש וזה פשוט ומבואר יפה מדברי הרב שכתב אחר בטול החרמים מאז עד הסכמת בר' שבין החלקי עליהם זה לשונו יען ראתה עיני ועין זולתי מה שלא ראו עיני העושים והגוזרים מבטולי מעשיהם כי כאשר מעולם לא ראתה חמה פניסתה של לבנה שכן טבע מצנע נותן כן חייב אונסן של דברים או

הדמותו שם שלא ידעו העושים במטולים ההם וגם זה ברור מצד עצמו עד כאן
ואין ספק שהרברים ברורים כמו שאמר ולא הוכיר המודעות בפירוש מהטעם האמור
מחמת הקנס לארמאריאה מויניציאה עליהן והוא מכואר מעצמו:

עוד בראשון

סג

ועוד כתב שכדי לעשות לפנים יסורת הדין ולא הכתו השלום אם ירצה הרופא כמו
סנתרסה המגרט. להטיל הדבר הזה עליו לעשות בו כעוב בעיניו הנה הוא יבזר אומר
ביניהם דרך ביטע ומטפט שלום עם הקדמת הודעה והכטמה אל אכי הנערה הכו'
אלא יבחר בדכוק זולתי בהסכמתו הוא או בתי עליו

אמר המשלים

מכאן מכואר כמה הדחיק עצמו מחשש גט מעושה בהטיל הרבד עליו כי לא רצה
לקבל דבר הריחוק והקירוב עליו בסתם ולדון בו ולפשר מהכרעת דעתו או רצונו כמו
שעשו הברורין שהיו בינינו שקבלו דבר זה עליהם אחר שהוכרתי בנתינת הכח להם
גם לפשר ולא חשו אם שלא מרצוני יפסקו עלי לגרש ונמצא בלא ספק הגט מעושה
במי שאינו מאותן שכופין להוציא כי אין נתינת הגט כתשלומי ממון שאפילו הוא ניתן
מבעליו על כרחו אין בכך כילום אבל בנתינת גט ממי שאין כופין להוציא ונותנו שלא
מרצונו מכת גזרת מפשרים נראה שיש לחוש בו מגט מעושה והרי אפילו מי שנשבע
מרצונו לגרש מתירין לו מחשש שמא חזר בו מדעתו כשנשבע ונמצא שאינו נותנו
מרצונו אלא מפני קיום השבעה שחויב לקיימה על כרחו משום לא יהל דברו כל
שכן כשמחייבין אותו להוציא שלא הסכימה דעתו לגרש מעולם והוא מגרש מפני
ההכרח לקיים דבריהם שלא מרצונו:

עוד בראשון

סד

וגם כשכיל הריחוק אם יבאו לידי כך לא יעייס עליו בממון הרבה יותר מדאי
להוסיף על מה שהנציח הרופא הנזכר בנט הראשון

אמר המשלים

גם מכאן נתכאר ישרו ושמירתו מן החשד שלא יתשוב הרופא שירבה עליו בתשלומי
ממון עד שיקריחונו אל החבור שלא מרצונם אב ובת וגם בזה הקדים לי הודעה שלא
יעלה על דעתי להוציא ממנו ממון הרבה וכשיגזור לתת לי מעט מחעולה על רוחי
הייתי כמגרש שלא מרצוני לכל זה חשש בעסק גט מיראת חטאו וקורא אני עליו
חומת ישרים תנחם

עוד בראשון

סה

עד כאן תמצית דברי המכס הנזכר ככראה בכתבו חתום מידו והכיל גם כן
תלמידו מהרר אלייא ממיילי הנגדר תמיד אחריו על המתוס

אמר המשלים

זה שקר מפורסם במנטובה שהכל יודעים בו בכמהרר אלייא הנזכר שאינו תלמידו
ולא נגרר אחריו אלא במה שדעתו מסכמת לדעתו:

וגם המנרס איסר וקיים הכתב הזכר לעיל כחתימת ידו

אמר המשלים

לבקשת שני הגאונים הנזכרים שככה הפצירו בי לשמור ולעשות ככל מה שסדרו

עוד בראשון

וכתן לזונו כיד המנרס ומופסס אל'ממנו שלם לויניציא ליד אבי הנער'עד סנתפרס'הדכר

אמר המשלים

זה הוא האמת ואני בעניות דעתי לא ידעתי מה בכך שמה היה הדבר סוד והרי אחר שהצלתי את שלי מיד המי מה שהצלתי והפכתי הקללו לברכות עטוני המורים והראתי להם ראיות והודו עליהן והודאת השליח בכד על פניהם ובטלתי הרשות על תפיסתו גופי בחוב שלא היה לי והושב לידי כתב ירי מהק"סקו לחמי שרדפניו בכל כך מקומות ובאחרונה בויניציא על המס'ועושק משפט מאתו וגם הוצאתי מידו קצת הוצאות נוקים מעט מהרבה שסבב זורס לי אשר יחד כלם השגתי בדוגמת נתינת הגש למראה עיני המסדרין אותו וזולתם אחר שמסרתי מודעות ומודעות עליו בכל תוקף כמו שהן להשמר מבטולים נגדן להרמבם ולהרשבא אשר ידעתי גם אני ידעתי כי היו עתידים לעמוד נגדי בהם והקדמתי רפואה למכתם ובכל כחי התחכמתי לעמוד בכלם אחר כל הדברים האלה עד שלא הלכתי במנטובה לפני הגאונים ההם כבר גלתי בויניציא קצת מודעותי וידעו בהן אנשי מצותי והרבנים מויניציא עד שחזרו להם על הקללתם ובכל מיני הרדפה ורדיפה רדפוני דרך הר שעי'ר למיס'רה ומשם חרמ'ה והרי המודעות בידי חתומות מעריהן להראותן לכל אחר האילי מידם כאמור מועדים להגיד ולפרסם האמת מעתה מה היה שם עוד להוסיף פרסום וכשנתנו ביד החלקים לענין דעתי יפה עשו למען נדע את הדרך אשר נלך בה ואח המעשה אשר נעשה ומה הוסיפו לנו עוד פרסום על מה שידענו ואם כן לא הוסיפו בזה שום הבל פרסום על אשר כבר היה ואני שמעתי ולא אבין ואפילו היה זה פרסום מאתם הלא טוב הדבר שהכל ידעו לאפרושי מאיסורא ולשמע און שמעתי כי האוף מהר'ר קפמן עצמו מויניציא ראש המדברים בכמה מקומות וראשון לחתומים אחר ספור המעשה הנה מלא כוונים ככל האמור יחד עם המופלא מהר'רם נע' מפאדובה בבא לפניהם מודעא חתומה כנגד גט שניתן לדעת' בראו'נה חקף ומיד הודיעו הדבר לקהל קדו'שם וגזרו על המגורשת לבל תנשא ועל כל בר ישראל שלא ישאנה עד ידונו עליו הראויים אליו וכן היחה עד שבאו שני החלקים גם יחד לפני מורים ברצון שניהם וגמרו ביניהם הרי שגם הם פרסמו הדבר חקף ומיד וטה לעשות שמה להמתין עד תהיה לאיש וגם חלד בניס זריוס מקדו'מין למצות וניקו כל איש מעון וקורא להם גודרי פרץ

עוד בראשון

סז

ואל הכית דין מויניציא ססדרו הגט וכתהוו הדברים כיניהם לא טאל ולא דרס מוטוב ועד רע כי כחמדו בעיניו אפילו באיסור חמור כזה

אמר המשלים

חמיה אני מה ענין מודעא אצל מסררי הגט הזכרני כי פעמים רבות נשא ונתן עם אחי
מסררי הגט שנמצא במנטובה ולא מצא טעם בדבריו כי אם הקשה את רוחו ויבטא
בשפתיו כי המודעות יראו לבסוף שהן מזויפות וחרב השיב אם כן ילכו לבד ממוצע
ידרשו ויחקרו בדבר ויצאו ויזפן לאור וכיצא בדברים אלו רבו הספורים עמו והוכיח
על פניו מומי הגזרות הראשונות מכנס או פטור ומאונס הכתוב יד שהיה מבקש ממני
פרעונו שלא כדן ולא מצא בפיו מענה שתהא רוח חכמי נוחה הימנו לא דחיות והכלים
שאין בהן ממש ועשה כזה עמו גם אתר שהרופא חמי שלח לרב ההוא זכיותו ובכלל לא
עמר טעמו בו ואין ישלח לויניציאה א הרבנים שם שעשו לי כמה אונסין בגזרות שלא
כדן והוא השיב לרב מויניציא שכתב ושלח לי ומה לו עמהם ואילו לא גרמו מעשיהן
לא היה הרב כותב לי אבל היה מדבר עמהם פה א פה שמה ויניציא לא שירע האנשים
ואת שיחם בעסק ההוא ומי לא ידע שרבני מנטובה הנזכרים יפה עשו להטי ל הרב
הזה על בד ממוצע ושוה בין החלקי קורא אני עליה צדק צדק ירדפו לילך אחר בד יפה

עוד בראשון

טט

וחכמי ויניציאה ינו' כשומעם כדרכים האלה חרה אפם וחמתם כערה בו

אמר המשלים

פליאה זאת בעיני למה חרה להם על מרת טובו אם הורה לפנינו את הדרך הישרה ללכת
לבד יפה שוה בינותינו כדי שתהיה יד שנינו החלקי שוה בו ואין לא התעצבו האנשים
ההם קנאין הפוגעין בו על כל הרעה אשר עשו עמי עד שלא באתי במקומם וגם לאחרי
כן בתחבולות ועקיפין ונכלים מנכלים שונים קורא אני עליו אמרו צדיק כי טוב

ומה חרי האף הגדול הזה :

עוד בראשון

י

ועם כל זה למען היות מתענים כדן ומידין לרדוף הסלום זו אל אחי הנערה
סיסלח לדעת מהרב הכוזב לעול למה רץ ועל מה רץ לכתוב בלי מקירה ודרושה :

אמר המשלים

לא אליו כלקלים המרוץ מתון מתון עשה מה שעשה לאפרושי מאיסורא ואחר חקירת
ודרישה אף על פי שלא בא לבסוק בין החלקי במשפט מוחלט כאשר עשו הראשונים
בטענת כנוס ופטור ולפי מה ששמעתי השמיטו המספרי בזה כי אך יציאצתי מאתו
שבא שלוחו של חמי אליו בפרשת זכיותו באמרו בכתבו לי כי זה היום שקיה שבאתי
אליו כי ידע גם הוא ידע כי עולה לא תצלה לפניו ולא יצריק רשע או ראה זכיותו
ויספרם הבינם וגם חקרו ויאמר לאדם חמי בכתבו על יד שלוחו כי לא מצא בהן מדה
שהיה בו כדי להכריע בדבר נגד מה שכבר סדר לילך לבד שוה וחזר ושלח לו סדרו
קדם כמו שהיה כי לא ראה לנשות ממנו כמלאנימא ולא זו בלבד כי גם שמעתי
שמקדם ומאז כתבו הגזרים שטנת גזרתם נגדי על עלילות דברים נשלחה אל כת סתם
וכתרו ממנו גופא דעוברא היכי הוה ומעלת בא על הזתום בתנאים מה וכדרך ישרה

החזיקו מעגדי דבריו בידים ולא שלחום אלי. הרי שקדם האין הנזכר לכתוב ראשונה בערו על אופן נאות ועל דרך את עשה לעולם משפט וצדקה. גם זה השמיטו המספרי באולי לא ידעום. ותימה מהרבנים ההם אם לשלום יצאו מה להם כי נזקקו ישאלוהו משפטי צדק ולדעתי ישיב לשואלם דבר על האמת ועל השלום כאשר עשה לחמי בשלהו איני. גם שמעתי נאמנה כי כדבר האלה השיב א האוף מהרר שמואל יודא שכתב גם הוא איני לעזר הרופא חמי כי היה צריך סעד לתומכו. כלל העולה שראה וידע האופן הנז' טענו שני ההלקי וכדרך אמונה בחר על פי דרכו קורא אני עליו וצדיק באמונתו ויחזק

עוד בראשון

וכן שלח וזמר ושלח שלחום רבים אל הרב הכוזב כמנטובה והרבה עליו רעים למען יתקן את אשר עוותו מזלוול ככוד המכמים ומסתירת מעשיהם כגד הרין והינשר.

אמר המשלים

מי חכם ולא יבין אומי בעד ולא ידע שאין בדברים אלו ממש לא מלח ולא תכלין. מה לו לרופא חמי לשלוח אליו ולהרבות עליו רעים על לזול ככודן של חכמים אם הוא יריב לחכמים יריבו המה להם אם יש להם שום תלונה עליו והוא ישיב אמר להם אמרי אמת על פי דרכו ומה זו סתירת מעשים נגד הרין והיושר אם כסודרו מטיל הדבר לבד אך שיהיה שוה בינינו על יושר איני רואה שם סתירה למעשיהם כי אם האונסים שנתנו שם והמודעות שהקדמתי להן ואין כאן פקפוק נגד מעשיהם בגט וסודרו נתנתו וכוצא בו אבל רואה אני כי ישרים דרבו צדיקים ילכו בם:

עוד בראשון

ושלכל הפמות יוניא המודעות והמכתבים אשר עליהם כשען לכטל הגט

אמר המשלים

מה מקום לשאלה זו ממנו הלא המודעות לי הנה והמכתבים נדפסים בויניציאה ידועים לכל ויש אתם ואם על כתב הרב מויניציא איני ששלח לו על ידי ידעתי נאמנה שהראהו לכל שואליו וגם את הכל שהיה אתו הודיע והראה גם לאחד ממסדרי הגט שהיה עמו כמנטובה ומה עוד להם אבל הדברים מוכיחים כי תואנה הם מבקשים:

עוד בראשון

וישלח אותם ליד חכמי ויניציאה ויטיל המשא הזאת עליהם כי המשפט הזה לוקני עשר העיר הוא ויהיו כעיניו כמתעתעים.

אמר המשלים

שאלה זו כראשונה אין טעם לה. אחר שהראה כל מה שבידו כאמור ומה יוסיף ומד יתן מאין אחר. ואיך יטיל המשא עליהם בדבר הזה אשר ידו של חמי תקיפה במקומו גם גרשוני משם ולא אוכל ללכת אל עיר. ועוד שהם פשעו בי וידם יתה בכל הרעות אשר מצאתני הן כמה שגורו עלי וכן כמה שלא מ'חו בחמי וכן כמה שפסקו לי כמו שפסקו ואם הרבר מסור לוקני עירו של נתבע למה פסקו נגדי בראשונה על טענת בגוס או פטור ולא הגירו הדבר לוקני עירי ולשער מקומי את הכל עשה יפה בעתי.

כי ראת כי כלתה אלי הרעה שם מכמה פנים להרזיכנו נתיב ישר לבית דין שוחד
ישפטו הם והצדיקו את הצדיק :

עוד בראשון עד

גם לא סוה לנו מה שאח' כך גזרו עליו ועל מכירו הכז והתרו בהם שמה גלוי כי סיכה ינו
אשר במכטובה שתק זמן ג' מי' יחזור בו הוא ומכרו אי ינאל, ליהם המודעו והראיו' סמך
עליהן לסמול הגט הכז למען ישלחו אותם למכמי ויניאל' ויראו הים כהן ממש אם אין

אמר המשלים

אם השאלה בלבד על המודעות והראיות היתה שלא כהוון כאמור הגזרה עליה לא
כל שכן ומה פיסול הגט יש כאן מפאת הגט עצמו מפי האון והרבני' שניה לא יצא על
עצם הגט ועל סדור דבר ומה ידברו בו והם לא ראו אותו ולא היו בשעת נתינתו לא
דאריא רביעא עליה וקדמולו מעשי' ומודעות המבטלי' אותו, והנה המעשי' מפורסמין
ויצא טבעם בעולם כי נרפסו ונאוגם כן ליד הרופא חמי' והרבנים שם אשר החזיקו
במעווי' והמודעות היו אתי' ומה מהגאון יצו הגז' יבקשו מה שיש אתם ומה שאין לו :

גם לא נפלאתי על הגזרה מאתם תקף ומיד טרם יתבעוהו לדין אם באו להתעולל עליו
כי כן עשו לי רבנים ממינם והם מועדים בכך כמדומה לי שחכמי ויניציאה עושים כמה
יגיעות וכמה טרחות כדי לעכב הדבר אשר ביני ובין ארוסתי ואביה חמי' שלא יבא לפני
כד ממוצע ושוה בינינו והדין עמם בזה כדי שלא יגלו מומיהם עושק רש וגול משפט
שעשו לי מכמה פנים גם הורה וזשכתבו לא ידעתי מה היא אחר שהטילו הדבר על
כד שוה כאמור אם הבית דין ההוא אשר יבאו דברי' שנינו ההלוקים לפניו כדת וכשורה
יכשירו הגרושין כבר היתה תורתם נעשית שהרי כתבו בסדרם שאחר דברי' הים של
אותו הבית דין אין להשיבי' ניכרים הדברים שאונן אלא קטרונו ואיכה נגד הגאון יצו' הנה
ולא ניתא להו להוציא הדין לאמתו רק שנאה תעורר מדנים על כל מעשהו באמונה :

עוד בראשון עד

ושאם לא יעשו אחת משתי' אלה יפרסמו אותנו ומכירו בהסכמת שאר המורים
לעוכרי' חרס רכינתם זל' וסיעתי' שהחרימו על כל מי שיערער על הגט אחר
כתיבתי' בחומה אלות ושמתית' כנראה במרדכי' סליה מסכת גטין

אמר המשלים

לאוריכא אנא ואם בר ריכא אבל לעניות דעתי' הגזורים ההם והמסכמים עמם לא
ימלטו מאחת משתי' או לא הבינו דברי' רת' זל' או עשו עצמן כאילו לא הבינום ואלו
דבריו שם שלא יקרא שום בר ישראל ערעור על שום גט אחר נתינתו ואם לא ינתן
בפניו אל יאמר אילו היה ניתן בפני כך הייתי מערער על העדים או על הגט או על כל
שאר דברים עכ' מלשונו כלו מראשו לסופו מוכח שלא באה האזהרה ממנו בערעור
כי אם על דברי' ההווים בשעת נתינת הגט לא זולתי' ומה ענין לדבריו עם מסירת מודעה
נגד גט מעושה באונסין גמורין' והנה היה ראש המספרים בזה הדרך קפמן כמעיד עדות
שקר בעצמו שהרי במעשה הגז' מראוי' הנה החליט וגזר על ארוסה מגורשת' שלא

תנשא

תנשא מחמת שראה מודעא התומה נגד הוסי' ורבינו תם עצמו פסל גט אחר נתינתו
 מפני שנדוהו עד שיציא ככמרדכי דכתובות פרק המדיר' והרשב"א אהרין פסל גט
 שניתן במי שנאנס באופן מה ככתשובותיו סימן תקענ'. הראש שהיה גם הוא אחרי
 דת' כתב בזכות האנוס על מסירתו מודעא נגד הוסי' באמרו דרב מניד אמאן דמסר
 מודעא אגיסא אנאנס ומסר מודעא לא הוה מניד כי יפה עשה שמסר מודעא לבטל
 הוסי' כיון שאנוס היה כבכלל נב' סימן ח'. ומעשים בכל יום שפוסלים גט ואפילו
 בדברים הנעשין בשעת נתינת הוסי' כל שאינו בדרך הוצאת לעז' במילתא ולא פסיקא
 דשלא לקנטר ולפגום אלא לאפרושי מאיסורא' על הדרך שכתב הר"ק בשרש לא
 כבנדון אשר בודאי הגאונים השלמים שכתבו מה שכתבו בסדרם לא הייתה כונתם
 אלא להפריש מן האיסור כיון וישר פעלם וידועים לשבטיהם בכתר שם טוב עולה
 על גביהם' והגזירים לדעת' עברו את חקם וצדיקין כפרה' אבל מה אני בין הגדולים
 אך צר לי כי בשלי הסער הזה ואין ספק אצלי בעהו כי הגזירים והמנגידים למסררים
 שסדרו בינינו סדור נאה ומקובל ימלא פיהם חצץ וקווי"י יחליפו כתובו':

עו

עוד בראשון

והשלך דכריהם אחרי גווי'

אמר המשלים

אחר שאין בדכריהם ממש כאמור ראויים היו לכך:

עו

עוד בראשון

והשיב להם כי הם איבינו'

אמר המשלים

גם אני שמעתי עליהם כן אך הוא אינו צריך ראיה לדבריו כי לא איש הוא שיכוב'

עו

עוד בראשון

ושאינו רוצה שיספלו במעשיו ויגזרו עליו דבר'

אמר המשלים

הואיל וכן הוא כגלוי ומפורסם לכל בני עירו הדין פשוט עמו שהשונא פסול לרון

עו

עוד בראשון

מלכד מה שאינס ראויים לכך לפי מה שהוא רואה בהם'

אמר המשלים

אין ספק שראה בהם סימנים לא הוכשרו בעבורן והדברים ידועים ביניהם:

עו

עוד בראשון

ומתרה בהם שאם יגזרו או יפרסמו נגדו איזה דבר ישוב לעומתם'

אמר המשלים

ווארבה ראוייה להם מאורריך ארור וקללת חנם לוא תבא קרי ביה לו תבא:

עו

עוד בראשון

וכלפי הנערה ושלומה אמר כי הוא מוכן לעמוד לדין עמהם עם מכונכה בדרך

זה כורך לו אחד וזה כורך לו אחד או לפנינו טובי העיר

אמר המשלים

וזה היא דרך ישרה צדיקים ילכו בהם ופושעים יסחו ממנה

עוד בראשון

פב

וגם כלפי שאר המורים אמר כי הוא מוכן כמו כן לעמוד לדין עמהם עם כדק
הכוכר לעיל והתרה בהם ככוכר לעיל

אמר המשלים

וגם זו לטובה כשלפניה ודרך נכונה לקצץ בנטיעות המחלוקת כי הדין משבית ריב
ומרון ומטיל שלום בעולם הפך כונתם של אלו המחזיקים במחלוקתו של קרח
ועדתו ומבקשים להשתרר ולהטיל אימה יתרה ולומר בואו לפנינו כי לנו יאתה:

עוד בראשון

פג

כנראה בכתב הנורה והסתראה הנו' מתנס מיד הנאונים הנו' ותסוכת המכס
פרוכינכאלו הנו' כנדה כתובה ומתונה מידו כיום ו'ו' ואדר ה'סכנ'

אמר המשלים

הנם בעיני כשטר ושוברו עמו שבא זה ואיבד את זה כמו כן בעיני גורתם בטלה
ותשובתו שהיא כרברי אלים חיים לעומתם קיימת:

עוד בראשון

פד

ולמחרת כיום השכת הלך המכס הכוכר לעיל כעגן והשתל והביא מסס ניונים
אל הנאונים הכוכרים לעיל לכל יוכלו לבנות ולפרסם עוד עליו דכר

אמר המשלים

לפי מה שקבלתי שמועה זו המספרים כיחשו והשמיטו דברים בזה והוא כי בהעלם
מהגאון פרובינצאלו יצו הנזכר שונאו בני הישיבה הנזכרים השיגו רשות מאת מעלת
הסופר גאנו ירה על ידי איש עתי שבא לשם בעד ארוסתי לנדות ולהחרים מי שהוציא
לעז על הגט שניתן לה ואחרי השגה זו ביום ו'הנו' לכב' שעות שלהו לו התראתם הנו'
וקבעו לו בה זמן ג' ימים כאמור ותקף השיב על כתב התראתם תשובתו הנזכרת והגיע
שעת הכנסת כלה ותפלת המנחה בכג' שעות והלך לבית הכנסת ונתרעם כנגד הישיבה
הירועים לשונאיו שעשו עמו שלא כהוגן ותבע אותם לדין עמו וכן תבע לאיש העושה
שם בעד הנערה לעמוד לדין עמו על שנירה בו את אויביו הנו' והוא והם סרבו לברור
מכוררים עמו וגם מאנו לבא במשפט עמו לפני יקני העיר וראשיה ומנהיגיה כי תקפה
ידם ברשות שהשיגו והוא לא ידע ביום שבת קדש בבקר ביטל התמיד כמו כן נדם ואין
עונה או החל לחוש שמא נטלו רשות ונתירא לנפשו על הזמן קצר של ג' ימי שקבעו
לו כי אם יוסו יעלה להם מן המנין הרי אחר ויום שבת קדש שנים ויום א' שלאחריו
שהוא יום חג שלהם שאינם דינין בו הרי שלשה ימי מכלי פנאי להציל עצמו מרשותם
בדיניהם ותקף שהבין מרמה שלהם שלא לדרוש במקום המשפט הוא אם ניתן שום
רשות להחרים על שום גט ויענהו דבר כן ניתן על הוצאת לעז על גט פלוני הניתן

כויניציאה. או הלך אל השופט הוא הסופריגאנו ירה ואמר לו כי רשות זה לא יאונה
 יען כי הרברים נגד הגט באו מאתו כדין ואין ראוי להחרים עליו וכי מזה יעמוד לדין ברני
 ישראל הן עם הרבנים שונאיו ופסולים אליו והן עם מי שבקש הרשות ממעלתו.
 גם הודיע ההתראה שהקדימו לו וזמן שלשת הימים שקבעו לו וכי חושש היה מהם פן
 יצטרו מלאכתם נגדו ביום ב' שאחריו. אז שלח השופט סופר שלו לאמר לבני ישיבה
 הגו כי לא יעשו את כל מאומה נגדו מכת רשותו בעד כל יום ד' שאחריו. כך היה מעשה
 לפי הנשמע אלי נאמנה. ואם כן אין ספק שבאו עליו בעקיפין ובמרמה. מי לא ידע
 שיפה עשה להציל את עצמו. אבל העולה ממנו כי הוא שמר שבת מחללו אחר שלא
 אמר לשום גוי לעשות מלאכה ורק את נפשו שמר עד יהיה לו פנאי לעמוד לדין נגדם
 את הכל עשה יפה בעתו. והוא והם האיש עתי ההוא וכני הישיבה הגו נשארר לפי
 הנראה סרבנים לדיני ישראל. ובאולי כן המספריגאה ללמד חובה על הגאון פרויניציאו
 יצו הגו בספור דבר זה שאינו מענין הגט ונמצא מעוררין ללמד חובה להם שעמדו נגדו
 כי צדקת הצדיק עליו תהיה. גם שמהה לצדיק עשות משפט ומחה לפועלי און:

פס
 עוד בראשון

וכו כיום בטל התמיד ותבע גאוני הישיבה הגו יכרוו מכורר' עמו על אשר גזרו עליו.
 אמר המשלים

גם בזה השמיטו לפי הנשמ' כי תבעם שיבררו כנו או יבאו לפני טובי העי' זקניה ומנהיגיה
 כאמו למעל' ולפי הנרא' יפה עשה כי לא היה הדבר צריך בשש עד ריחוק והצלה יעמוד לו

פס
 עוד בראשון

כנראה ככתב אמת כאופן טעבר על גורתם ואתפקר בהם ככו לעיל.

אמר המשלים

אורכה איפכא מסתברא אחר שהוא הכין עצמו לדין והם שהסיעו עצמן ממנו ומעמוד
 לפני העדה למשפט כאמור המה היו שפקרו בו ובאו עליו בעקיפין וכפי הנראה
 פגורתם בלי צדק ומענה ישר כסנו כמבואר למעלה לעומתם ארור ואמרו

פס
 עוד בראשון

גם הלך לפירארה כדי להביא כעזרתו גאוני פירארה.

אמר המשלים

זה ידעתי אני שהוא שקר גמור כי הייתי או בפירארה שהבאתי שם מודעותי מקיימות
 מפי העדים עצמן בכל תוקף קיום יען שמעתי כי היו מגדרי מדברי עליהן כזבים ואמרין
 שהיו מווייפות. ועל פי כתב הזכרם בנו של הגאון פרויניציאלו יצו העומד שם נשלח
 לקרוחו כי יבא תכף שמה פירארה למען בעיניו יראה אותן המודעות וקיימן ולבבו
 יבין כי האמת אתי לא וזלתי האלדים כי שקר ענו בו המספרים גם בדבר הזה:

פס
 עוד בראשון

ולפניהם התחיל לדבר דבריו והראה להם מודעא אמת שאמר שמסרה המגדל
 נגד הגט והתחילו לשאת ולתת ככדון.

אמר המשלים

גם בזה לא דברו נמונה כי אני הייתי שמסרתי שמים ממודעותי שנגד שטר הבידורין
 ושנגד הש' ליד החכם בנו של הגאון פרויניצאל יצו' הנו' כד' שיראה אותן לרבינו פ' דארה
 אחר שהראס' הגאון אביו יצו' וכן עשה והביאם לפני רב אחד מהם וגם הגאון אביו יצו'
 הנו' בחכרת עמיתו כמ"ר פנתם אלייא ממילי יצו' דבר עמו' וכאשר ראה הרב ההוא
 מפ' דארה את כל תוקף המודעות שתיהן ותוקף קיומן מפיהם של עדים עצמם ולא
 מפ' כתנם או זולתם שהעידו על כתב ידם ואיך ספרו את אשר ראו מהאונסי' הנזכרים
 במודעות ובאו הרבנים ארבעתם לבית הכנסת להתפלל תפלת המנחה היינו הרב הנו'
 מפ' דארה ואב וכן פרויניצאל הנו' והלוף ממילי הנו' בומר התפלל קרא הרב ההוא
 מפ' דארה לשני האלופים שהיו שם בבית הכנסת ואמר לפניהם היו עלי עדים כי אחר
 שראיתי מה שראית' מהמודעות וקיומיהן אני גומר ואומר בודאי שהארוסה היא אינה
 מגורשת ואינה יכולה להנשא עד שיקבל גט אחר מאת הארוס שלה כשר כהונן
 מרצונו' ותרב מפ' דארה האמור היה הלוף מה"ר אברהם מרוויקין ושני האלופי' מיוחדין
 לעדים ממנו היו מה"ר רפאל טריוויש ומה"ר רפאל מנרצי יצו' אבל האלוף החזק
 מפ' דארה היה דוחה ומשתמיש מלראות המודעות ומלדבר עם הגאון יצו' ממנוכה הנו'
 באופן מה עד שאחר דברים רבים נתרצה לבא בבית השר דון יצחק יצו' אברכאנילו'
 ויאספו שמה חכמי העיר ויראו המודעות ויקראו לפניהם וכן נתן הסדר לעשות ביום
 שאחריו אחר סעודת הבקר נועדו ללכת אל המקום ההוא והלכנו אצל הרב שהפליג
 והטיב לדבר בערב כאמור ויהי בעינינו כמשנה את טעמו בשכר דבר עמו אחיו של
 הרופא חמי' והפך לדעתנו קערת האמת על פיה' מכל מקום הלכנו לבית השר הנזכר
 ונאספו שמה האלופים כלם וזולתם והמודעות היו ביד מה"ר אברהם בנו של הגאון
 פרויניצאל יצו' הנו' להראותם להם ולהשמיעם לפניהם' ובין כך קם ועמד הלוף מרוויקין
 הנו' באותו מעמד ואמר בקול גדול ידעו מעלותכם איך נאתי לכאן לא על מנת לראות
 ולשמע מודעות כי הכל זיוף לדעתי אך יבאו העדים עצמן ויעידו לפנינו כי אני רוצה
 לשמוע דבר זולתם וישב לו אחרי קם הלוף החזק ואמר וגם אני מקיים ואומר כמותי'
 אחריהם קם הגאון פרויניצאל יצו' הנו' ואמר אם כן מה לנו פה ולמה נועדנו ובאנו לכאן
 הלא ידעתם שאין כאן העדים ולא נקראנו לבא הנה לא בהסכמתכם לראות המודעות
 ולקריתן עם קיום שלהן כאשר הנה' ואז נועדו אך תאמרו לא נאמין כי אם לעדי עצמן
 וכי כך הדין ניתן שלא יאמנו שטרות המקיימות כהלכתן באיזה אופן שיהיה מהקיימים
 כל שכן אלו המודעות שנתקיימו מפ' העדים עצמן וסר משם חשש היויף בחתימתן'
 אמנם אחרי שרצונם לשמוע מפ' העדים שאינן כאן לעומת שבאנו כן נלך' ענה
 אחריו השר דון יצחק אברכאנילו' ואמ' מכל מקום בחסדכם עמרו ונשמעה אותן והרבה
 במתק שפתיו דברים נכוחים ונעשה דברו ונקראו או המודעות בפני כלם וקיימיהן'
 אחרי כן אמר הלוף חזק מה הנה האונסים שאמרו במודעות השיב הגאון פרויניצאל
 דביס הם הנזכרים שם אמר הלוף חזק אמור אחר מהם השיב הגאון פרויניצאל אונס

החרמים שהושמו עליהם להביא ליניצ'אה בטענת כנוס או פטור שהיו שלא כדין (הוא
 החוק היה בכלל הגוזרים ההם) ענהו החוק החרם ההוא היה שלא כדין והרי הוא מפני
 כן כמו שאינו ואין כאן אונס מרמתו השיב הפרובינציאל ארוב איפכא אילו היה כדין
 לא היה אונס ומפני שאינו כדין אונס הוא אמר החוק נתייח זה מה אונס אחר יש שם
 השיב הפרובינציאל אינם הכמות שהיה לו לארום ביד חמוי ולא יכול להוציא מידו עד
 אחר נתינת הגט אמר החוק אונס ממון אינו אונס ענהו הפרובינציאל פשוט היא כמו
 שכתב הר"ק ומוכה ממקומו במרא שאונס ממון הוא אונס ונמשכו הדברים גם על
 הביטולים שנעשו בשעת נתינת הגט שהחוק היה אומר כיון שנעשו הביטולים ההן על
 דרך שכתב הרמב"ם בטלו המודעות וכל שכן שעשו גם לפי הרשב"א והפרובינציאל
 אומר שאינן בטלות בנדון (שאינו מאותן שכופין להוציא) מחמת דברים שקדמו במודעו
 המבטלי לבטולין ההן ואין צריך לומר במקום אונסין שהיו אצל מוסר המודעות וכל
 שכן שהיו יודעים גם כן לעדים כאשר המה ובא במודעות שידעו באונסו ובדברים
 אלו או כיוצא בהן נמשכו הדברים עד שהגיע זמן תפלת המנחה ונכנסו לבית הכנסת שם
 ומשם יצאו וחזרו איש לביתו זה היה כל פרי הימים ההוא למחרתו נועדו יחד רבני
 פירארה ודברו ביניהם ונמשכו הדברים שנתקוטטו יחד האף חוק והחכם בנו של הגאון
 פרובינציאל יצא ויודע הדבר לאביו ובא לשם ואחר דברי רבים אמר החוק א הפרובינציאל
 יען אמרת כי החרם הראשון לא היה אונס אם היה כדין כי כן אמרת ביום אתמול
 השיב הפרובינציאל כן אמרת וכן האמת אצלי אסכן אמר החוק ואנחנו אומרים לקיים
 שהחרם הראשון על טענת כנוס או פטור היה כדין השיב הפרובינציאל בודאי לא תוכלו
 להעמיד דברים כי אין בו ספק שהיה שלא כדין ממנה פנים ובדברים אלו וכיוצא בהן
 נמשכו עד ששאלו רבני פירארה שינתנו המודעות בידם השיב הפרובינציאל הגה שם
 אתכם הארום דברו עמו שאלו את פי לתת המודעות בידם ענית להם ואמרת זאת
 לא אעשה נעמיד כד יזמרו אומר בינינו החלקים ויהיו דבריהם קיימין ואתם בידם
 חזרו לומר לי תנה אותן בידינו ונדקדק בהן אולי נודה לך השיבותים לא אניהם חוץ
 לידי אם תרצו לראותן בפני אססרם בידם ותדקדקו בהן כרצונכם וכן יצאנו משם בלי
 הסכמה גם אח"כ בקשו אותן לתת בידם ולא חפצתי בזה וכיוצא בו נפלו הדברים ביום ההוא

עוד בראשון

פט

ונשאלו פנימיים רבות פה אפה ואח"כ ע"ה שמת דרך בקשה שיתן להם טופס המודעות
 למען יוכלו גם הם לעיין בהם ולא רצה כי כתשדו בעיניו ואמר שמה מתוכן ילמדו לשקר

אמר המשלים

גם בזה לא דברו הספרים נכונה כי מאתו היו שואלים והוא אומר לי ואני הייתי משיב
 כי לא חפצתי לתת בידם כי ראיתי ארחותיהם עקשים והיו חשודין בעיני וראי אצלי כי
 מתוכן ילמדו לשקר אם יוכלו אך נכא עד האלדים ישפטו בינינו ויהיו בידם כרצונם
 הם ידרשו ויחקרו וילמדו מתוכן כטוב בעיניהם וכן אמר הגאון פרובינציאל יצא הנזכר
 כי היו חשודין בעיני שמה מתוכן ילמדו לשקר ויותר ממה שאמר היו בעיני כאמור

אל השמש הש"ב האמת כי לא היו בידו וידרשום ממני:

עוד בראשון

וכראותי כי לא סרו תכף למשמעתי גאוני פיררה סס לדר' פעמיו לסוב לכיתו למנוכס

אמר המשלים

גם בזה לא דברו נכונה וכיחשו על צאתו מפירארה כאשר עשו על כואו שם והוא הגאון פרונינצ'אלי יצ' וגם האוף ממילי יצ' שבא עמו שמה וגם אני מאשר שמענו פטפוטי דברי שהיו הסגנדים אחי הרופא חמי וסיעתי בעצת הרבנים מבקשים דרך הערכאות בדבר פחרנו לברוח וביום שאחריו בבקר השכם יצאנו משם לשלום וברחנו איש לרכו

יבאו דברינו לפני בית דין ממוצע ושוה בינינו ויתאמתו הרבנים

עוד בראשון

סא

ואחד מגאוני פירארה יצ' בקנאותו את קנאת י' כסראה כי הולך הוא שלח על ידי השמש וגור עליו כגורת חסד כסמו וכסס חכריו סיתן להס טופס המודעות הנו לעיל ולא קבל וילך לדרכו כנראה כתוב בארוכה וחתום מיד גאוני פירארה

אמר המשלים

לא היה הדבר כן אלא כי שמע הרוניקו הנו (הוא הרב אשר שינה את טעמו מערב עד בקר כאמור למעלה) שהגאון פרונינצ'אלי הלך לו העיו לשלוח אחריו השמש בגורה הזו והשיגו השמש ואח' לו והוא ענהו כי לא היו טופס מודעו' אצלו וגם אם היו אהו לא היה נותן כי אם מדעת בעלים כך שמעתי מאז נאמנה אבל רואה אני כי חותרים הם למצא עילה להאון הנו ולדעתי כי יעזו לריק וילדו לבלהה כי יד וישר פעלו והפץ י' בידו יצ' את

עוד בראשון

סב

וכהגיע החכס הנו לעיל ודעמיה אל מחוץ ספנס שלחו סלומיס לעיר ועיר מדינה ומדינה לתור להס מורים מקסיבים לקולס כהגיעס לפניהס הדכרים סלס כהווייתן ולא הסגינו למה סאמרה תורה לא תשיא שמע סוא

אמר המשלים

לא כן שמעתי אלא כי אחרי שובו לביהו מפירארה השתדל להשיג דין מבני ישיבתו סנטובה אחר שנקראו ב' מודעות שמה בפומבי מרצוני ע' נפקר שלי כאשר סדרתי והם עמדו בסרבנותם ואמרו כי יש בידם מכתב או סכתבים עם החימות מורים גדרו והוא היה מבטל התמיר נגדם שיבררו מכוררים עמו או יבאו לפני טובי העיר וראשיה כנוכר ולא אבו שמוע עד שמפני כן ק'ק' א'ט'א'נו ישרו עשו לו כתב עדות על אמתת הדברים ונשלח לטורים תוצה להצדיק דינו של הגאון הנרדף על לא חסס ולא יכול להשיג דין עמם בשום צד באופן שהמורים מחוץ כתבו כזכותו מה שכתבו ולעניות דעתי היה זה מותר אצלו אחר שקראם לדין ולא ענו ומן הידוע כי גוד המסרב מלעמוד בדין יכול התובע להעמיד שלשה שיעשו לו דין ומי עכר יותר מהם ככל חשיא שמע סוא גוד הגאון הנו דציית דינא ומוס שבהם אומרין לוולתם ככהצעת הדברי' גם כן שהציעו איתח ככל כך טובים כאמור ולא אטון כס ומאשימין וולתם בכך חלילה לגאון פרונינצ'אלי יצ'

מדרב שוא כי אמת יהונא חמז ותועבת שפתיו שקר ואמי יכחישו ובא האות והמופת
 כי נבא פנים אל פנים בעזרת שוכן מעונים לפני בית דין שוה בינינו החלקים ויהווהו
 כל הדברים כשמלה ועל ידי חקירתם ודרישתם אמת מארץ תצמח:

35 עוד בראשון

ותמיד קח אויל המכס הכז לעיל לטעמיה ומתפאר כי לא חל עליו חרס רבינו תם

אמר המשלים

מה התפארות היא זו בדבר שאפילו תינקות של בית רבן יודעין אותי

37 עוד בראשון

וכפרט להיות מוכן לעמוד לדין כדרך זה כורר לו אח' וזה כורר לו אח' עם כל המורים
 המעוררים נכדו ועם הנערה מכת ועם כל מי שיש לו עליו תרעומת דכר על זה

אמר המשלים

גם לפני טובי העיר זקניה ומנהיגיה ישרוא אמר לעמוד לדין כמבואר למעלה:

38 עוד בראשון

ושלכן יבוא אליו מי ומי סיהיה מהאלופים ימיד או רכים לעמוד לדין אתו כמטובה

אמר המשלים

ומה יוכל להטיב ולדבר יותר מזה לצאת ידי חובתו ולהיות נקי מכל חשד עם אידים ואנשים

39 עוד בראשון

ושאין לו להראות להם ולא לשום מורה אחר המודעות או דבר אחר כעניין הזה

אמר המשלים

ירעתי נאמנה כי לא העירו המגידים הלא נאמנה בזה אך היתה תשובתו אמת כי המודע
 לא היו אצלו והאמת אתו כי לא הפץ בהן מעת היותו בפירה שרדפוהו הרבנים עליהן
 וחמה אני על השואים כי יבקשו מוולתי ועל דברים אחר' כבר אמור למעלה כי אין לו
 דבר נעלם מהם ומה יבקשו מאתו והדבר אצלי כמו שאמרתי כי אחרי שראו הגור' עלי
 כי נגלו מצפוניהם נבעו מרמותן על אודות האונסין שאנסוני בהן להביאני לירי גרושין
 למען העלים הרפתם קמו עמרו בקנטורין נגדו להשיא העסק לרב' אחר ולהתנולל עליו
 לבל יכוננו עלילותיו בצדק ומשפט ומשרים המגלין אמתת הדבר' כסדרן ומוספין כהלכתן

40 עוד בראשון

רק לפני המכוררים סיכמרו החלקים באופן הכוזר לעיל

אמר המשלים

גם בזה העידו שקר מפי השמועה האמתית כי לא אמר להראות למבורר' שבין שנינו
 החלקי' מודעות ולא שום דבר אחר ומלתא דסברא הוא כי איך יראה לזולת מה שאני
 בידו וכשנכרו אנתנו החלקים מכוררים בינינו מה יצטרך לטופס מודעות או שום דבר
 אחר המתייחס בנדון מסנו או מוולתו הלא עלי להביא לפניהם גופי המודעות ועל כל
 אחר מסנו החלקי' להביא אליהם כל דבר השייך בינינו בין לזכות בין לחובה' ולא עוד
 לא כי לפי השמועה האמתית תשובת האון פרוכניצאו יצו' ה' ועמיתו האון ממילי יצו'

על שאת המודעות הלא היא כתובה בכתב מאתם וזאתו מידם ביד האנפי' פרנס' פורח
משם יראו ויאמרו אמת אלא שכן דרך דוברי טוב שברוב דבריהם לא יחדל פשעם
בשקריהם כחשם כסדרם יגידו לא יכחדו. ברוך השם אדני אמת ששם בשבע השקר
להכחיש את עצמו למען העמוד האמת לעומתו.

עוד בראשון

ונאנכי וניכניאה ומסדרי הנט ינו' הנו' אומרים שאין להם עליו דברים ראויים לכא
עליהם לדין עמו בדרך המוכר לעיל.

אמר המשלים

אם כן הוא יכדו וישבו ויגידו לו. התנצלות של הכל היא זו בעיני רודפי' אותו בעליל
דברים ואשכולות מרורות למו וכשקורא אותם לדין עמו פוטרין אותו בדין ודברים אין
לנו עליך והרי מעשיהן מכחישי' את דבריהם. והדרכם לירות במסתרים הם ואמרין
לא המה ואיך יקושו ולא יקושו יגודו על נפש צדיק והוא לדין יבקשם ולא ימצאם
וגם כי יצעק וישוע להוכיח צדקו לפני בית דין ראוי ולא יגדלו לו. דבריהן אלה בעיני
דברי העתועים בעת פקודתם יאבדו. הפך הגאון פרוכניצאני יצו' הנו' כי יבחנוהו כוהב
יצא הטוב להם כי יעשוקו להוכיח אדם ולא על פניו בהומינו את אצמו לבד ראוי.
ומה טעם וריח לדבריהם אלו שאין להם עליו דין ודברים ראויין לבא עליהם לדין עמו
ברוך הנו רל בדרך כרירה האם שרים הם ושופטי ארץ כי ידינו ויענישו כטוב בעיניהן
ואפילו בעל כרחו גם מי שאינו כפוף התחם ולא ימשכו גם הם ידם ממנו. והמחרעם
עליו יהיה מי שיהיה יזמן אותו לדין כראוי אם למבוררים או לפני זקני עירו או הם
ישלחוהו לבד ראוי שזה בנו' וכן תוכעו והדין יקוב ביניהם ולא תהא מדת הדין לוקח
לעזת אדם כרצונו ולהשמיט עצמו מן הדין. ולא דברים ברורין לא יכחישם כי אם
בעל זרוע ואדם חפץ להרע והמחזיקים בס' ישימו סכין בלועם אם בעלי נפש המה :

עוד בראשון

ונגדו עליו שאלם לא יעסק אמת ומסתים דהיינו שיחזור בו או שיראה להם גופי'
המודעות והמכתבים שעליהם כתב מה שכתב כנגד הנט ויודיעם בפירוט מאיזה
טעם ומכרל כיטל הנט הרי הם מפרסמים עליו מרס רכינו תם ככל תקוף.

אמר המשלים

אני לעניות דעתי איני רואה בואת הנורה שום טעם וסברא כי הדבר ידועין ככל הפרש
בין החלקי' שאם יד חלק אז שולטת או תקיפה בעירו או הוא מאויים שם מוציאין אותו
במקומו אל בד' שיהיה יד שניהם החלקי' שוה בו בנרון לפי כן שביני לבין ארוסתיו ואביה
פשוט הוא שאין לדנו שם בויניציאה מקום שהוכן לי לפורענות ובינם וביני מרוב אונסין
שנעשו לי מאת חמי שם אשר מפני כן לא יאות דיני מצד חמי עמם שמה מקום אשר
גרשוני מהסתפח בו ובממשלתו כל ימי חיי כי אמרו בו באמת ידנו רמה' שנית מצד
הרכנים שמה אשר אנסוני בחרמות שלהם נגד הדין והחזיקום לעומתי ביד רמה. וכמח
פחם נועים כדבר שידם היתה בגורה. ולא אליהם דבר המשפט לדין על מעשיהם אם

הם אוניסין ולא על מעשיו של חמי עמי אס אוניסין הם אחר ששכחו את ידו והחזיקו
 במעוון נודי מתחלת המעשה ועד סופו שש' ואלו דברים פשוטים וברורים לכל מבין
 על יוסף נקל אסכן מה להם לגזור בנרון כלל להראות להם דבר אחר שאני מאסתי
 בהם ולסכות נכונות מלהטפל בעסקי כל עקר דיים שעשו מה שעשו ולא יוסיפו עוד
 בני עולה לענותי גם מהו גורה על האון יצו הנו' שיהזור בו אס מפני האוניסין שידע
 והכיר והמורעות שידע והכין ראה בעין שכלו הבהיר שהט נתכטל לפני נתנתו לא
 פגע בהרסות שלא דבר בו ובכיוצא בו וגם שעשה לאפרושי מאסורא לא לקנטר
 ולפגום ומוחזק הוא בטובו כי לבו לשמים וכאמור למעלה ומאחר שהטיל הדבר על
 בד שזה במקום ממוצע גם על הכשר הגט הרי חזר כל שיכשירוהו מן המקום ההוא
 באותו בד כנו' ומה יוסיף עוד לחזור וליתן ואם הם מפרסמין עליו חרסות שלא כדון
 האדרבה שלו קיים עליהם וחרמן בטל מעקרו ואם דנין על זה שאלו יאמרו חרמן
 קיים והוא וחבירו ואמרין האדרבה דין קיים בזה יד השני גאונים יצו הנו' על העליונה
 שהכינו עצמם לדין עם ועם החלק גכ במקום הראוי ובכל אופן הראוי ויד הגזרים
 על התחתונה אחר שהם כורח' מן הדין כאשר גלו ומפורסם לכל ועל זה הם סתפארי
 יבאו לדין פנים א פנים ומשם יצא משפטם לאור בעה' ועד שלא יעשו כן הבורחין הם
 שהחמסם עם באדרבה ושני הגאונים האלה יעמדו על הכרכה:

עוד בראשון

פ

ושלח יחזיק במחלוקת זה לעגן כת ישראל שלח כדון

אמר המשלים

נראה לי שהגזרים ומסרבין לדין הם הסחזיקים במחלוקת או יסירו גזרותם או יקיימו
 אותן כדון והעגון לבת ישראל היא ואביה שגורמין לה אחר שסרבו מלירד לבד ממוצע
 לדין עמי כדברי סדורו וכבר יצא הגאון נקי מעגונה והמתנבא' לה שלום המה בעוכרית
 ואם העגון כדון או שלא כדון כבר נתן הדין ומשפט שלו לפנינו והמסרב הפסיד לעצמו

עוד בראשון

קא

כי להם משפט הגאולה לדין ולדרוש ולחקור לכדות ולהקרים נגד המערערים
 על הגט הכיתן בעירס ועל פי סדורם כלי טוב אונם כלל ועקר:

אמר המשלים

אדרבה איפכא מסתברא כי לא להם משפט הגאולה מהשעמים האזורים למעלה
 ומעשיהם הרחיקים מלהטפל עוד בו ולדין על מעשיהן כעורין שאוניסין גמורין היו לי
 ולאחר' ואילו להם שהם נוגעין בדבר שעשאו ואינם רואין תובה לעצמן אין ספק אצלי
 שהיו מודים בהם ואילו אירע לאחר מהאוניסין למחצה לשליש ולרביע חוץ למקום
 וע' וולתם אין ספק אצלי שהיו פוסלין את הגט ולגרות ולהחרים נוד המערערין על
 הגט מחמת מורעות שמסר הארוס לאוניסין כמוני טעות גדולה הוא בידם כמו שכבר
 הוכחתי למעלה כל שכן שפסלו את הגט בפירוש לדעתם ממה ששמעו וראו אלא
 שחזינו הרבר לראויין אליו היינו הגד הנבחר בין החלקים כמשפט אשר ישמנו

בין שניהם ישפטו צדק. וכמה חלושה ראייתם שהדבר מגיע להם מפני שהגט נידון
 בעירם הימנע מפני כן לרדן עליו במקור אחר והרי הגט שניתן בראינה שזכרתי למעלה
 וגורו עליו מחמת מודעא בפארובה וויניציאה עד שידונו עליו הראויין אליו בלי נתינת
 שום טעם לדבריהם והיה מהרר קפמן מהגורין ההם ונגמר דינו אחריכך באנקונדה
 בפני החלקי ומרצונם כראוי ואם המקום גורם איך גורו עלי בתחלה לכנס או לפסוד
 כמו שגורו חוץ למקומי והאמת כן הוא שהתובע הולך אחר התובע וחמסו אותי בגירתן
 הראשונה וגם עתה אילו לא חכסו אותי ויד חמי לא גברה עלי שם במקומו כדן היה
 כתובעי את ארוסתי ללכת שמה אלא שכך הדין נוהג להיות נדון זה נידון חוץ משם
 ולהשוות בין החלקים כאמור ומכל מקור גם אם היה ראי לרדן שם ברשות כל חלק
 לברור מורה כרצונו במקום ההוא וגם להביא שם מהוץ כחפצו ולא להם דבר המשפט
 בין שנינו ולרדן אותי בעל כרחי כיון דציית דינא אנא כל שכן לפסוק נדרי שלא בפני
 ומבלי שמוע דברי ומה גם עתה וכל הנזכרים מהמניעות להם איתגו בהו גם מה
 שאמרו כי ביד החכמי מויניציאה לנדות ולהחרים נגד המערערין על הגט מפני שניתן
 בעירם טעות גדולה למראה עיני וכי כל שאר חכמים לא ידעו מה הוא ערעור על גט
 מפני שניתן בעירם כל אלו דברים בטלין מעצמן ועל אמרם שהגט ניתן בלי אונס
 אם המספרי האלה מעידין שהיה כן אין בדבריהן שלא בפני ובניית דין כילום והרילי
 כמודעות עדים היודעין באונסי ואם יבאו אל להכחיש את המוחש וידוע לעדי שבאו על
 מודעותי נגד לרדן ויתלבנו שם הדברים באמת ואמונה והאמת מארץ תצמח בעהו
 או יסכר פי דוברי שקר ושפת אמת תכון לעד:

עוד בראשון

קכ

ועתה גאוני עולם רועי ישראל האוינו קומו ללחום מלחמתה של תורה

אמר המשלים

מה מקום לתפלה זו ומה הוצרכו לבקש מגאוני עולם נגד דצייתי דינא כלפי לייא שאמרו
 אם לעומתי ואם כלפי הגאונים שסדרו בינינו נגד לבד שזה במקור ממוצע עד האלדים
 יבא דבר שנינו החלקים כמו שסדרו והם ישביתו בנרון כל ריב וקלון ואם כדבריהם
 למעלה שלהם משפט הגאולה מה הם צריכין לשאר גאוני ואבירי הרועים ואם הדבר
 מגיע לגאוני עולם לא להם משפט הגאולה תרתי דסתרי אהרדי אבל לפי האמת
 לעניות דעתי לא זו ולא זו דרך התורה שאברה על כל דבר פשע כי יריבון אנשים
 (והוא הדין לנשים) עד האלדים יבא דבר שניהם והדברים ידועין לכל דציית דינא
 שאין דנין אותו בעל כרחו ואיך יתפללו לרועים ללחום נגד התורה ולא יתבוששו
 לדעתי לא תעלה שועתם אליהם אם רועי אמונה הם והרי זו תפלת שוא:

עוד בראשון

קכ

כחיטו וראו משפט הנערה לבזר אומר ולסדר דבר מה כאשר יראה בעין שכלכם
 הטבור למען תנא הנערה מעונסה כדת וכהלכה

אמר המשלים

נראה אני במספרים אלו שממדת קונם יש בטם הם עדים הם דינים הם כעלי הרין
 מספור הדינים נראה שעדים הם הם דינים שהרי הם מחכמי ויניציאה ובהם ממסדרי
 הגש אשר להם מניע משפט זה לפי דבריהן ומה שהם מתפללין בשלומה של הנערה
 גדי עושין עצמן כבעלי הרין ואין זו חרשה אצלי עתה צמחה כי כן עשו עמי מיום
 התחכמי אליהם עד היום הזה ר"ל שהיו גדי כדיינין ובעלי דינין וגם העידו אחרי כן גדי
 שלא בפני כי משניתן להן רשות לחבל בהוראה לעצמן לא הבחינו בין טוב לרע ומח
 צורך לגאונם עולם שיוציאו הנערה מענינה הלא הרין לפנינה ולפני אשר קראתיה לבר
 ממוצע ושוה כרת לא תסרב ולא תתענן ואך יסררו גאונם עולם גדי לחובתי מבלתי
 שמוע בין שנינו ומה גם עתה על פי הצעה זו המלאה לה כובים ושקרים גמורין קצתם
 מפורסמין והשאר אוכחם על פניהם של מגדי לפני בית דין שוה בינינו בעהוי
 כי ייענו עד הלום ואי אפשר לסדר על שקר כרת וכהלכה כמו שהתפללו הם:

קד עוד בראשון

ואל המורה הכז' לעיל וסיעתו שלמו לו כמעטיו וסרי מעלליו ויאלל למען הסר מכשול
 מדרך עמנו
 אמר המשלים

מהשם תהי משכורתו שלמה כמאמר הכתוב אמרו צדיק כי טוב וגו' והרי כל מה שעשה
 לא עשה אלא להסיר מכשול ולא פרושי מאיסורא והנית לפנינו דרך הבר שוה בינותינו
 דרך קרש יקרא לה מעתה עיני רואי תראינה כמה קשה הדרך לבורחין מן האמת אשר
 בלא ספק שם תגלה חרפתם והאמת יעשה דרכו ומה צורך לקרוא על המורה מלא
 רועים לשלם לו אם לרין הרי הוא מוכן ויש בפיו נבוחות יקרבו למשפט עמו או יהיח
 סכריע ביניהם וידעו הרין עם מי אך סביב האנשים יתהלכון כי יראו מגשת אליו:

קס עוד בראשון

ונשמע פתגם כבוד תורת מעלותכס והסכמתכס כזה עם שאר התלמידי חכמים
 המרכים שלום בעולם כי רכה היא וכל העם ישמעו ויראו:
 אמר המשלים

פשוט הוא שהדין שלום בעולם והנטייה ממנו הוא העדרו לכן הלילה לחכמים
 באמת להסכים זולתי על הרין ובוה יצא לאור משפט והאמת והשלום יאהבו:

קי עוד בראשון

יומרו ויושקעו הקטטות והמריכות והמכשולות מקרב מחנה ישראל כהיות לרכב
 סוף וכוה תעמו הטוב והישר כעיני אלדים ואדם:

אמר המשלים

כשם שעדותן של מספרים אלו בהצעת המעשי שקר וכזב כן משפטם בליצדק ורהבם
 עמל ואין מי לא ידע כי רק מתקיפת האדם באר בעושק וזול משפט תלונה הקטטות
 והמריבות למה זה דומה לרופא שבא לרפאת בחיין למי שגבר עליו החום כל שכן
 שיוסי' הכל אך במעדר המשפט יעדרון כראשך אנשי מבי דינא לשקול גלימא לעיל

זלמיר באורחא גם המכשולות לא יסורו בכך וזו וזו לא התקיים בידם כי המודעות
שכרי והאונסין שנעשו לי לעולם יעירו ואיבה ישיתו בין עם קדש ישראל ובין האשה
בין זרעם ובין זרעה מנא בקהל יי עד עולם אם יעיו מצח לעשות נבלה בישראל הו
להתיר אשת איש לעלמא על סמך הצעת מפיתי כזבים שלא בפני ולא אחיה גם אני
לדיבריבי מלבד האש והעצים שהדין יחן להרבות בתבילות ורבים יבמו את השרפה
ואם לעשות הטוב והישר בעיני אלהים ואדם הם באים הרי הדין לפניהם נסעור
ונלכה לבית דין שוה וממוצע בינתינו ועשינו על פי התורה אשר יורנו לא נסור מכל
אשר יצונו לנו ימין ושמאל ואיש על מקומו יבא בשלום וכ"ר:

קן עוד בראשון בחתימתו

אלה דברי החכמים השלמים כרו' וראשי אלפי קהל קדוש ליואנטיני ינו'

אמר המשלים

לא אאמין כי יסופר כי שלמי קן ליואנטיני יצו ידברו כזב גם נפלאתי מהם שהעירו
נגדי שלא בפני ואם ההרות על הלווחות בזה אמת שיצאו מפיהן הדברים כאשר המה
עלי להכחישם בבואנו לדין בעהו וידעו כל ישראל אם כניס דברי או דבריהם:

קפ עוד בראשון

הרופא הכז' שלם הוא אתנו והוא כהן לאל עליון שומע לקול מוריו לא סרימין ושמאל
מכל התורה אשר הורוהו באוני עולם ובית דינו הכדקי

אמר המשלים

גם אני ידעתי כי שומע הוא לקול מורים אך עם הנאי שיאמרו בזכותו כי מקל לויגיד לו
ואם הוא חסיד עליון למה הפר את בריתו עמי ועבר על קנין ושבועה גם עשק ארז
שטרי והלך נגדי ברועו הנטויה כל כך פעמים בעשן וכשנתרעמתי עליו לפני חכמי
המקום אמרו לי כי לא היה לך דם עמו כמה רחוק מעשיו מדברי לו הנאמרין בזה עליו
ואולם צדקו דברי המופלא מהררם מפרווא זל' בקונטרי' שלו שהעיד על מעשיו הרעים
לפי מה שהוגד לי זה לשונו מעתה ראודרכו שתמיד עם כלנו הלך בעשן רק לפעמים
כאשר לא השיג מבוקשו בעשן פשט טלפיו ואמר לרון בדיני ישראל עד כאן לשונו:

קט עוד בראשון

גם ידענו כאמנה המשכות המעשה הכז' לעיל ככל'

אמר המשלים

כבר הזכרתי עדותן בכמה דברי כדלעיל ובבואנו לפני דינים בעה עלי המלאכה לגמור

ק עוד בראשון

על כן על כל דברי האגר' הוא מעידי' אכחנו מל' ככלל וכפרט כי מעשה שהיה כך היה

אמר המשלים

בארת הזאת יש עדיות על דברים נהיו שמה ויניצי' אה ועל שנהיו בפיסא ובפיוריניצי' אה
ועל שנהיו בבולונייא בפירארה ובמנטובה מה פלי' אה עדותם בכל המקומות הימנה
כאלו היו עיניהם משוטטות בכל הארץ ומלא כל הארץ כבודם ואם כזבו וגם כחשו

באשר היו שם מה יעשו באשר לא היו ואלו ואלו דברים בדוים לא כרתו בריתם את האמת והיו כלא היו וכבר אמרת והוכחתי למעלה שמעשה שהיה לא כך היה:

ק"ב עוד בראשון

ואתם חסדי עליון לא תכירו כפי המשפט כי המשפט לשי' קוף ויניאנו מנרה לרוחא אמר המשלים

הפלה זו בלתי נאותה להם אם כעדים באו להגיד אלא שבאה להודיע טבעם כי כנועין בדבר עברו חק להקדים עדותן טרם נבא אנתנו החלקים לפני בך ושלא בפני בעל דין שאין בדבריהם כילום והיו כלא היו עד נבא למשפט לפני האלדים הן הן הדיינים ישבו בינינו כפי התורה כי אותה המשפט לאלדים הוא ינהגו עלמות:

ק"ב עוד בראשון

כאם הטרוד משלם המכונה קפמן ככמ' שמעיה ז"ל. ונאם חנכל בן א"ל כמ' יעקב ז"ל מתתיה בכר' משה ז"ל. יוסף בכה"ל אברהם כרוכ ז"ל. יאודה בכה"ל משה הרופא ז"ל. אהרן בכה"ל יהודה דאכלי ז"ל. אמר המשלים

הראשון לחתומים בעדות זו האלוף מה"ר קפמן מויניציאה הוא שהיה בעוכרי מראש ועד סוף מלוש בצק עד תמצתו ובשפה ברורה באמת אומר מתחלת מעשה הרמאות ועד גמר מלאכתו. הוא היה בראשונה בפוסקי' גדי שלא כדין על טענה מרומה בנכל וערמה מארוכתי עלי' שאבא לכונסה במקומה או שאפטרה בגט והיה זה הצד אחרון על שלוחיה חביב ועקר אצלם כי אותו היו מבקשים אבל הצד הראשון מהכניסה כדי נסכוה אך לסכה הועלה להתגולל בו ולהתגלגל עלי' למשכני אחריון בחכרם אליה טענת פשיטת הרגל מחמילי על פסיקתו מה שלא היה לו ענין שם ולא מקום משום צד וזה היה מאתם בלי קדימת שום הזמנה לדין אלי' ומכלי שמוע טענה מאתי שלא בפני וזולת ידיעתי: הוא היה בגזירים נו"ש עלי' חוץ למקומן למרחוק עם הפסק גם יחד לקיימו וזה וזה שלא כהלכה. הוא היה בפורשי חרמ'ם בפומבי עלי' בלא משפט על לא חמס בכפי בלחץ גמור ובאונס מוחלט וחרות על לוח ברפוס גלוי לכל העמים.

הוא היה שבאתי למקומם על נחש'יהם להסירן מעלי' ונעשתה מחשבתם כי למשכני שם עשו את כל אשר עשו. הוא היה שדחה אותי בשתי ידים בהחזיק חרמם עלי' גדר כל דת ודין עד שנחר גרוני בהרימי את קולי ואקרא אכנוס אכנוס כדברי'הם בלא גרונייא ולא שוה לוי. הוא היה מחכמי ויניציאה הרואי'ן את חמי' הודף אותי בערכאות כממון ובנוף על טענת שקר מפרעון חוב של ק"ן סק' שלא היה לו עלי' להביאני בה לידי גרושין ואין מותה. הוא היה בעוכרים אותי שהכריזו בי' מהאשכנזי' למוחרם כשראה שעברו החמשה ימים ולא רציתי לקיים הפסק שגורו עלי' לגרש מפני שהיה נגד רצוני עד שהכריזו לי לבא לידי גרושין באונס גמור. הוא היה הראש מסדריו הגט די קמו בזיהרא והמתם בעררה'בם עלי' יען כי לאחר נתינת הגט עלי' יום והצלת גופי ומסוגי במחילה על החוב ההוא כראוי ונקיתי מכל החרמים בדין גלית' שני מודעותי

שפסרתו פתחת אויסי האהרן נגד הכוררין על כחם לנמור על הפירוד והשנית נור
היט: הוא היה אבלד שנתנו רשות להמי זארוסתי ובאי כחם למסרני בעשג על
קנס מאתים דוקאטי לשררה ירה שקבלתי עלי באונס מבלתי יכולת להציל מבלעדו
אם המצא המצא מודעא מאתי נגד הגש: הוא היה אשר לו שתי ידות בהרין אפס
שלחמי ויניציאה ומסרתי הגש כי לו שם בשתי הכתות נגד שני האונים ממנוטובה יצו
על אודות הסרור סדרו בין שנינו החלקי לעמוד לדין בכד שוה נבחר לנו במקו ממוצע
ולא תנשא הכת לאיש אחר כי אם על פיהם של אותו בד' על דא הם רודפיך אותך ככל
כחם כמלוא רועים מפני שאמרו דבר הגון ומשפט אמת שפטו: מכל הפנים והצדדים
האמורין החורין אלינו ופוגעין בו דכלהו איתנהו ביה פשוט הוא כי הוא נוגע בדבר
ועדותו בטלה עליו כמעיד על עצמו למה הוא דומה ושוה לאנס המעיד על הנאנס
מאתו שלא היה לו אונס ממנו בהתעסקו עמו: ויתפאר ג' כי לו יאתה להיות דיין עליו
כי עכרו הדברים על ידיו יפה קלקל בחציו יפה הרבה והפציר בתפלה יקומו השרים
בעזרת הנערה שלא תהא ענוגה: ונגד האומרים לירד לדין לבד שוה הכל כרי להגין
שלא יבעו מצפוניו ושל חבריו כדורש טוב לעצמו מפני כבודו: וכיון שבטלה עדותו
עדות כלם בטלה אחריו כיון עדים שנמצא אחד מהם קרוב או פסול שעדות כלם
בטלה ואפילו הם מאה: גם מהרר הננאל הבא אחריו ידו היתה במעל החרם
שפרסמו נגדי ונגד הדין כאמור ונמצא פסול בו לפי כן מצד עצמו: זולת כי האלוף
הרר הננאל הנו לפי מה שהוגד לי זה שנתים או שלשה שנים שבא מארץ כואמי'אח
וכמעט אפילו לשוננו הקדש אינו מבין כי הפרש גדול יש בין לשונו ללשונו ואיך
יוכל להעיד על דברים שהיו זה כמו ששה שנים ויותר והוא לא בא בגלילות או מעולם
רק זה כשלוש שנים כנו: גם השני אופים ליואנטיני המה הרר מתתיה בכמר'משה
אל והרר יוסף בכמר'אברהם אל כרוב הוגד לי בהיותי בניניציאה כי הם חזרו לויניציאה
באותן הימים שבין פורים לפסח הש"כ"ה ואיך יוכלו להעיד נאמנה על אשר כבר נעשה
וחם לא ידעו ולא ראו מעסקיה שום דבר כי לא באו עדיין בכל גלילותינו או כאמור:

וגם שנים האחרים שבאו על החתום אחריהם נמצאו בהם סמנים אשר לא

טחורים בקבלת עדיות ועשיית החימות על אודותי שלא בפני וכן לא

יעשה' מלבד מה שבטלו דברי כלם בכחשיהם אשר לא יוכלו

להמלט מהם: ואת כל ונוכת אם יואל אלוד ויזכני כי

נקרב אל אלהים: או יבקע כשחר אורי וישעי'

וארוכת האמת מהרה תצמת: הוא ינחנו

בארחמישור רינה והצלה יעמיד

לשארית נחלתנו בנולה:

עד יתן לארצנו

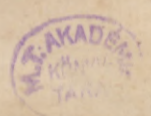
באולה:

וישם את ירושלם תהלה אכיר:

הנה עברתי בהשלמותי אלה את מעבר יבֵק, אִי־הֵלֵל קְדוֹשׁ. שְׁמַע בְּרַחֲמֶיךָ
 קוֹלִי. יַעֲנֵנִי בַיּוֹם קְרָאֵנִי, יוֹשִׁיבֵנִי בְּכַרְסוֹם קִינּוֹ. יִרְיִכֵנִי בְּאַרְצוֹת קְדוֹשְׁתוֹ.
 וְנִצְחָנִי בְּנִקְמַת קַמִּי. יִזְכֵּנִי בְּכֹלֵה קִשׁוּטֵהּ, יוֹשֶׁבֶת בְּאַמְצַע קַתְרָא. יִשְׁמַחֵנִי בְּפָרִי
 קְדוּשֵׁיהָ. יִזְוֹד בְּרַכַּת קְדוּשֵׁיךָ, יַעַן בְּחֻקְךָ קִימִים, יִתְחַזְּקוּ בְּסִמְרָם קְבוּעֵיךָ. יִתְאַמְתּוּ
 בְּכֹל קְצוֹתֶיהָ, יִתְאַמְצוּ בְּמִזְרֵים קְלָיִם, יִקְוּמוּ בְּחִנְרַת קַמִּים. יִלְמְדוּ בְּטִיב קְדוּשֵׁיךָ.
 יוֹרוֹם בְּמַעֲמַד קְדוּשִׁים, יִתְאַמְצוּ בְּאוֹנֵסֵי קִימִים. יִשְׁבְּחוּ בְּמִכְתָּבֵי קְדֻמֵּיהֶם, יִגְבִּיחוּ
 בְּגִוּוֹם קוֹלֵם. יִאֲמְרוּ בְּצַדֵּק קְהִלּוֹת. יִנְחֹתְךָ בְּחֻקְתָּהּ קַמִּיתֵיהָ, יוֹשֶׁבֶת בְּאַגִּידֶתְךָ קְדוּשָׁה
 יִבְעֲרוּ בְּעֻמּוֹי קְרֹבֵיהָ, יִתְאוּ בְּקִיּוֹם קְרִבְתֵּנוּ. יִמְהַרוּ בְּחֻרְפַּת קְשִׁיּוֹתֵם. יִתְפַּלְלוּ
 בְּחֻרְפַּת קְצוֹתֵם. יִצְיִאוּהָ בְּהִיגֻמָּא קְוֹצוֹתֶיהָ, יַעֲטוּ בְּרֵאשֵׁה קְלָתֶיהָ. יִחְשְׁקוּ בְּחֻפְרֵי
 קְרֹבֵיהָ. יִחְמְדוּ בִּיאַת קָץ. יִזַּם בְּהַתְחַבְרֵי קִבְתָּהּ, יוֹפְרִשׁוּ גֹדֵי קְדוּשַׁת. יַעֲשׂוּ בְּמַהֲרָא
 קְפִיצָה. יִרְצוּ בְּמִנְטוּבָה קְרִיָּה. יִבְרְקוּ בְּלוֹעֲזֵיהָ קְצוֹתֶיהָ. יִמְצְאוּ בְּקִרְבָּה קְדוּשִׁים.
 יִשְׂרִים בְּרוּכִים קְלוּסִים, יִקְדוּ בְּוֹאֵיהָ קִידָה. יִשְׁתַּחֲוּוּ בְּתוֹךְ קְהִלְתָּהּ. יִתְחַרְטוּ בְּבַעֲיַת
 קְרִסוּלֵם. יִזְוֹדוּ בְּסִכְלוֹת קְבִיצַתֵם. יִפְרַסְמוּ בְּרַבִּים קְלוּנֵם. יִאֲמְרוּ בְּנַפְשׁוֹתֵנוּ קְלָלְנוּ.
 יַעַן בְּאוֹנֵכֶם קַמְנוּ, יַעֲצְבוּ בְּעֻנּוֹתֵיכֶם קַנְאָה. יִדְּוּ בְּחִסְדֵּיכֶם קִטְטָה. יִלְדְּנוּ בְּמִרְמוֹתֵנוּ
 קִשָּׁה, יִתְנוּ בְּכִי קוֹלֵם, יִבְקִשׁוּ בְּרַחֲמֵי קְדוּשָׁה. יוֹסִלְחוּ בְּהֵם קְלוּלֵם. יִתְרַכֵּךְ בְּקִשְׁיֹת
 קְדָלֵם, יִרְגִּישׁוּ בְּעִינֵיהֶם קוֹרוֹתֵם. יִנְחֻקוּ בְּמוֹסְרוֹת קְשָׁרֵם, יִכִּירוּ בְּכֹזֵבֵי קַסְמֵיהֶם, יִבְחֲנוּ
 בְּרַקְנוֹת קְנִקְנֵיהֶם. יִזְמְרוּ בְּרִגְנָה קוֹלֵם. יִאֲמְרוּ בְּמִנְטוּבָה קַם, יִשָּׂר בְּנַאֲמָנִים קְדוּשָׁה.
 יִקְרְאוּ בְּמִשָּׁה קְרִיאָה. יִאֲמַר בְּפִרְוִיבִיצָה קְצִין, יִרְאֵנוּ בְּרֹאֵנוּ קְנֵדוּ. יִתְרִוּהוּ בְּכֹל קְהִלּוֹת
 יִרְאוּ בְּהִבְטַת קִירוֹנוּ, יִגְנוּ בְּאַיִתָּהּ קְדוּשׁוֹת. יִתְנַעֲמוּ בְּדַבְּשׁ קַצְפוֹ.
 יִבְעַב קָל, יִרְכַב בְּכַכּוֹד קְדוּשׁוֹ, יִצְמִיחַ בִּישְׂרָאֵל קְרֵנוּ. יִזְיֵשׁ בְּעַמּוֹ קְצוֹ, יִרְבִּיצֵנוּ
 בְּמִנְחוֹת קְבוּעוֹת. יִנְהַלְנוּ בְּעַד קְדָם, יוֹשִׁיבֵנוּ בְּסִכַּת קְדוּשׁוֹ, יִבְהִיר בְּשַׁחֲקֵים קְרֵנְנוּ
 יִרְאֵנוּ בְּשִׂמְחַת קְרֹאוֹי, יִכַּן בְּרַחֲמֵי קְרִייתוֹ, יִאֲוִין בְּקוֹלְנוּ קְשֵׁב, יִשָּׂא בְּנִשְׂרֵי קְלוֹת
 יִשְׂרָאֵל בְּאַרְצוֹ קְדוּשָׁה. יִבְרַךְ בְּרוּךְ קִינְיָנוּ. יִמְתִּיק בְּנוֹ קוֹלוֹ. יִשְׂרַדֵּי בִינְיָנוּ קְדוּשְׁתוֹ.
 יִצְהִילוּ בְּעִלְיוֹת קְרִיאָתוֹ. יִרְיִחוּ בְּרִיחַ קְטַרְתֵּי, יִזְכְּנוּ בְּהַקְרַבַּת קְרַבְנוֹתֵנוּ. יִבְלִיל בְּשִׁמְן
 קְמִיצוֹתֵנוּ. יִשִּׁים בְּנַפְצוֹתֵנוּ קְבוּצִים. יִקְדֵּשׁ בְּמִקְוֹמוֹתֵנוּ קְדוּשַׁת יוֹסֵי בֶן קַסְמָא.
 יִשְׁמַחֵנוּ בְּשִׂמְחַת קְבוּץ. יוֹשִׁבִים בְּאַרְבַּע קְצוֹת. יִאֲרִינוּ בִּיקְרוֹת קַפְאוֹן, יִקְיִים בְּנוּ
 קְרָא. יוֹלִיכֵנוּ בְּמַהֲרָה קוֹמְמִיּוֹת, יִזְכְּנוּ בְּתַהֲיִית קְבוּרִים. אַמֵּן
 אֲוִיזֵן בִּזְרָאֵי קוֹלֵי. יִשְׁמַע בְּתַפְלַת קְטָן, יִשִּׁים בְּצֻרוֹת קָץ, יִצְלִינֵי בְּצַרָה קְרֵאֲתֵי.
 יִקְבַּל בְּחִסְדֵּי קְרִיאָתֵי. יוֹשִׁיעֵנִי בִּישׁוּעַת קְדוּשִׁים, יִחְדְּנֵי בְּאַשְׁרַת קְטֻמוֹתֵי.
 יִשְׁמַחֵנִי בְּחֻמְשָׁה קְהִלּוֹת. יוֹשִׁיב בְּאַיִחֻן קְשֵׁתִי. יִחְוֲנֵנִי בְּנִים קְדוּשִׁים, יִקְהִיל
 בְּאַרְצָנוּ קְהִלּוֹתֵי, יִבְנֵה בִּימֵינוּ קִירוֹת יְרוּשָׁלַיִם נִמְכּוֹן קְדֻמוֹתָהּ. יִדְלֵג בְּהַר קְדוּשׁוֹ,
 יוֹשִׁיבֵנוּ בְּמִנְחוֹת קְרִייתוֹ. יִכּוֹנְנָה בְּמִקְדָּשׁ קְדֵשׁ. יִנְחַמְנוּ בְּחַמּוֹתֵי קְדוּשָׁה

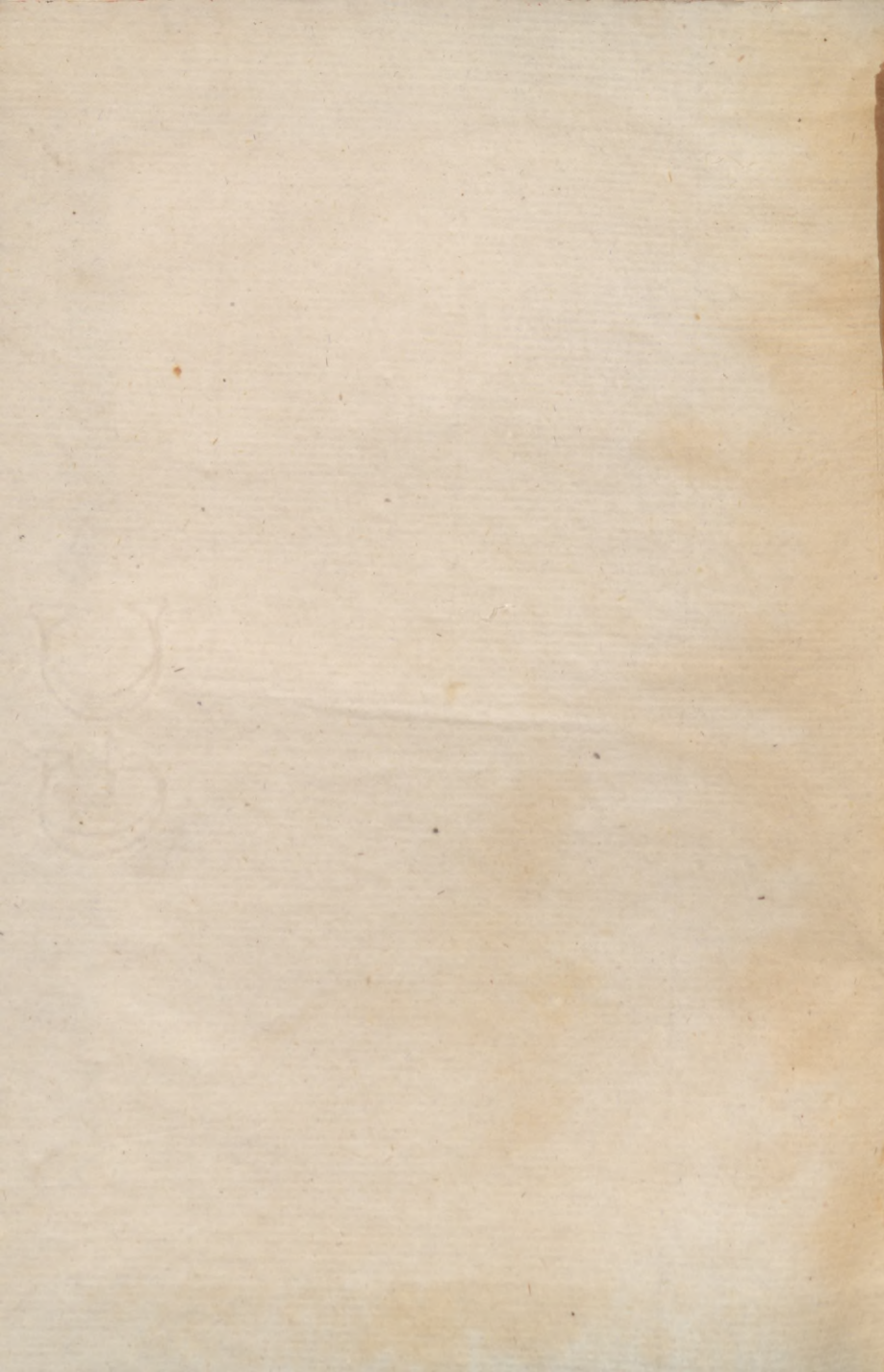
במהרה בימינו אמן כן יהי רצון:
 וברוך יי לעולם אמן ואמן:

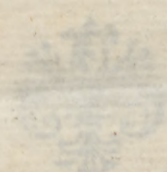
כח מעתה איש צעיר אסקופת רגלי דרופתקי דאורייתא אוהביה שומריה ומקיימיה
שונאי בצע אנשי אמת שופטי צדק נכון למצוותם כל הימים תולעת ולא
איש נאם שמואל הקטן יצו בן לגאון חסיד וקרוש כמוהרר משה
איש האלרים ולהה מפירושא המשלים את השלמותי אלה
במעבר יבך היום יום ד' כא' אגוסטו ו' אלול שנת
חמשת אלפים ושלוש מאות ועשרים ושש
לבריאת עולם ברומא קרתארבתא
פרשר ונטו אל המשפט
ושפטום והצדיקו את
הצדיק וגו':
ושלום על ישראל אמן

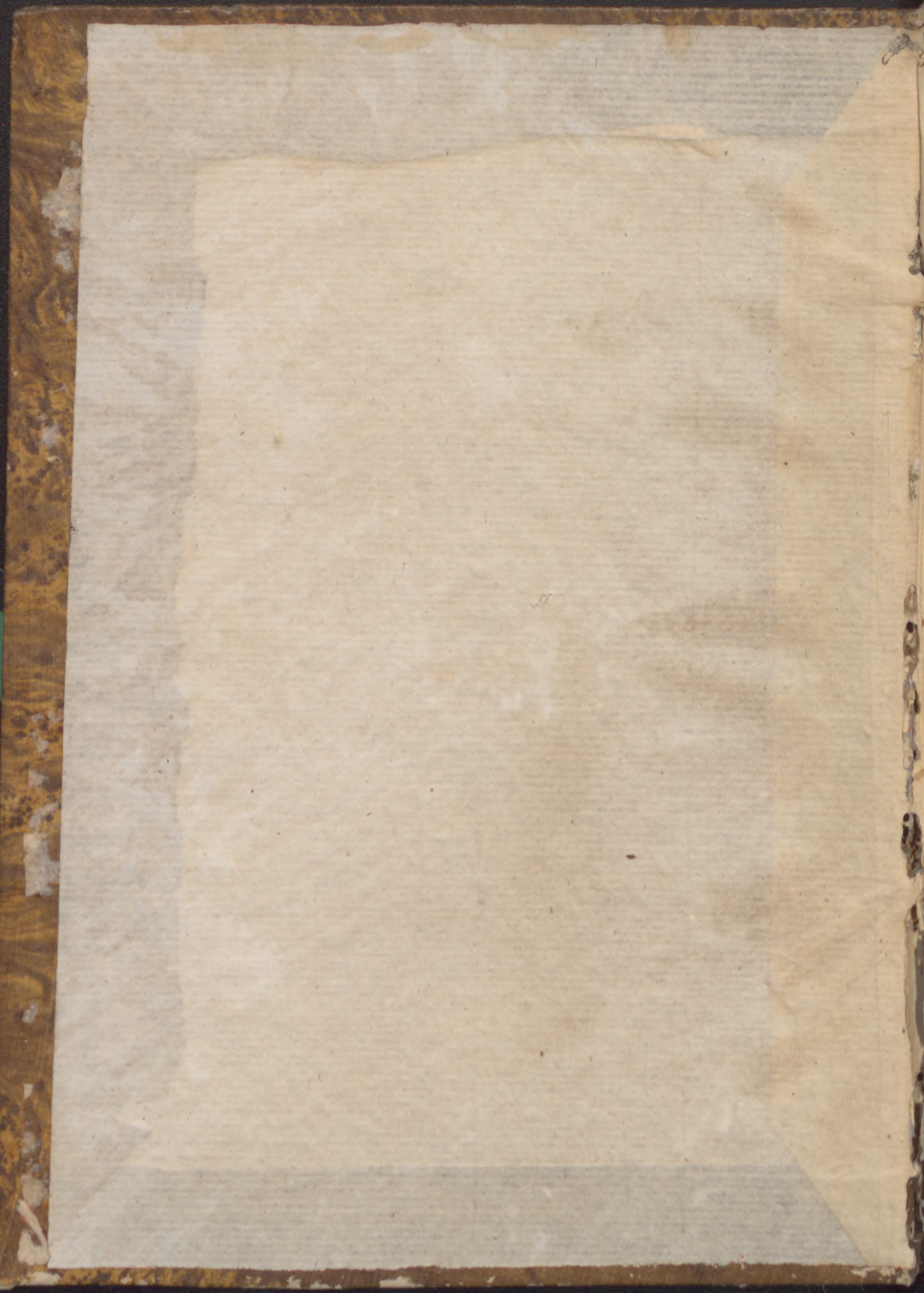
Camille Joseph de Lutz

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

James M. Highley

B

68-70.

הנה פני
פנים מן

הנה
הנה
צביאור
הנה
הנה

הנה
1566

הנה

הנה

הנה